ZECE MAI

—Ion HALMAGHI—

De trei ori, în istoria românească, ziua de Zece Mai a fost învrednicită cu mari înfăptuiri, prin care s'a afirmat vitalitatea energiei creatoare a poporului. Așa s'a intrat pe un făgaș de stabilitate și pe o linie de ascendență morală și politică a întregului neam.

Alegerea înțeleaptă a unui prinț a pus capăt discordiilor între pretendenți și a potolit patimile aprinse ale ambițiilor care tulburau liniștea internă a Principatelor Române; câștigarea independenței naționale, prin desprinderea de suzeranitatea turcească, impusă de veacuri de puterea semilunei; formarea regatului român, deci înființarea statului român modern, în mijlocul celor mai absurde condiții geo-politice, unde marile imperii vecine, ca și cele mai îndepărtate își disputau hegemonia asupra Principatelor Române.

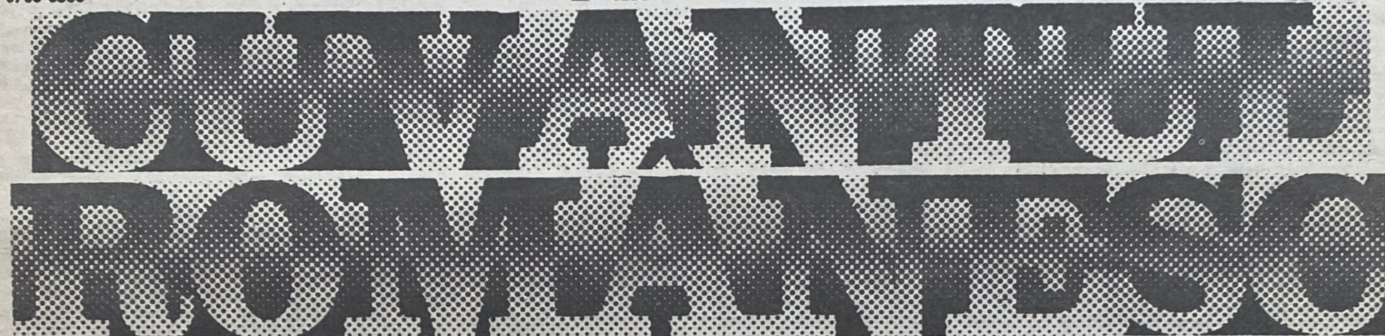
Toate aceste fapte istorice s'au întâmplat într'o zi de Zece Mai, o zi care a fost investită cu simbolul țărilor naționale. Simbolul acesta, al zilei de Zece Mai, s'a închegat din participarea unor elemente istorice, vizibile, ca și a altora, de natură transcendentală, care descindeau din stihiile cerești. Căci istoria este o creație a forțelor spirituale, nevăzute, care sunt în afară de timp și spațiu, precum și a popoarelor purtătoare de aspirații și idealuri de înfăptuiri bune, popoare luminate de elitele conducătoare dotate cu caracter și răspundere morală.

In toate ocaziile legate de cele trei înfăptuiri majore, într'o zi de Zece Mai, toate elementele constitutive ale actelor istorice s'au întâlnit și conjugat în forma lor optimă. Aici, intervine punctul crucial al înțelegerii istorice, al comprehensiunii devenirii istorice, căci fără închegarea forțelor vizibile cu cele invizibile, cursul devenirii istorice avea cu totul altă față. Nu încercăm să bănuim sau să facem supoziții, căci toate acestea ar fi lipsite de orice valoare roditoare. Istoria lui Zece Mai este măreață și întremătoare pentru Români. Ea ne dezvăluie o parte din tainele procesului istoric și scoate în evidență virtuțile naționale: credința în Dumnezeu, potențialul sufletesc al poporenilor și existența unei luminate elite de conducere a destinelor românești.

Continuare în pag.5

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 169 -MAI 1990- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

AM FOST ACASĂ

Eugen BÂRSAN

Am plecat împins de o foarte arzătoare și imensă dorință a revederii, acumulată în chip greu în pieptul inimii într'un îndelungat timp de silnică desțărare. M'am dus cu dragoste și pe unde am umblat am găsit tot dragoste, numai că una cu duh de înduioșare ca expresie firească a sufletului țării. Cu duioșie ori nu, a fi acasă înseamnă a te simți în potirul comuniunii naționale.

Pur și simplu, nu poate exista substitut pentru ce zace în ceea ce Românul numește "acasă". După cum nu pot exista nici cuvinte care să poată oglindi complexul simțurilor și al emoțiilor din starea sufletească a celui care, ca și mine, după o lungă despărțire, ajunge acasă. Ești afectat, în chip major, de cele legate de locul de naștere, de cele familiale, ca de exemplu: când am plecat, am lăsat în urmă un tată și o mamă în viață ca, acum, la întoarcere, să-i găsesc doar la locul de veci din cimitirul satului. Teribilă confruntare sufletească. Apoi mai ești afectat de toate, multe altele, la care ți se opresc ochii și le percepi cu simțul sufletului. E vorba de actuala imagine a Românului și a țării, după trecerea prin îngrozitoarea viață de iad comunist timp de 45 de ani.

Pentru toate cele de mai sus, o revedere cu țara de "acasă" nu-i deloc un lucru simplu. Vorbind de ea, am început cu emoțiile și contemplările. Si aș fi vrut ca să mai rămân la ele, însă, ținând seama de faptul că cititorul acestor rânduri așteaptă mai înainte de toate o informație politică, mă supun voii lui.

Capitolul informației politice, despre ce are loc "acasă", e plin și el de tot felul de tensiuni care țin viața Românului în permanentă încordare și zbucium sufletesc. Ca introducere la informația politică, țin să fac dela început cunoscut că în țară am văzut lucruri care arată bine și lucruri care arată rău, iar între ele o imensă stare de incertitudine creatoare de preocupări îngrijorătoare cu accent de teamă.

Iată câteva lucruri care, prin înțelesul mai adânc al lor, arată bine:

Cel mai evident lucru în această privință e faptul că, lumea e mai mult decât bucuroasă că, în sfârșit, poate vorbi, poate comunica. Si face uz de acest lucru cu o satisfacție consolatoare și parcă chiar răzbunătoare, care îi merge la inimă.

Cele mai multe cozi pe care le poți vedea azi în România, sunt cele dela ziare. Un semn factic că, Românul are un interes foarte viu despre ce se întâmplă în țara lui. Un interes care nu poate duce decât la un mai bine.

Continuare în pag.3

ȚARA DIN FAZA CĂUTĂRILOR

—Traian BARCIAN—

Cuprins în chip sumar, aspectul politico-social și economic al României din timpul de față este: regimul comunist s'a dus, partidul comunist s'a dus, Ceaușescu și familia s'au dus, iar ce-a mai rămas după aceste duceri sunt în principal două lucruri:

Pe de o parte, au rămas comuniștii care nu în numele partidului ci al lor personal au exploatat o situație de vacuitate politică pentru a monopoliza - zic ei: sub titlu provizoriu - puterea de stat;

Pe de altă parte, a rămas o țară care din lipsă de totală nepregătire pentru o conjunctură de eliberare care a survenit spontan, e dominată de ce se poate numi timpul ori faza căutărilor. Căutări care privesc realitatea imediată și în perspectivă a vieții românești.

Ce ne arată această realitate? Ea ne arată că, odată poarta libertății deschisă, a apărut un spirit de manifestări libere românești care militează pentru democrație. In fapt un spirit care a contaminat țara. Dar pe lângă partea lui bună, în acest spirit se văd și puncte negative. Mai ales și din păcate, el e cu o sumedenie de curente care scindează națiunea, în zile când ea ar trebui în chip imperativ să fie una.

Curente care nu sunt încă cristalizate. Curente legate mai mult de o persoană ori de alta decât de un proces emanator de programe bine stabilite. Curente, destul de diverse, care dau doar soluții aproximative.

Dar cu toate aceste curente, încă necristalizate și diverse, cei care le emană au totuși o axă comună bine definită. O axă care constă în faptul că, ei și curentele lor exprimă adeziunea la o adevărată democrație, ceea ce demonstrează o puternică majoritate anticomunistă. Cu un cuvânt, orice nuanță comunism nu. Un nu categoric, ce vine din partea tuturor: intelectuali, studenți, elevi, muncitori și țărani. Astfel se poate totuși spune că, unirea din spirit a acestora e baza unității naționale de protest și de dezarmare a sistemului comunist.

Atât căutările imediate cât și cele de perspectivă sunt intense și adânci. Desprindem din ele: în chip primordial se caută în van victoria libertății care nu se mai vede, lucru care iscă nedumeriri și proteste contra intrușilor din cadre comuniste care i s'au suprapus. Se caută o pătrundere în substanța celor peste 30 de partide politice nou înființate pentru a se putea ști care sunt reale și care sunt diversioniste. Se caută o cunoaștere a capacității politice a conducătorilor de partide în raport cu sarcinile extraordinar de grele și de urgente ale țării. Se caută o izolare a oamenilor de tupeu care au apărut ca ciupercile pentru a se îmbulzi la oportunități. Se caută oameni capabili a fi portstindardul revoluției în spirit, acțiune și faptă. Se caută a se discerne: este România în mers spre o societate liberă ori spre un alt monolit cu nume nou?! Se caută o analiză de dimensiune asupra tot ce șochează în aceste zile postrevoluționare conștiința națiunii. In funcție de toate acestea se mai caută și a se putea ști, ori chiar numai ghici, cu cine votezi.

Aceste căutări vor să despice starea de incertitudini și s'o scoată la o lumină în care neamul să-și poată face viața dorită. Un lucru complicat, enorm de mult, de faptul că, în timp ce lumea internațională aplaudă și încă omagiază căderea "Zidului Berlinului", mai nou simbolul comunist al acestui zid s'a reinstaurat în România pentru a bloca revoluția.

Este opera deținătorilor puterii. O operă care ține de domeniul - subversivului, caracteristic sistemului comunist. "Zidul Berlinului" devenit al României, este întruchipat de întregul aparat moștenit, care practică: provocări, adeziuni, diversiuni și înșelătorie, toate în vederea scopului de cucerire totală a puterii și de realizare a unui partid unic. In alte cuvinte o "perestroică" românească, justificată ca fiind o "originală" democrație care trebue să elimine învechita democrație de tip occidental. Pentru deținătorii de putere din România, originalitatea "perestroicii" românești ar fi cea mai bună democrație.

Reacțiile față de conceptul și practica politicii de mai sus - dusă de Frontul Salvării Naționale - sunt puternice. Si, în chip sigur, curentul de protest care se desfășoară într'o formă sau alta, mai zi de zi, în contra procesului de supunere a țării - pentru a doua oară - unui sistem comunist monolitic totalitar, este majoritar. In fața acestei situații, Frontul încearcă să contracareze cu o acțiune de dislocare a acestei majorități prin fel de fel de manipulații de scoatere a muncitorilor din blocul de protest al națiunii și de solidarizare a lor cu "oficialii puterii", care vor să fie și să rămână centrul vital al întregii națiuni. Un lucru de care acești "oficiali" își dau seama că-l pot realiza numai într'un sistem monolitic comunist. Motiv pentru care se contrapun libertății și democrației revoluționare.

Iată de ce țara, doritoare de o viață în libertate, pace și democrație își îndreaptă ura purtată regimului comunist în contra moștenitorilor lui. Iar dacă aceștia persistă ca între glasul țării și al ideologiei comuniste să opteze pentru marxism, nu se poate exclude ipoteza din cuvintele disperate ale tineretului: "Singura soluție, o altă revoluție". ■

editorial

O REVOLUȚIE PÂNGĂRITĂ

Marea crimă națională a clicii comuniste, condusă de Ion Ilici Iliescu este faptul că a pângărit Revoluția națională din Decembrie. A oprit procesul de eliberare completă a poporului român de sub influența partidului comunist.

Prin menținerea la putere a comuniștilor, a securității, a influenței și metodelor comuniste, a moralei comuniste, și a împiedicării grupărilor de opoziție să se dezvolte în mod natural, fără amestec din afară. Ion Ilici Iliescu reprezintă astăzi cea mai fidelă linie de orientare politică a partidului comunist, în absolut toate acțiunile și manifestările lui, de pe poziția de președinte al Consiliului Provizoriu de Uniune Națională. Adică, are o poziție anti-românească, fără nici o fundamentare morală; se opune tuturor aspirațiilor naționale și își arogă, cu dela sine putere, drepturi pe care nu le are încredințate de poporul român.

Faptul că se menține în poziția sa nelegitimă, că nu îngăduie formarea unei opoziții politice, decât sub controlul și directivele sale, că menține puterea securității, sub formă camuflată, că se cramponează de puterea guvernamentală și că nu îngăduie ca România să-și restabilească tradiționalele legături cu Occidentul, că nu acordă libertăți totale Bisericii Unite, Ion Ilici Iliescu, împreună cu clica sa comunistă, reprezintă pericolul cel mai mare pentru refacerea României. Atâta timp cât Ion Ilici Iliescu va deține puterea guvernamentală, România va rămâne într'o stare de anarhie crescândă care, în mod natural, va duce la o altă revoluție, prin care să se asigure calea cea mai bună pentru refacerea țării.

Chiar în ipoteza unor succese pe care le-ar obține prin fraudă, la alegerile din Mai, clica comunistă a lui Ion Ilici Iliescu se va găsi în fața unor probleme generale ale țării, de imensă gravitate, pe care nu le va mai putea camufla; țara își va da seama de toată perversiunea lui, și se va ridica într'o a doua revoluție, care va fi mai aspră căci va urmări să facă curățenie totală în societatea românească.

Tocmai când scriem aceste rânduri, veștile venite din România, ne spun de mari demonstrații împotriva comuniștilor lui Ion Ilici Iliescu, demonstrații care se vor răspândi în toată țara, în perioada de timp până la alegeri. Este timp destul până la alegeri să se cristalizeze o atitudine fermă a celor ce se opun astăzi prezenței comuniste din guvern. Căci este o imposibilitate logică să gândim că poporul român nu are percepția pericolului comunist.

Revoluția din Decembrie nu s'a făcut pentru clica lui Ion Ilici Iliescu, nici pentru un comunist camuflat prin manevre demagogice sau oameni formați în partidul comunist.

Aceste demonstrații din țară sunt susținute de bine articulata Proclamație dela Timișoara și demonstranții cer în primul rând aplicarea punctului 8 din această proclamație. Căci este ridicol în special după vărsarea sângelui dela Revoluția din Decembrie, să se facă așa cum face Iliescu, apel la comuniști pentru salvarea națională.

Tara dorește să se elibereze de comunism și, crima mare a lui Ion Ilici Iliescu este că se opune acestei dorințe naționale, acum, dar nu se va mai putea opune la izbucnirea revoluției integrale care va veni.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Second Class Mail Registration Number 4133

IAGO

MOTTO:

Omului i s'a dat vorbirea ca să-și ascundă gândurile.

(Talléyrand)

——Cătălin ROPALĂ——

In lunile premergătoare revoluției asistam (neputincioși!) la curba ascendentă a paranoiei dictatorului și ne întrebam: "oare chiar nu-și dă seama că întinde coarda la maximum"? Căutam să descoperim elemente noi în discursurile sale, care nici într'un caz nu puteau izvorî din capul lui cel tâmp. Inutil: făuritorii vechii logoree erau prea preocupați de a nu ieși din tiparele șablon. Si atunci din gândirea noastră de oameni simpli, din logica noastră de bun simț, a încolțit o speranță: oare din anturajul lui nu există și oameni care-l silesc,îl împing spre compromitere, drum fără întoarcere!? Oare în anturajul lui nu și-a făcut culcuș un Iago modern?

Această întrebare a revenit în zilele de 20/21 Decembrie când clovnul Haplea a vorbit la televiziune, iar a doua zi a convocat un miting. Orice om de bun simț și-ar fi dat seama că în acele momente explozive, nu era loc de amenințări, nici de veșnicile palavre care, la gestul impresarilor - trebuiau să declanșeze aplauze.

Cine i-a sugerat aceste atitudini care i-au semnat sentința de moarte!? Fiindcă nu putea fi cățeaua lui Briceag care, se pare că îl putea influența, în rău bineînțeles. Inseamnă că totuși era un om de bine în nomenklatură; și fiindcă nu putea fi din anturajul lui de slugi, ne-am întrebat în continuare: "oare sub ce mască te ascunzi, dumneata, tovarășe Iago"?!

Intre timp lucrurile au luat întorsătura pe care o cunoaștem, ca un prim "sfârșit de capitol (cum ar spune John Galsworthy), așteptat de toată suflarea românească"; s'a constituit un comandament de conducere, un front de salvare națională, sub președenția lui ION ILIESCU. Nu era un necunoscut; pe buzele unor oameni mai bine informați politicește flutura numele lui în eventualitatea unor schimbări în partidul comunist.

Ca și aria calomniei și popularitatea cuiva își face drum, uneori conspirativ: profilul unui om care și-a trecut câteva examene grele, de conștiință. Când un om îndeplinește aceste atribute, se pare că i se poate încredința un rol de conducere.

Să recunoaștem că în momentele tulburi trebue să apară și un om care să ia frânele conducerii; cred că nu din întâmplare acel om a fost Ion Iliescu.

De ce, atunci, totuși suntem nemulțumiți?

- de atitudinea Dvs. ezitantă în prea multe probleme;
- de tăcerea Dvs. în prea multe puncte de care opinia publică este interesată a le cunoaște;
- de hotărîri care se servesc poporului cu emfaze că au fost analizate și bine gândite, dar care a doua zi sunt retractate;
- de prea multe contraziceri în organele reprezentative ale Frontului camuflate sub falsa perdea a unei democrații născute în chinurile facerii;
- de ușurința cu care ați cedat în fața unei presiuni a străzii, adunătură de iresponsabili și isterice regizări din umbră de o mafie organizată;
- de a fi promis populației, înlesniri în aprovizionare, perspectivă care nu s'a materializat;
- de numirea în funcții de răspundere a prea mulți oameni compromiși din vechiul regim ca și cum alți specialiști nu s'ar mai găsi printre oamenii cinstiți și nepătați, lăsând impresia că doriți continuitatea unei nomenklaturi, pe care, când o stigmatizați, când vreți ca să ființeze și în viitor, etc. etc.

Si atunci pe bună dreptate suntem nemulțumiți și ne întrebăm: "unde se ascunde Iago, cel care dorește să vă compromită"?

Nu cumva...

Nu cumva Iago se găsește chiar în grădina voastră?!

CĂTRE REDACȚIE

*ROMANIA - REVOLUTIA ROMANA din Decembrie 1989 a fost o revoluție anticomunistă, pentrucă Ceausescu a fost doar o expresie demențială a teroarei roșii începută în 1945.

Nu credem în "adevărul" de azi al celor care până ieri serveau minciuna!

Nu credem în "cinstea" celor de azi, care până ieri furau și înșelau țara!

Nu credem în "patriotismul" de azi al celor care până ieri au trădat țara!

Nu credem în "democrația" de azi a celor care până ieri au ajutat dictatura!

Nu credem în "credința" de azi a celor care până ieri îl batjocoreau pe Dumnezeu și asupreau Biserica lui Hristos!

Nu credem în "iubirea" de azi a celor care până ieri acționau în numele urii!

Nu vă lăsați conduși decât de cei fără pată, cinstiți și capabili!

Vrem și suntem cu toți acei care cu sinceritate luptă pentru libertate, adevăr, dreptate și iubire, dar nu cu aceia care profită de "momentul unirii" pentru a urmări restaurarea minciunii, opresiunii și urii!

Nu fiți creduli, naivi, lași, pasivi! Vegheați cu întreaga voastră ființă ca sângele vărsat de eroii noștri de ieri și de azi să nu se scurgă în mocirla vicleniei și ticăloșiei!

(Apel primit din România dela o veche luptătoare din Ardeal care a suferit cu întreaga familie persecuțiile dusmanilor comuniști ai neamului nostru. Are 80 de ani, este infirmă și roagă să răspândim apelul).

*LONDRA, ANGLIA - Mă numesc Viorel Vlădăreanu, profesor de istorie și absolvent al facultății de drept și împins de mari necazuri mă aflu la Londra din 25.01.90. Sunt căsătorit, am o fetiță și un băiat, dar din păcate fiul meu Andrei-Mihnea, 9 ani, s'a îmbolnăvit de Leucemie acută limfoblastică în Octombrie 1987. Lipsa de medicamente ne-a obligat să părăsim țara, profesiile, rudele și prietenii. Din Septembrie 1989 fiul meu se află în tratament la spitalul GREAT ORMOND STREET din Londra, evoluția actuală a bolii fiind favorabilă, întrevăzându-se o viitoare vindecare. Durata tratamentului este nelimitată în timp, fiind obligați să stăm la Londra. Nu avem drept de muncă, nu cunoaștem bine limba și avem un ajutor social de 60 lire pe săptămână. Eu si fiul meu bolnav pictăm icoane pe sticlă și lemn, dar nu cunoaștem Români iar Englezii nu achiziționează asemenea lucrări.

Vă rugăm să faceți un apel la sufletul bun al Românilor, când nevoile și disperarea ne împing la a cere ajutor.

Cu mulțumiri sincere,
Viorel VLADAREANU
21-27 Seagrave Rd.
Seagrave Lodge ap.16
London S.W.6
United Kingdom

*ATHOS, GRECIA - Sfântul Ioan Iacob, originar din Moldova lui Stefan cel Mare are o operă literară de circa 600 pagini scrise la mașină: poezii și proză cu caracter moral și dogmatic.

Mânăstirea Ortodoxă Saint Michel, 47230 Lavardac, tel. 53.65.90.50 din Franța îl are în mare cinste pe Saint Jean le Roumain, i-a închinat o biserică în mânăstire, care are Hramul Sfântului, i-a tipărit în franceză viața, iar toate cărțile și revistele ce le editează sunt puse sub patronajul Sfântului.

In prezent dorește să tipărească în limba franceză, toată opera Sfântului, dar nu s'au putut găsi traducători. Doritorii care pot și vor să ajute la această traducere din limba română în limba franceză, poezii și proză cam în părți egale, se pot adresa mânăstirii la adresa de mai sus, la părintele Hieromoine Antoine.

Părintele IOAN

*CAMPULUNG MOLDOVENESC, ROMANIA - Mă adresez pe această cale tuturor Românilor de bine din lume. Mă numesc Răileanu-Tamas Stelian, am 42 de ani, sunt medic internist, și am o fetiță în vârstă de 9 ani, Daniela, grav bolnavă de rinichi. Boala a survenit la câteva luni după radiațiile dela Cernobil (eu cu întreaga familie am fost în munți, aproape de granița rusească, unde am stat în aer liber în acele zile). Fetiței i-a căzut treptat părul de pe cap, iar funcția renală s'a deteriorat progresiv. La internările dela București - Spitalul Fundeni - și dela Budapesta, apoi, nu s'a putut descoperi cauza bolii. Din Iulie 1988 fetița cu mama ei se află la Budapesta. A fost singura soluție de a menține fetița în viață, prin hemodializă (așa numitul rinichi artificial), întrucât la noi în țară nu se practică hemodializa cronică la copii. Am acceptat aceste suferințe repetate ale copilului (cu un ac gros în venă, copilul stă culcat 5 ore de două ori pe săptămână) și ale noastre în speranța că se va reuși un transplant renal. Am dorit să facem acest tratament în Germania și am început să strângem bani prin donații pentru plata transportului. In Iunie 1989 s'a deschis la Esslingen în RFG, un oraș de lângă Stuttgart, un cont pentru fetiță. Intenționăm să strângem suma necesară pentru transplant și tratamentele necesare. Această sumă este în jur de $50.000 USA. In acest cont SPENDE DANIELA TRANSPLANTATION, au început să depună persoane particulare și biserici din lume, dar încă mai este mult de strâns. Dacă puteți contribui la alinarea suferinței noastre, vă rugăm trimiteți donația Dvs. în contul: SPENDE DANIELA TRANSPLANTATION
VOLKSBANK ESSLINGEN (BLZ 61190110)
RFG, KONTO NR. 113379005, D-7300 ESSLINGEN.

Vă mulțumesc din inimă. Stelian RAILEANU
Str. Dr. Petru Groza nr.4
Câmpulung Moldovenesc,
5950 România, tel.988-11428

DEZMINȚIRE

IN PUBLICATIA "UNIVERSUL" A APARUT O SCRISOARE TRIMISA SUBSEMNATULUI DE CATRE PROSINGHELUL GRATIAN RADU. DECLAR CA ACEASTA SCRISOARE PE CARE AM PRIMIT-O NU AM FACUT-O CUNOSCUTA NIMANUI, CU ATAT MAI MULT PUBLICATIEI "UNIVERSUL".

Zahu PANĂ

LIBERTATE ŞI PÂINE

George BĂLTEAN

"Secretul fericirii este libertatea, secretul libertății este curajul", spunea Pericle. Să ne întipărim în inimi, cuget și simțiri aceste cuvinte, acest adevăr, verificat și de poporul român în Decembrie 1989, **verificare ale cărei rezultate au fost furate tot mai mult de către comuniști**. Să nu fie lăsați să fure în continuare! Să fie îndepărtați la 20 Mai!

Libertatea în lumea democratică, civilizată, presupune o ordine de drept, care stabilește normele libertății și asigură respectarea lor strictă. Aceasta înseamnă că nimănui nu îi este permis să știrbească libertatea **stabilită prin lege**. Guvernul este obligat să vegheze la **respectarea libertății**. Acolo unde se ivesc cazuri de încălcare a legii libertății din partea vreunui prim-ministru, ministru sau președinte de țară, acolo intervine parlamentul și puterea judecătorească și îl judecă pe vinovat.

Organizarea **puterii legislative, executive și judecătorești trebue să aibă izvorul în puterea supremă**, puterea națiunii, care se manifestă prin votul acordat liber și secret pentru un partid sau altul. Puterea națiunii controlează apoi statul în mod permanent prin diverse comitete, organizații și prin presă-radio-televiziune, care trebue să fie total independente. Statul este slujitorul națiunii și nicidecum invers!

Poporul român este chemat la 20 Mai să voteze și respectiv să-și aleagă conducătorii dintre mai multe partide politice. Poporul român trebue să fie conștient că el reprezintă puterea supremă în **România**. El poate și trebue să-și manifeste puterea. Să nu se lase înșelat de comuniști, indiferent ce mască poartă ei acum, să nu se lase înspăimântat de securiști, indiferent ce metode diabolice mai folosesc. Trebue să se știe că vremea comuniștilor și securiștilor a apus pentru totdeauna. **Ultimele lor zvârcoliri** din România trebue să fie total și ireversibil nimicite. **Aceasta acum, la 20 Mai!**

Este cazul să se ia exemplu dela Germanii din RDG, unde, deși, ca și în România, un **comunist**, Hans Modrow, a condus țara dela revoluția din **Noembrie** 1989 până la alegerile libere din 18 Martie 1990, el și securiștii săi **(Stași) au fost constrânși să respecte alegerile libere** și secrete. Partidul comunist din RDG, SED, devenit PDS, a obținut un total de voturi de circa 16 la sută, se găsește acum în opoziție, și nu a îndrăznit să torpileze rezultatul alegerilor libere. Comuniștii germani din RDG s'au supus voinței naționale, forței supreme, atunci când această forță supremă, forța națiunii, a intrat în acțiune și a fost permanentă până la alegerile libere. Desigur că aceasta se poate realiza și în **România**. Să se demonstreze că **națiunea** română este la fel de civilizată, ca și celelalte **națiuni** europene!

Libertatea înseamnă atât libertate **politică**, cât și economică. Abia libertatea asigură cadrul necesar funcționării motorului societății umane - interesul satisfacerii nevoilor umane, care conduce la inițiativă.

Libertatea fără pâine este o falsitate în cazul unei țări europene. Ea poate fi o realitate doar în țările sărace din **lumea a treia**. În **România însă libertatea** și abundența materială trebue să formeze realitatea.

România a fost înaintea celui de al doilea război mondial cea de a patra țară producătoare și cea de a cincea **țară** exportatoare de cereale din lume! În România a existat cea mai mare abundență alimentară, la prețurile cele mai scăzute din Europa. România a concurat pe piața internațională cele mai avansate țări din lume.

Abundența materială, bucuria și fericirea pot să revină pe pământul românesc în scurtă vreme, cu toată distrugerea țării de către comuniști. Aceasta depinde de forța supremă din țara noastră, poporul român, care la 20 Mai își va alege conducătorii, iar acești conducători pot să fie doar din rândul partidelor naționale, creștine și democrate. Doar ei pot asigura poporului român libertate și pâine.

AM FOST ACASĂ

Urmare din pag. I

Dacă, în general, presa e văzută și **recunoscută** ca a patra putere dintr'un stat, e important de știut că, în România, această a patra putere este în mâna opoziției și nu a guvernului. Ea îi freacă ridichea lui Ion Iliescu și celor ai lui, zi de zi, cu multă îndrăzneală și perseverență. Gazetarii din țară, țin sus problemele care îngrijorează România, fără încetare.

Acasă, în țară, toată lumea face politică. Nu în sensul unei politici legată neapărat de un partid oarecare, ci a unei politici de orientare și de căutări de soluții democratice. În fapt, e atâta politică încât, pe drept cuvânt, Românul zice: dacă Occidentul ne-a vrut democrați, apoi, de-acum are concurență...

După cele de mai sus, care sună bine, mă opresc și la cele rele. Dacă pentru **poporul român**, libertate, democrație și o economie de piață liberă sunt chestiuni capitale de împlinit, ele sunt în ochii și politica aparatului de stat chestiuni de împiedicat. Si se folosește în această privință cea mai **deșănțată dezinformare**. Dăm două exemple din cele puse în circulație care, din păcate, prind. Țăranii sunt avertizați că,într'un regim de democrație occidentală, Doina Cornea, și alții ca ea, le vor cumpăra pământurile și așa ei nu vor avea altă soartă decât să lucreze la moșieri. Pe de altă parte, se bagă frica și în muncitori cu avertizarea că, dacă va veni un regim de democrație capitalistă ei vor deveni șomeri. Iată deci cum, prin o campanie de false dezinformări, se încearcă a se pune ciur voinței de liberalizare și democratizare a țării.

In chip neferícit, țara care se identifică cu elanul ideilor revoluției, exceptând presa care își face datoria, este în criză de o ofensivă eficientă de împlinire a ceea ce ea vrea. Altcum ar fi foarte ușor să răstorni dezinformațiile cu privire la democrație și capitalism, folosind doar simplul argument factic: în timp ce mai toți din comunism ar vrea să plece în democrația capitalistă, nici unul de aici nu vrea să se ducă să viețuiască într'un stat comunist. Ceea ce înseamnă că dătătoare de ton e realitatea și nu vorbăria demagogică.

Alt aspect negativ, este indecizia cetățenească față de alegerile din 20 Mai 1990. Motivul acestei indecizii nu poate avea decât o singură explicație: cu toate cele 64 de partide înființate încă n'au apărut oamenii politici capabili să impună și să ralieze. Si, atunci, lumea cu cine să voteze?! In fapt se fac de către presă destul de des și în țară, ca și în Occident, sondaje care privesc alegerea președintelui țării. In procentajul de luat în considerare apar pe primul plan două nume: Ion Iliescu și Radu Câmpeanu. Mai la distanță e și cel al lui Ion Rațiu. Singura posibilă competiție ar fi între primii doi. E de remarcat că, felul în care Radu Câmpeanu s'a impus e o surpriză cam unică în politica actuală din țară.

In general privind problema, țara se află în zilele unei revoluții neterminate. Dacă revoluția se va putea termina prin procesul alegerilor din 20 Mai 1990, în această privință e mai mult pesimism decât optimism.

Incertitudinea sau nesiguranța e cel mai mare necaz al Românului și al istoriei lui. In chip sigur, în situația de acuma, el pune mai mult preț pe libertatea și pacea democratică decât pe ce va mânca. In alte cuvinte, mai mult decât de mâncare, Românul, de acasă, e flămând de eliberarea interioară.

Eugen BÂRSAN

OLE, OLE, CEAUȘISMUL TOT MAI E !

Manevrarea idealurilor revoluției pe linia de garaj a început din primele zile, chiar din primele ore.

Nu se stinseseră lumânările de pe mormintele eroilor că pe micul ecran, în cadrul unui "Dialog Social", un profesor, sub pretextul că analizează dorințele exprimate prin lozincile înscrise pe placarde, a încercat, să măture sub covor speranțele tineretului.

Din grămada dorințelor țâșnite: "Jos Comunismul", "**Jos dictatura**", "Vrem alegeri libere", "Vrem libertate", etc., profesorul a oferit un "Oscar" lozincii: "Ole, Ole, Ceaușescu nu mai e", ca singura ce-ar oglindi dorința poporului...

Deci poate să rămână comunismul, poate să rămână dictatura, putem să aruncăm pe Dâmbovița alegerile libere, **oful celor care și-au dat viața a fost doar** să scăpăm de Ceaușescu.

Iar dacă în locul vacant vin alții să instaureze o nouă dictatură, să suprime alegerile, etc., asta nu-i nimic! Scopul revoluției a fost împlinit: Ole, Ole, Ceaușescu nu mai e!"

Dl. Petre Roman, Prim ministru, într'un interviu acordat revistei franceze "Le Canard enchaine", 28.2.90 desconsideră sacrificiile tineretului. "Am făcut "revoluția" românească în fața televiziunii noastre". ("Nous avons fait la 'revolution' roumaine devant notre television").

Excelența **ministerială** nu precizează dacă cei care schimbau albia istoriei prin emisiunile dela TV beau cafea, fumau "Kent" ori își rodeau unghiile neștiind **pe ce parte a gardului să aterizeze**.

Când scriem aceste rânduri ne aflăm în ajunul alegerilor: presa e liberă, candidații se insultă, își rup reciproc afișele, etc. Nimica nou!

Ce ne îngrijorează este încercarea periferică de a introduce cenzura. Fapt ce ne reamintește de o altă cenzură ce s'a întins ca un cancer:

Ex-regele Carol nr. 2 și Străjerul nr. 1, și-a deschis drumul către dictatură ciupind din libertatea presei pentru trei motive "patriotice": **apărarea coroanei, valutei și secretelor de Stat.**

Ziarul "România Liberă" din 7.4.1990 dezvăluie o încercare de suprimare a libertății care nici măcar nu-i patriotică.

Reproducem din confratele bucureștean:

FILMUL „CĂINȚA" A FOST RETRAS !

După ce a rulat luni și marți în regim de două proiecții pe zi (de ce doar atît ?), la cinematograful Cotroceni, celebrul film sovietic „Căința" a fost scos ! Oamenii sînt pur și simplu stupefiați. Facem exact ca pe vremea dictaturii? Cui îi e frică de un film eminamente antidictatorial, film ce a rulat cu succes în toate țările civilizate ? Pentru a vă „lămuri" și mai bine vă putem spune că de la cinematograf am aflat că s-a primit dispoziția retragerii deoarece urma să fie trimis să ruleze în provincie !! Așa, în mijlocul săptămînii, după ce Bucureștiul nu-l văzuse aproape deloc ? *(DAN VARDIE).*

Un film sovietic, "eminamente antidictatorial", oprit de a rula pe ecranele capitalei.

Ceaușescu zâmbește fericit!

Stroe MOLDOVANU

NEW YORK, MARTIE 1990: MINERII DE PE VALEA HUDSONULUI DEMONSTRAND VEHEMENT IMPOTRIVA CONDUCERII COMUNISTE DIN ROMANIA DE AZI

ESEUL POLITIC

VOCAȚIA AGRARĂ

—Constantin MACRI—

Cu ocazia reformelor de structură ce se impun în România post-ceaușistă, am socotit de mult, ca cea mai importantă, aproape tipic românească, reforma agrară.

Intr'o epocă în care se analizează în amănunt consecințele revoluției tehnico-științifice, ale societății post-industriale, ale dezvoltării informaticii etc., pare ușor desuet să ne concentrăm cu maximă atenție asupra producției agricole și a muncitorilor pământului. O asemenea viziune, în măsura în care există, este fundamental eronată și străină realităților intime, intrinseci ale societății românești.

Departe de noi gândul de a ne reîntoarce la conceptul demagogic și antiștiințific de "țară eminamente agrară", vădit depășit, trebue totuși reținut ca dominant românesc sentimentul dragostei de pământ. Toată literatura și filosofia românească identifică și reliefează, cu pregnanță, acest sentiment structurant pentru ființa românească.

Așa cum am mai scris aici, una din cele mai mari crime comuniste a fost deposedarea sătenilor de locurile, de pământul pe care-l stăpâneau.

Cunoaștem și avem în vedere racilele vechi ale muncii și vieții satelor în perioada înterbelică, cu deosebire decalajul exploatator dintre prețul produselor agricole și prețul produselor industriale, lipsa de credite, de unelte, de asigurări sociale, demagogia politicianistă, dar toate acestea n'au slăbit o iotă dragostea țăranilor de pământ, de vitele lui, de datinele lui care-i întregeau în mod organic viața de zi cu zi și-i mențineau fermă speranța în zile mai bune.

Aceste zile mai bune n'aveau să vină nici până azi, un rege scelerat instaurând o dictatură jefuitoare și apoi un general care s'a lăsat manipulat de un paranoic care s'a numit Adolf Hitler, și în cele din urmă, ca o încoronare a răului social și metafizic, invazia comunistă din 1944 care a durat 45 de ani, de cote, de "întovărășiri", de colectivizare sinonimă cu răstignirea satului românesc.

Nici o clasă socială n'a fost mai lovită și mai chinuită moral și fizic, de partidul comunist, decât clasa țărănească. Nici chiar industriașii și magnații financiari care au știut fie să plece, fie să se adapteze "luându-și servicii', fie să mănânce din rezerve etc.

Țărănimea a rămas pe loc să apere "sărăcia și nevoile și neamul", desrădăcinându-și tineretul sau forțele de muncă fizică, trimițându-i pe "șantier" în navete chinuitoare sau la oraș unde au ajuns "manipulanți". Glia străbună rămânea în urmă ca o amintire dureroasă, ca un implacabil istoric, acceptat cu resemnare dar niciodată cu renunțare.

Toți, chiar și intelectualul cel mai subtil, visează la pământul părintesc sau al bunicilor.

Odată cu revoluția română era de așteptat ca prima reformă anunțată, primul act de reparație istorică să fie retrocedarea pământului proprietarilor firești, legali, istoric și social justificați și mai ales economic necesari.

Iată-ne, suntem la mijlocul lui Aprilie, aproape patru luni dela revoluție și soarta pământului "prima bogăție" a țării nu s'a hotărît. Ba dimpotrivă, primul bărbat al țării "președintele" care, e drept, nu-i, sau nu-i încă "cel mai iubit fiu al poporului", anunță că de fapt colectivizarea ca sistem a fost bună dar "a fost greșit aplicată", iar Dl. Petrică Roman, premierul, pentru a mări confuzia și neîncrederea comentează că în Franța cooperativele agricole sunt înfloritoare.

Si aici dorim să stabilim prima idee de bază a eseului nostru: dacă sătenii, țăranii, n'au alergat din prima zi de libertate să-și reia pământurile ce le stăpâneau altădată părinții sau bunicii lor, de vină este teroarea care a durat peste 40 de ani, o teroare totală, paralizantă, cu efecte asupra copiilor ("fiu de chiabur"") etc., bătăi, închisoare, canal, dispariții rămase necunoscute, umilințe de neînchipuit, de tot felul, înfometarea deliberată (vezi exemplul stalinist în Ucraina), repetat în România după 1949, sub forme adaptate la specificul fiecărui județ, fiecărei comune.

Probabil se află scris vreun roman al acestei imense tragedii.

Deci frica, neîncrederea, amintirea tragediei părinților, stopează elanul pentru munca agrară la care se adaugă spectrul izolării, al neajustării, la care regimul fesenist contribuie din plin.

Nesiguranța este coșmarul istoriei românești.

De altfel nici partidele din opoziție nu fac prea mare lucru în legătură cu mărirea curajului și încrederii țărănimii muncitoare. Trebue spus pe toate căile că pământul este al sătenilor care trebue să-l ia imediat în primire.

Satul românesc are o certă și ancestrală vocație agrară.

Migrarea la oraș este un fenomen relativ recent, magistral (deși cu subtext ideologic) surprins de Marin Preda în capodopera "Moromeții".

Numai când sărăcia a copleșit populația satelor, în special cei din zona submontană, plecau (sau erau duși), băieții la 12-13 ani, fetele la 16-18 ani, primii ca băieți de prăvălie, ucenici, vânzători de ziare etc. (vezi biografia lui Brâncuși, în context), iar fetele de regulă femei de serviciu. "Oltenii" capitalei care aduceau castraveții sau ridichile până în pragul ușii, toți proveneau din județele Gorj, Vâlcea, etc. etc.

Împroprietărirea agrară după primul război mondial a avut, precum bine s'a analizat și mult, un efect ratat, social și economic, din cauze des evocate. Noi nu le vom repeta, vom sublinia numai că dragostea de pământ, de "bucată", de "loc" a sătenilor a rămas constantă.

Un roman ca "Ion" al lui Liviu Rebreanu este unic, ca semnificație în literatura universală. Semnificație profund românească, cu toate argumentele contrare ce se pot aduce, acum după satanizarea comunistă.

Vocația agrară este profundă în satul românesc, cu toate aluviunile și pervertirile la care a fost supus spiritul și comportamentul sătesc.

Proprietatea agrară, cu toate implicațiile ei - și sunt foarte multe - este tot atât de importantă ca și informatica și ca și "tehnologiile de vârf", pentrucă și ea cere o abordare nouă, modernă, științifică, nu numai o simplă agitare de sloganuri și lozinci, bune, dar insuficiente.

La timpuri noi, un fermier nou, un sat nou, o ideologie agrară avansată social și competitivă pe toate planurile. Inclusiv cel filosofic, ecologic, religios, artistic etc.

Satul este o monedă care pleacă dela Lucian Blaga, dar care azi, în pragul mileniului trei, poartă valențe noi, întregitoare nu anihilante. Așa trebue pusă problema și din punct de vedere politic.

Împroprietărirea, modernizarea, culturalizarea (în sens larg) dar și siguranța pentru ziua de mâine a agricultorului (zootehnie, pomicultură, viticultură etc.) și a urmașilor săi. Proprietatea agrară trebue să devină o redută a românismului, un pilon al renașterii românești.

Cum și în ce fel?

In primul rând, proprietatea agrară trebue să devină o proprietate "rotundă", înțelegând prin aceasta că ea trebue să cuprindă 10-20 pogoane (minimum, după regiune) să se constituie ca un lot de familie nefragmentabil prin succesiune sau vânzări, deci, într'un fel inalienabil în raport cu familia respectivă care va avea aici "vatra". Proprietatea se va moșteni de un singur copil, ceilalți vor fi despăgubiți după prevederile unei legi speciale care le va conserva, eventual, un drept de habitațiune (permanent sau sezonier) în casa părintească.

Deci primul principiu al viitoarei proprietăți agrare ar fi rentabilitatea. Să fie suficientă (ca întindere) ca să devină rentabilă. Să fie inalienabilă din generație în generație pentru a justifica mereu noi investiții în vederea măririi rentabilității, confortului și atractivității. Proprietatea agrară trebue să devină "lot de familie", o cooperativă intrafamilială, fiecare din membrii familiei după interese și vocație. In principiu tot pământul trebue să fie al celor ce-l muncesc, au ca profesiune la bază agricultura (sau o variantă a ei), evident fiind permisă angajarea de muncitori suplimentari când nevoile productivității o cer.

Sindicatul muncitorilor agricoli va avea un statut preferențial de prevederi și asigurări sociale, masiv ajutate de stat, pentru a eradica definitiv din lumea satelor sărăcia și înapoierea. Oamenii trebuesc să fie tentați să stea și să muncească la țară. Mai ales acum în epoca automobilului și a televizorului.

Să nu fie nici o diferență de aprovizionare, asistență medicală, divertismente, sport etc. între sat și oraș. Aici trebue să ne concentrăm toată grija și atenția.

I.A.S-urile actuale ar trebui să devină prin atribuirea unui lot de 50-100 ha, "ferme model" deținute de asociații de ingineri agronomi, zootehnicieni, pomicultori, viticultori etc. O lege specială va reglementa constituirea acestor asociații de profil, interprofesionale.

Principalul, permanentul obiectiv este productivitatea, rentabilitatea, abundența pentru toți. Juriștii și sociologii au un cuvânt greu de spus. Evident și economiștii în vederea favorizării cooperativizării sătești la aprovizionarea și desfacerea produselor proprii, nu la producție, care rămâne fundamental particulară. Cooperativizarea aceasta este o treabă dificilă de maturizare a conștiințelor și a competențelor și ea trebue să ia naștere numai pe bază de consens, de participare voluntară, strict democratică. Nici un fel de coercițiune, de nici o natură.

Veacuri de-a rândul săteanului i-a fost frică. Să-l eliberăm de frică și să-i dăm o conștiință de stăpân, de "domn" și psihologic și economic. De aici va veni și maturizarea lui politică. Din siguranța economică.

Primăriile vor avea o secție specială de închiriat mașini agricole, de tot felul, conform legii și regulamentelor foarte riguroase ce se vor elabora pentru a evita risipa, afacerismul, favoritismul etc.

Grija pentru soiuri de rasă (vegetale și animale) va fi o preocupare centrală activă cu prompte și eficace răspunsuri în jos.

Una dacă nu prima, din problemele de bază ale renașterii agriculturii românești este problema creditului. Banca de credit agrar, cu filiale în fiecare sat, cred, va trebui să apeleze la Banca mondială sau Fondul monetar internațional pentru un masiv împrumut pe termen de 40 ani.

Totul trebue reluat sau regândit dela bază. Morala ceapistă de chiul și furtișag nu poate fi extirpată și înlocuită decât cu o morală a lucrului bine făcut, a exemplului personal, a dovezii concrete că viața necinstită și cu două fețe poate fi schimbată în binele real al omului, cu o morală a muncii făcută cu dragoste, ca pentru sine, cu redobândirea demnității pierdute.

Dacă marxismul a încercat să-l cufunde pe om în "social", să-l colectivizeze, democrația creștină reală și transparentă îl îndeamnă să se "personalizeze", să devină adică o personalitate cu autonomă propensiune psihică spre specificul lui existențial, ancorat în metafizic.

Preotul ca doctor și igienist al sufletului, medicul ca doctor și igienist al trupului, alături, evident, de agronom, de profesor, de inginer etc., vor dinamiza viața satului românesc de mâine, creindu-se toate condițiile pentru a se renunța la fenomenul acesta distrugător: naveta.

Biserica și stadionul vor trebui să trăiască într'o firească și organică simbioză. Ca și cu Ateneul popular.

Noi nu dăm aici decât simple repere. Dar problemele, știm, sunt mult mai laborioase și necesită mari și complexe analize și dezvoltări. Scopul suprem rămâne recuperarea și modernizarea satului românesc, crearea unui statut de excepție muncii agricole (în genere) care să reziste alienării adusă de tehnicizare progresivă, fără a stânjeni dezvoltarea acesteia, ci dimpotrivă, facilitând-o, adoptând-o, umanizând-o.

Așa cum s'a preconizat, la mari asalturi ale tehnicii trebuesc mari replici ale eternului omenesc.

Setea de durată, de securitate, de certitudini metafizice ca tendințe exprese sau implicite. Evident la un grad de culturalizare extrem diferit.

Vocația agrară rămâne o astfel de tendință. Inculcată spiritului românesc și omenesc în general. Revine liderilor politici actuali posibilitatea reală de a o potența.

COMUNISMUL

Minciuna zămislit-a Comunismul,
Iar tatăl său e însuși Antihrist;
Ei sunt treimea neagră și mocnesc
S'aducă'n toată lumea cataclismul:
Robia cruntă'n jugul cel mai trist.
Eu Adevărul însă îl iubesc:
Iată pentru ce urăsc eu comunismul!

Din nedreptate crește comunismul;
Din ea își trage seva hrănitoare
Cu fălcile-i de hidră'ngrozitoare;
Tot codul său e "sila și sofismul".
Dar libertatea-i sfântă și firească;
Eu vreau dreptatea'n lume să domnească...
Iată pentru ce urăsc eu comunismul!

E cuibul răutății comunismul.
A lui deviză-i "cruzimul și sadismul".
Principiul Rău e'ntregul său motor,
Ce luptă pe Hristos să-L detroneze,
Pe cel mai bun și drept Mântuitor...
Eu Binele voiesc să triumfeze:
Iată pentru ce urasc eu comunismul!

A. CIPERVIAN

ÎNAINTE DE ALEGERI

—— Mihaela MOISIN ——

Alegerile din 20 Mai sunt importante și pentru noi, Românii desțărați. De 45 de ani trăim cu toții, în țară sau în afara ei, în lipsuri: ei, acolo, în România, în lipsuri materiale, iar noi, aici, departe în lipsuri spirituale.

Este greu pentru noi cei din afara țării, forțați de împrejurări, sau de legi inumane date de actuala dictatură comunistă dela București, să asistăm neputincioși la frământările fraților noștri. Am lipsit la prima revoluție, acum trebue să lipsim și la a doua revoluție, sau mai exact desăvârșirea primei. Suntem cu toate acestea alături de frații din țară, participând cu sufletul, cu inima la toate manifestațiile de protest din București, Timișoara etc. Ascultăm cu lacrimi în ochi discursurile Doinei Cornea și ale lui Victor Rebengiuc, îi aclamăm și noi cu cei prezenți la Universitate și trăim din nou cu ei clipele din 16-22 Decembrie 1989, când ne rugam lui Dumnezeu să le dea tărie celor de pe baricade, să nu renunțe. Așa ne rugăm și azi lui Dumnezeu, să nu renunțe la revoluție.

20 Mai este mult prea aproape de data revoluției, la numai aproape 5 luni dela aceasta. Timpul este prea scurt pentru organizarea campaniei electorale a partidelor de opoziție, mai ales când aproape toate instrumentele electorale, inclusiv partea materială, sunt în mâinile Frontului Salvării Naționale. Dar mai ales Securitatea. Securitatea lui Ceausescu. Securitate pregătită minuțios de însuși Ceaușescu, chiar pentru aceste alegeri care trebuiau să aibă loc în condiții de "unanimitate și aclamații", securitate pusă la punct în zilele când simțea că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Dar conform proverbului românesc, nu-i pentru cine se pregătește... ci pentru cine se nimerește.

Si se "nimerește" ca să fie folosită de clica Iliescu Roman și Brucan, care de ani de zile visează această zi. Deosebirea este însă, că în timp ce aparatul securității lui Ceausescu era o mașină perfectă pe care însă a băgat-o în șanț printr'o greșeală fatală, același aparat de represiune nu funcționează la fel de eficace pentru clica lui Iliescu. Ceausescu era avantajat și de existența unui puternic bloc comunist pe care se putea baza oricând în timp cea azi, Iliescu nu se poate baza pe ajutorul nici unei țări ex-comuniste din blocul de Est.

Mai mult decât atât, Țările Baltice rezistă cu eroism în lupta lor pentru eliberare, Lituanienii nu cedează cu toate restricțiile impuse de Gorbaciov, iar la Chișinău s'a recunoscut tricolorul românesc drept steag al așanumitei R.S.S.Moldovenești.

Sărbătoarea zilei de 1 Mai la Moscova are loc azi sub steagul sovietic din care s'a decupat stema U.R.S.S. Incă un brav popor asuprit de 72 de ani, s'a săturat de comunism și a început protestele. S'a săturat de glasnost și de perestroica. Incă un steag găurit flutură azi în lume.

Gorbaciov a scăpat frânele, și mai devreme sau mai târziu, cu sau fără încă o vărsare de sânge, sclavii de zeci de ani ai comunismului se vor elibera, prin forțele lor proprii.

In aceste condiții, azi, România apare ca un stup de albine ce încearcă să-și clădească un fagure și să-și aleagă regina, înconjurat de viespiile feseniste, gata de atac, pentru a fura tot ce bietele albine au construit.

In Piața Universității în București, ca și în Timișoara, Cluj, Constanța, etc., numărul protestanților împotriva politicii FSN, crește din nou ca în zilele fierbinți ale Revoluției din Decembrie. Numărul lor se scrie cu zecile de mii. Ce vor ei? Demisia guvernului provizoriu actual, adică în principal a lui Iliescu, Roman, Brucan, iar în secundar a tuturor comuniștilor care au asuprit țara înainte de revoluție și care încearcă același lucru acum. Ce strigă ei? "Iliescu și Brucan - secera și un ciocan".

In timpul acesta, FSN încearcă să contracareze pe demonstranți, aducând "minierii" - nume conspirativ pentru securiști -, de astă dată îmbrăcați în muncitori, la o demonstrație de suport pentru FSN.

Care-i deosebirea între cele două tipuri de demonstrații? In timp ce aceea ce suportă FSN este făcută de "muncitorii" aduși din diferite părți ale țării, cu bani grei, (drum, masă, bani de buzunar) de către Iliescu, care nu-și permite să o facă decât cam la două luni odată, demonstrația din Piața Universității aparține "golanilor", după expresia plastică a lui Iliescu, cunoscuți și sub numele de Octavian Paler, Stelian Tănase, Ana Blandiana, Doina Cornea, Victor Rebengiuc, durează de zece zile fără întrerupere și cheamă la un dialog pe actualii conducători, care se lasă greu. Acești "golani", de meserie scriitori, profesori, adevărați muncitori, artiști, studenți, vin de bună voie, neaduși cu turma, neplătiți de nimeni; ei sunt cei cărora Iliescu, Roman și Brucan le-au furat revoluția. Ei vor revoluția lor înapoi, iar dacă nu, pe alta.

Spune Doina Cornea: "Am impresia că trăim din nou zilele revoluției din Decembrie... , ... să nu ne pierdem încrederea și credința..."

In România astăzi este un război al nervilor, în care cel mai tare va învinge. Si tăria se măsoară în sisteme diferite în cele două părți: tăria curajului, a cinstei, a celor care au văzut sângele vărsat de frații lor pentru libertate și democrație, a celor ce și-au descoperit piepturile goale, strigând: "Trageți" și s'a tras, a celor ce vor să trăiască liber și democrat, a celor ce nu mai au nimic de pierdut.

De cealaltă parte este tăria forțelor securității, reciclate la Moscova, bine hrănite, crescute de mama Elena și tatăl Nicolae, în spiritul urei pentru popor, pentru proști, citându-l pe Brucan.

La tăria FSN se mai adaugă și celelalte elemente de dictatură comunistă: minciuna, dezinformarea, dezbinarea; ațâțarea oamenilor cinstiți și naivi împotriva fraților lor, "cetățeni străini", ce vor să-i "cumpere", să-i "sclavizeze", să-i "infecteze cu ideile partidelor lor extremiste". De dreapta. Căci de stânga are grijă însuși Iliescu.

In aceasta constă tăria lor: în obrăznicie și nerușinare.

Iliescu declară la Hunedoara, în cadrul campaniei sale electorale, că dacă punctul 8 al Declarației dela Timișoara s'ar adopta, atunci FSN - incluzând și pe Iliescu personal - nu ar mai putea candida, recunoscând astfel public, calitatea sa de comunist.

Ion Iliescu acceptă totalitarismul (de stânga bineînțeles) în cadrul căruia dânsul consideră că poate exista și democrația. Ba chiar expune teoria despotismului, pe care o aruncă cu nerușinare oamenilor, arătând că un despot este bine venit, chiar necesar, într'un sistem totalitar, dacă despotul este un om inteligent, ca el adică, Iliescu.

Petre Roman declară într'un interviu că alegerile trebuiau făcute mai devreme de 20 Mai, deoarece ar fi dat legitimitate guvernului provizoriu și s'ar fi putut trece la conducerea țării prin forță și s'ar fi făcut ordine mai repede. De unde se vede siguranța lui Petre Roman că FSN va câștiga alegerile.

Dar... fiecare pasăre pe limba ei piere...

Un singur lucru ar mai putea să-i țină pe unii Români în jurul FSN (în afară de cei ce au un ciolan bun de ros) și acela este frica. Frica țăranilor care au fost odată înspăimântați, în 1949 când se făcea colectivizarea în țară, frica de opresiune, de arestări la opunerea lor în fața comunismului. Si poate frica muncitorilor de necunoscutul sistemului capitalist: frica de a nu-și pierde lucrul, sau de a nu face față tehnologiilor moderne ce se vor importa în România în situația unei libertăți totale. Dar chiar și muncitorii, azi au înțeles în majoritatea lor că indiferent de sistemul de guvernare viitor, va fi o perioadă grea de refacere economică, ce poate dura ani de zile. Au mai înțeles că, comunismul este bun pentru cei leneși, în timp ce în capitalism cei vrednici prosperă.

Au înțeles-o și meseriașii, profesioniștii. Au înțeles și șoferii de taxi, particulari care prin atitudinea lor pozitivă față de muncă și de client au început să trăiască după sistemul capitalist.

Tinerii au înțeles și ei de mult cine sunt fesesniștii și ce urmăresc ei - oprimare, revenire la comunismul cu fața umană, schimbând doar dictatorul.

Singurele deosebiri între cei doi dictatori - Ceausescu și Iliescu sunt primele litere ale numelui și neapariția în politică încă a Doamnei Iliescu.

Manifestațiile continuă în România de zece zile, iar tovarășii chemați la un dialog democratic refuză să apară.

Dumitru Dincă a declarat greva foamei, împreună cu încă alți 30 de Români.

Cinci din cele mai importante partide din opoziție, printre care cele trei partide istorice, au declarat că dacă actuala conducere nu se va prezenta la un dialog cu poporul, și dacă alegerile nu se vor amâna până în luna Septembrie, dânduse astfel tuturor partidelor din opoziție posibilitatea de a-și face campania electorală, nu se vor prezenta la alegeri.

Lipsa partidelor de opoziție în alegeri va arăta întregii lumi bazele democrației instalate în România, în urma vărsării de sânge nevinovat în Decembrie 1989, și deci odată mai mult se va dovedi că actualul guvern din România este de fapt o altă dictatură comunistă.

Cu toate acestea, sperăm ca alegerile din România, indiferent de data la care vor avea loc vor fi supravegheate de observatori trimiși de toate țările democrate din lume, beneficiind de același regim de care s'au bucurat alegerile din Nicaragua, din Croația sau Lituania.

De asemenea, sperăm ca Românii, la fel ca și Germanii din Germania de Est, să voteze cu partidele democrate, cu toate că nu au lăsat să se înțeleagă acest lucru până în momentul numărătorii voturilor, și că și în România, ca și în celelalte țări în care au avut loc recent alegeri, comuniștii (în cazul României - feseniștii) să nu aibă majoritatea voturilor.

Să sperăm că numărul de 3.500.000 de semnatari până azi ai Proclamației dela Timișoara să se dubleze până în ziua alegerilor, nedând voturile lor, nici lui Iliescu, nici FSN, nici partidelor satelite acestuia.

Sperăm că Românii se vor orienta către partidele vechi istorice, pentru binele nostru, al tuturor.

Români, nu votați cu Iliescu!

Români, nu votați cu FSN!

"Mai bine golan decât activist / Mai bine mort decât comunist".

UN VAL DE DEMONSTRAȚII ÎN CAPITALĂ

ZECI DE MII DE DEMONSTRANTI CER DEMISIA LUI ILIESCU

ZECE MAI

Urmare din pag.1

Cum va primi poporul de azi, după alterările pe care le-a îndurat în ultimii 40 de ani? Nu se poate desprinde nici un semn după care să facem o astfel de apreciere, pentrucă influența comunistă nu a dispărut complet, așa cum ne așteptam după Revoluția din Decembrie. Dar, nu ne îndoim că poporul, cel adevărat, care nu a putut fi distrus de regimul comunist, și-a păstrat luciditatea percepției și a participării sale la adevărata istorie românească. Nu s'a putut manifesta până acum, dar nu și-a pierdut niciodată identitatea sa spirituală și etnică; altfel, nici nu s'ar putea explica ridicarea revoluționarilor din Decembrie, mai ales a tineretului, care a venit la suprafață cu zăcămintele lui subconștiente care să ajute întregul neam să se reașeze pe linia lui firească de devenire istorică. Poporul român nu a fost șters din istorie, după intenția și planurile Kremlinului și ale partidului comunist din România, care nu avea fundamente naționale românești, fiind străin de spiritualitatea și identitatea românească.

Actualii comuniști care se mențin încă la putere, la o putere temporară, nu pot avea intuiția valorilor pe care le reprezintă simbolul zilei de Zece Mai, ei sunt departe de simbolurile naționale, așa că va rămâne poporului celui adevărat să sărbătorească într'un fel sau altul, această zi națională, în care s'au înscris pagini de glorie.

Exilul românesc, care a stat pe meterezele de apărare a tuturor înfăptuirilor românești și care a continuat să lupte pentru eliberarea României, de sub dominația comunistă, este singurul factor legitim care poate azi să reprezinte tradițiile naționale, până ce se vor limpezi apele din țară. Acest exil a menținut trează conștiința națională românească și nu a dezertat niciodată cauza națională; el a păstrat intactă legătura cu spiritul românesc, a sărbătorit totdeauna după cuviință, toate zilele mărețe din trecutul național și a ridicat vocea pentru afirmarea drepturilor și bogăției culturii românești. Desigur, în toate comunitățile din exilul răsfirat peste întreg globul pământesc se vor face comemorări ale zilei de Zece Mai și se vor reîntări legăturile cu spiritul țării din care au plecat în lume Românii, fugăriți de hoardele comuniste. Se vor face rugăciuni și se vor ține cuvântări de înălțare sufletească, care să fie semne ale românității care nu a pierit după voia comuniștilor.

Va fi o reînnodare cu trecutul cel frumos, aristocratic, al celor care au pierdut contactul cu țara și va fi un prilej de bucurie și nostalgică aducere aminte. Si va fi mai ales, prilej de noi legăminte pentru refacerea țării, caci ziua de Zece Mai în trecut a fost tocmai ocazia unor zidiri puternice ale poporului din Carpați. Astăzi, țara are nevoie de participarea noastră, în forme multiple, pentru recladirea ei și pentru restabilirea formelor de viață și a instituțiilor specifice, ca și ale unor forme evoluate de trăire laolaltă, în vederea unor înfăptuiri și mai mari decât în trecut, pe linia directă a aspirațiilor celor mai profunde și specifice.

In condițiile istorice de azi, în care țara a sfărâmat tirania și sistemul de teroare comunistă, cu șanse mari de revenire la normalul vieții și al devenirii istorice, drepturile morale ale exilului au crescut și exilul trebue să fie prezent și activ, cu înzecite eforturi, pentru a-și îndeplini adevărata misiune, până la capăt, căci procesul de reconstrucție națională este abia în faza inițială, și țara are nevoie de sprijinul nostru. Memoria zilei de Zece Mai este o sursă de inspirație și de îndemn la treabă, căci în aceasta stă valoare simbolurilor care guvernează cugetul oamenilor.

Să ne strângem rândurile, acei departați de țară și să ridicăm rugăciunile noastre pentru o nouă ordine națională, chiar dacă nu ne vom mai întoarce acasă, căci nu putem uita mormintele și jertfele care au umplut pământul țării în care ne-am format personalitatea și cultura noastră, atât de aristocratică, încât putem supraviețui oriunde în lume.

Ion HALMAGHI

O MÂNĂ MURDARĂ SPALĂ PE ALTA

Dr. Mircea ALEXE

Televiziunea vest germană, postul ARD, la emisiunea "report" din 16 Ian. 1990, a transmis un reportaj filmat, vorbit în româneşte şi tradus concomitent în germană, ce spuneau persoanele interogate din România, al unor reporteri germani, care fuseseră recent la Braşov, Sibiu şi Arad.

La Braşov, în clădirea palat a PCR devenit sediul Frontului Salvării Naţionale, într'una din încăperi au stat de vorbă cu trei tineri muncitori, care luptaseră cu arma în mână la ocuparea sediului securităţii. Primul tânăr se plângea că şeful securităţii jud. Braşov, colonelul Dogaru pe care-l arestaseră ei, este liber şi în acel moment se afla în audienţă în aceeaşi clădire, la generalul Ion Florea, comandantul oraşului cu puteri depline. Al doilea muncitor spunea că securiştii pe care i-a dezarmat şi arestat, i-au spus: "Ne mai întâlnim noi. Avem destule gloanţe să vă împuşcăm pe toţi revoluţionarii". Securiştii au fost puşi în libertate şi-i ameninţă continuu pe cei care au luptat împotriva lor. Toţi arătau legitimaţiile de participanţi activi la revoluţie contra tiranului. Aceste legitimaţii le dădeau dreptul să intre nestânjeniţi la comitetul cetăţenesc revoluţionar şi să aibă dreptul să participe activ la măsurile care trebuiau luate de urgenţă. Se aflau acolo pentrucă fuseseră chemaţi să predea legitimaţiile.

După multe insistenţe şi aşteptare îndelungată, reporterii germani au fost primiţi în audienţă la generalul Ion Florea, comandantul oraşului. Generalul gras, ţanţoş şi cu mult tupeu le spune: "Eu nu am informaţii că securiştii puşi în libertate, ar ameninţa pe revoluţionari. Eu i-am eliberat în urma unui ordin primit de sus. "Aşa ne-a răspuns generalul cu carieră comunistă, comentează reporterii.

Apoi sunt arătaţi din nou muncitorii, cărora li se luaseră legitimaţiile şi li se dăduseră în schimb o adeverinţă cinică, în care se arăta că au lipsit motivat dela serviciu, în timpul revoluţiei. Al treilea muncitor se plângea că având în vedere ameninţările securiştilor puşi în libertate, cine le garantează că mai pot trăi liniştiţi, că pot circula în siguranţă pe stradă, tocmai ei care l-au arestat pe col. Dogaru. Pe feţele lor se citea multă amărăciune, teamă şi revoltă. Eliberarea ofiţerilor de securitate li se pare un lucru de necrezut, pentru ei care şi-au riscat viaţa pentru libertate, contra celor care erau cei mai temuţi asupritori.

La Sibiu, toţi securiştii arestaţi, îmbrăcaţi civil, erau ţinuţi la arest, claie peste grămadă pe fundul bazinului de înnot golit de apă, în clădirea sportivilor a oraşului. Multora li se dăduseră drumul cu condiţia să se prezinte zilnic la poliţie. Erau anchetaţi numai cei care luaseră parte la luptă. Locot. colonelul Aurel Dragomir, comandantul şcolii militare din Sibiu, muşamaliza în fel asemănător, ca la Braşov, apărându-i pe securişti. Filmul arată apoi cărţile de psihiatrie în care erau tratate modul de distrugere a puterii de rezistenţă a opozanţilor regimului. O carte era intitulată "Itinerar psihiatric" de Petre Brânzei.

La Arad maiorul Dumitru Marcu, comandantul garnizoanei afirmă: "Vreau să precizez dela început că securitatea n'a tras în armată." Apoi reporterii se duc la poliţie. Acum începe o parte grotescă, spune reporterul Seful poliţiei introduce pe rând în cameră, pe şefii securităţii judeţului. Inspectorul securităţii din Arad, subordonat direct ministerului de interne, spune cu voce tare, categoric şi obraznic, că n'a întreprins nimic rău împotriva poporului. Al doilea, şef direct pe 67 de subalterni, spune că n'a existat opresiune din partea securităţii, că el trebue să apară în faţa unui tribunal militar care judecă numai faptele din timpul revoluţiei şi n'are dece să-i fie frică. Al treilea, culmea neruşinării-spune reporterul, declară că este complet nevinovat şi că ar fi tras şi el în Ceauşescu, etc. Seful poliţiei care îi introducea pe rând în cameră, lucrase mână în mână cu ei în birouri alăturate, ani de zile.

In faţa unei neruşinări nemaiauzite te întrebi cine a tras în copii, tineret, în oameni neînarmaţi, cine a mutilat cadavrele victimelor? Poate au fost Patagonezii sau cine ştie ce fãpturi din alte planete? Nu tot colonelul Dogaru fusese în funcţie când a anchetat şi schingiuit, pe muncitorii revoltaţi cu 3 ani în urmă la Braşov?

Frontul Salvării Naţionale, după ce a tremurat de frică şi nesiguranţă, unii spun că era de mult la pândă în aşteptarea evenimentelor, se consolidează în fiecare zi şi vor să continuie dictatura comunistă. Lupta va fi grea şi inegală, contra slugoilor care au făcut din ţară o gubernie rusească.

Dacă Românii n'au uitat anii grei de umilinţă şi pauperizare, dacă le-a mai rămas puţină demnitate, vor învinge. Conjunctura internaţională este favorabilă. Nici o nădejde la cei care ne-au vândut şi trădat la Yalta şi care au recunoscut înrobirea popoarelor la Helsinki, care au ajutat mereu comunismul să nu piară în propria lui zeamă, aşa cum declara un înalt funcţionar sovietic al KGB, unuia din promotorii politicii de "destindere" din Occident, scrie Eric Laurent în cartea "La corde pour les pendre". Important este faptul că afacerile lor merg bine. Nu noi l-am plimbat pe "Idipidentul" în caleştile regale, nu noi l-am răsfăţat în toate felurile pe analfabetul care şi-a obţinut certificatul de 4 clase primare în condiţii foarte dubioase. Secretul îl ştia învăţătorul din Scorniceşti şi îl ştiu urmaşii lui.

Singurul om care ne-a luat apărarea şi a raportat regulat guvernului său cât de independent era împăratul proletar nebun, este dl. David Funderburk, fostul, ambasador SUA la Bucureşti. Domnia sa a scris o carte care a fost tradusă în limba română, în care arată că toate rapoartele lui s'au izbit la şefii lui ierarhici, de "urechi surde şi ochi care nu vor să vadă", după cum se exprimă disidentul Bukowski relativ la nepăsarea Apusului, faţă de pericolul comunist. Diplomaţii din ministerul de externe şi politicienii făcuseră carieră pe zvonul de independenţă al Ceauşului şi-i deranjau rapoartele ambasadorului dela Bucureşti. Dl. Funderburk nu era diplomat de carieră. Fusese numit de preşedintele Reagan, ca trimis special şi nu făcea parte din "casta diplomaţilor". Pentrucă nu erau luate în consideraţie rapoartele lui despre trista realitate din România, în semn de protest şi-a dat demisia. Urmaşul domnului Funderburk la ambasada din Bucureşti se interesa în special dacă ambasada are teren de tenis şi acum are. Era tot un diplomat de carieră.

***

Tot emisiunea "report" transmite un reportaj filmat, la 26 Martie 1985 sub titlul "Spioni în haine preoţeşti" în care se ocupa de trimişii securităţii şi Sovrompatriarhiei în R.F. Germania. Au fost arătaţi şi numiţi Radu Mironovici, Mircea Basarab, Corneliu Jacotă. Mironovici dela Baden Baden, la capela prinţului Sturdza, declară că este preot fără o comunitate religioasă şi rolul lui acolo este să se ocupe de necesităţile religioase ale turiştilor, refugiaţilor şi ale căminelor de bătrâni. "Preotul" Jacotă dela Offenbach primea regulat vizite în casa parohială, ale funcţionarilor ambasadei RSR. Domnii Cazacu şi Călineaţă dau informaţii despre activitatea acestor preoţi precum şi alte persoane a căror voce a fost schimbată şi figurile lor au fost arătate neclar. La sfârşit scriitorul şi preotul, dl. Virgil Gheorghiu, îmbrăcat în straie preoţeşti, declară răspicat şi revoltat că aceşti indivizi sunt spioni travestiţi în haine preoţeşti, încât comentatorul emisiunii exclamă: "Iată un preot care spune lucrurilor pe nume şi nu vorbeşte în parabole".

Din alte surse mai ştiu că Basarab dădea aviz favorabil pe cererile adresate ambasadei RSR, de către persoane care doreau să se ducă în ţară, pentru a fi scutite de schimbul obligator de valută. La această emisiune autorităţile germane nu au reacţionat în nici un fel şi securiştii cu o scurtă şcoală preoţească şi-au văzut mai departe, liniştiţi, de treburile lor. Ba mai mult, au devenit agresivi şi au încercat să stânjenească activitatea unor biserici mai vechi ale exilului, asupra cărora nu planează nici o bănuială. La 25 Decembrie 1989 un grup de exilaţi s'a dus la biserica din Offenbach să-i ceară explicaţii tov. preot Jacotă. El a recunoscut că "a fost membru de partid dar a dat înapoi carnetul roşu când s'a făcut preot". O parte din credincioşii din biserică l-au apostrofat revoltaţi, idioţii utili i-au luat apărarea sau coagenţii, iar la intrarea în biserică s'a produs o încăierare între partizanii pro şi contra tov. Jacotă. Tov. Jacotă a chemat la telefon, din casa parohială, poliţia germană care a venit să-l ocrotească. Protestatarii contra tov. Jacotă au fost luaţi la poliţie pentru identificare.

Vom vedea ce va mai urma.

Si anul acesta comemorarea zilei de 24 Ianuarie a avut loc la 27 Ian. 1990 şi în oraşul Heidelberg, în aceeaşi biserică germană. Serviciul divin a fost celebrat de "numai" şase preoţi la un număr de cel mult 40-50 de credincioşi. La sfârşitul slujbei religioase, pe ordinea de zi au fost discuţii cu privire la viitorul Bisericii Ortodoxe Române din exil, care au avut loc chiar în biserică. N'am aflat la iniţiativa şi împuternicirea cui au avut loc aceste discuţii. Nici unul din cei şase preoţi, majoritatea tineri, n'au condamnat Sovrompatriarhia dela Bucureşti, n'am auzit pe nici unul din preoţi să propună trimiterea unei scrisori către Patriarhie, în care să ceară retragerea securiştilor ascunşi sub odăjdii preoţeşti. Un singur preot mai în vârstă a spus că se bucură de faptul că Patriarhul şi-a cerut iertare, şi-a făcut autocritica, aş spune eu.

La radio Europa Liberă preotul Ion Cătălin, prezent fiind şi preotul Felecan, povestea că a fost în ţară cu ajutoare materiale, după revoluţie, şi a vorbit cu mai mulţi episcopi, printre care şi episcopul Gherasim. Toţi episcopii pe care i-a întrebat, despre colaborarea bisericii cu Ceauşescu, au luat apărarea patriarhului Teoctist şi îl acuzau pe părintele Calciu. Patriarhul nu a părăsit scaunul la protestele preoţimii, ci în urma demonstraţiei studenţilor care au scandat la mitropolie, "Teoctist-Ceauşist". Nici din partea acestor preoţi n'am auzit o condamnare categorică, a capilor bisericii române.

La emisiunea televizată pe programul ARD din 10 şi 22 Febr. a.c., "Gott und die Welt"(Dumnezeu şi Lumea) se face un rechizitoriu sever bisericilor din România, mai ales bisericii ortodoxe. La întrebarea dece a colaborat biserica cu şeful statului şi partidului, mitropolitul Nicolae răspunde că întrebarea i se pare puţin cam curioasă şi neobişnuită, că biserica n'a eşuat în misiunea ei, că n'a ascultat de cuvântul lui Ceauşescu ci numai de cuvântul lui Dumnezeu.

In altă secvenţă, preotul Toader Dosoftei, relativ tânăr, secretar al Patriarhiei, după ce oficiază o slujbă religioasă pe locul unde au căzut tinerii revoluţiei, ia atitudine publică împotriva comunismului şi guvernului. Trebue să continuăm lupta contra dictaturii, avem datoria faţă de martirii aceştia care şi-au dat viaţa, ca să traducă în fapt, libertatea şi democraţia. Moartea lor este o poruncă sfântă pentru noi şi trebue să continuăm lupta împotriva dictaturii. Ca şi înainte comuniştii au la noi puterea. Avem obligaţia sfântă să continuăm lupta, spune părintele Toader celor prezenţi la slujbă.

Tov. Iliescu este interpelat apoi, tot de părintele Dosoftei, în faţa clădirii consiliului de miniştri, în Piaţa Victoriei plină de soldaţi înarmaţi, unde citeşte o scrisoare deschisă şi spune: "Domnule Iliescu, ne-aţi furat revoluţia. Prin Dumneavoastră noua democraţie a fost trădată. Aceasta este pentru noi sută la sută sigur. Dumneavoastră afirmaţi solemn că poporul are o unitate de stâncă, în jurul Frontului Salvării Naţionale şi ne minţiţi din nou. Sper că poporul nostru nu se va lăsa atras de această nouă înşelătorie. Domnule Iliescu, când Dumnezeu a creat România, a creat un rai şi Dvstră sunteţi pe cale să faceţi din ea un iad nou, în care din nou îngerii vor fi torturaţi." Ce păcat că sunt atât de puţini preoţi care au curajul părintelui Dosoftei, măcar acum după căderea tiranului.

Cineva care venise din ţară, relata că preotul parohiei din care făcea parte, se lăuda că îşi trimisese odraslele să studieze la Moscova.

Capii bisericii române au eşuat lamentabil misiunea lor şi pentrucă nici acum, după moartea tiranului, nu-şi spovedesc păcatele mă întreb: N'ar merita oare să fie spânzuraţi de bărbi de turlele mitropoliei, ca să fie exemplu pentru eternitate, ei care l-au proslăvit pe Satana? Să trec oare la budism pentrucă Dalai Lama a apărat cu demnitate credinţa strămoşilor? Dar acest fapt îl va aprecia şi cititorul, mai ales Părintele Calciu care a suferit pentru credinţa străbună şi preoţimea noastră veche în exil, care n'a făcut nici un fel de compromis cu trimişii necuratului în acest exil amar.

DEMONSTRAŢII NEÎNTRERUPTE ÎN ŢARĂ

DUMINICA 20 APRILIE, PESTE 40.000 DE PERSOANE AU LUAT PARTE LA DEMONSTRATIA DELA TIMISOARA, CERAND DEMISIA LUI ILIESCU

PUTEREA ABSOLUTĂ CORUPE ABSOLUT

—Nicolae CIACHIR—

Marx a descris cândva imperiul ţarist rus drept închisoarea popoarelor, Stalin a transformat imperiul în mormântul naţiunilor iar sub Gorbaciov imperiul sovietic devine rapid vulcanul popoarelor. Chiar considerând un răstimp de 70 de ani putem afirma că istoria se mişcă cu viteză de rachetă cosmică.

Intr'adevăr, în 1989, în zona noastră, a Europei de Răsărit, s'au petrecut evenimente extraordinare într'un ritm trepidant, care confirmă deplin fenomenul de accelerare a istoriei. In şase ţări printre care şi România noastră avem de-a face cu o veritabilă revoluţie politică care a măturat în fiecare din aceste ţări un "ancien regim", discreditat şi putred şi, generalizând pentru foştii sateliţi ai Uniunii Sovietice, a catapultat la putere un grup de conducători reformişti cu experienţă politică minimă şi cu programe sociale nebuloase.

Unii compară anul 1989 cu 1789, alţii îl compară cu 1848. Prin tradiţie şi temperament istoricii caută paralele şi vor să ne predea lecţii cu privire la legile istoriei. Astfel ajungem să ne punem întrebări privind natura istoriei şi dacă istoria are vreun fel de legi.

Mai întâi constatăm trăsătura distinctivă a istoriei anume că ea este plină de surprize. Cel mai renumit expert, cel mai pătrunzător pronosticator nu poate anticipa viitorul. Habar n'avem ce ne rezervă acesta.

Din timpul Greciei antice oamenii au fost înnebuniţi de obscuritatea viitorului. Insă ei au arătat o ingeniozitate remarcabilă în încercările lor de a descoperi "legile" istoriei. Grecii (şi până la un punct, Romanii) credeau că timpul este ciclic, că naţiunile erau obligate să treacă prin cicluri prestabilite - dela democraţie (care invariabil degenera în anarhie) la dictatură (care a fost transformată legitim în monarhie) şi la oligarhie (conducerea de către o clasă bogată şi puternică, devenită agitată datorită dictatelor arbitrare ale regelui). Si aşa mai departe pe vecie.

Creştinismul, anticipând un sfârşit al timpului, ziua Judecăţii de Apoi, a atacat noţiunea ciclurilor care se repeta la nesfârşit şi a "aranjat istoria", ca să zicem aşa. Omenirea nu era condamnată la repetare nesfârşită. Putea exista schimbare şi progres către ideea mai clară a intenţiilor lui Dumnezeu faţă de om.

In secolul al 19-lea filosoful german Georg Wilhelm Friedrich Hegel a propus concepţia sa "dialectică" despre istorie. Dialectica consta dintr'o teză (conştiinţa dominantă a epocii) şi o antiteză (un grup de chestiuni opuse). Din lupta dintre teza stabilită şi opoziţia la aceasta, antiteza, ar rezulta o nouă sinteză care combină valorile cele mai durabile ale crezurilor rivale. Dialectica lui Hegel a fost una din noţiunile creatoare de valoare mare, în parte cel puţin pentrucă implica principiul încorporării. Sinteza era de dimensiuni mai ample, era mai cuprinzătoare, mai generoasă decât sistemele rivale. Sinteza, la rândul ei, devenea o teză şi era atacată de o nouă antiteză.

Credem că sistemul lui Hegel este util culturii şi civilizaţiei noastre. Din nefericire şi Marx a crezut la fel. El a adaptat dialectica lui Hegel considerând capitalismul burghez drept teză. Antiteza a fost comunismul care trebuia să folosească deprinderile tehnice ale capitalismului şi să le pună în serviciul societăţii fără clase, pentru toată populaţia dar îndeosebi spre folosul muncitorimii. Milioane de bărbaţi şi femei au fost cucerite de perspectiva unei societăţi fără luptă de clasă, cu muncă pentru toţi şi cu egalitate comunistă.

In plus, comunismul marxist s'a prezentat sub steagul unei noi religii a ştiinţei. Nu-i de mirare că a avut o atracţie enormă. Trebue să avem în vedere că sistemul economist (teza) care se opunea (capitalismul fiind antiteza) era cel mai brutal şi mai exploatator sistem inventat până atunci de rasa umană. A condamnat milioane de vieţi la sărăcie disperată şi trudă zdrobitoare aşa încât relativ puţini să poată trăi în luxul unor potentaţi orientali.

Fireşte a făcut mai mult decât atât. A dezvoltat o tehnică remarcabilă, cel puţin teoretic în stare de a satisface nevoile tuturor locuitorilor globului; s'a mai dezvoltat o clasă de mijloc mare, productivă şi prosperă din care un număr substanţial de oameni, îngroziţi de excese şi inechităţi, a acceptat socialismul. Aceşti oameni au devenit socialişti de un fel sau altul, iar unii comunişti. In orice caz, toţi adevăraţii credincioşi ai marxismului au fost asiguraţi că, nici mai mult, nici mai puţin, comunismul era ştiinţific inevitabil valul viitorului. I te puteai opune sau i te puteai alătura dar nu-l puteai abate sau suprima.

Menţionăm toate acestea pentrucă dialectica marxistă este doar cea mai recentă din "legile istoriei" şi, putem adăuga, o lege cu cea mai scurtă viaţă.

Credem că există o singură şi unică lege a istoriei. Ea a fost enunţată simplu de un filosof englez al istoriei, pe nume Lord Acton, cu peste 100 de ani în urmă: "Puterea tinde să corupă şi puterea absolută corupe absolut." Deşi Acton a exprimat ideea în forma cea mai populară, este o idee cel puţin tot atât de veche ca şi vremurile clasice. Grecii au exprimat-o în ideea de hubris, sau mândrie. Succesul, bogăţia, puterea aduceau cu sine hubris-ul. Oamenii care urmăreau şi dobândeau puterea şi bogăţia provocau pe zei şi aceştia, mâniaţi de o astfel de cutezanţă omenească, îl doborau în infamie pe muritorul în ascensiune sau ajuns.

Creştinii au denumit "păcat originar" dispoziţia individului de a prefera propria sa voinţă voinţei lui Dumnezeu. Fiecare individ se naşte cu această pată, care provine dela nesupunerea originară a lui Adam. Cea mai obişnuită manifestare politică este înclinarea omului de a abuza de putere şi de a-şi permite dorinţe egoiste mai curând decât să urmărească binele comun.

Legea care consacră că "puterea corupe" este singura stabilită indisputabil de istorie şi ea are un număr de corolare. Printre aceste corolare avem constatarea că democraţia este cel mai bun sistem pentru a trage la răspundere pe cei puternici. Mai există de asemenea ideea rotaţiei în posturi pentru a împiedica pe deţinătorii funcţiilor de a dobândi putere excesivă şi de a fi corupţi de ea.

Nu e vorba numai de politicienii care nu mai renunţă la putere şi aproape inevitabil, abuzează de ea. Grupurile de indivizi numiţi birocraţi de asemenea acumulează putere de care abuzează, deşi în mod obişnuit cu modalităţi mai modeste. Totuşi, se poate ca, în ultimă analiză, birocraţii sunt mai periculoşi buneistări generale pentrucă numai cu mare greutate pot fi demontaţi sau eradicaţi.

Să revenim la comunismul marxist. Evident nu există un astfel de lucru ca "inevitabilitatea istorică", fie comunistă fie capitalistă. Există doar impresionantele, uneori iluzoriile visuri şi ambiţii ale fiinţelor omeneşti care, în cazul cel mai bun, sunt dornice de pace şi ordine iar, în cel mai rău, fac un număr excesiv de rele (adeseori încercând să realizeze pace, ordine şi justiţie în lume).

Există, fireşte, multe cauze pentru care comunismul marxist este un faliment perfect dar poate cauza fundamentală e că, în urmărirea unei ordini sociale utopice, marxiştii au ignorat singura lege istorică care nu poate fi ignorată: "Puterea tinde să corupă şi puterea absolută corupe absolut."

Prin înfiinţarea unui sistem cu partid unic, bolşevicii s'au şi asigurat că, în timp, comunismul va fi corupt tocmai prin incontestabilul său monopol al puterii.

In cazul specific al ţării noastre, corupţia generalizată se aruncă numai în capul lui Nicolae Ceauşescu. Dar nu el a creat sau introdus sistemul caracterizat de amprenta corupţiei ci sistemul instaurat de Uniunea Sovietică, care a impus ţării partidul comunist, e la rădăcina dezastrului şi a suferinţei ultimilor 45 de ani.

Nu Gheorghiu-Dej sau Ceauşescu au făcut partidul, ci partidul i-a făcut pe ei. Tot aşa, nu Stalin, Tito, Kim Ir Sen, Pol Pot sau Castro au creat sistemul, ci sistemul i-a creat pe ei.

Partidul comunist este o maşină care crează monştri prin plasarea virusului corupţiei în faza embrionară a "orânduirii celei noi".

In treacăt, totuşi să nu uităm că Nicolae Ceauşescu a fost creat şi de Gheorghe Apostol, Constantin Pârvulescu, Alexandru Bârlădeanu, Cornel Mănescu, Silviu Brucan, Iosif Răceanu, Walter Roman şi Ion Iliescu, cu toţii caracterizaţi de o aceeaşi profundă corupţie.

Iar dacă creaţia lor nu erau Ceauşescu şi Leana, erau un alt Escu şi Veta lui, tot putrezi de corupţie. Istoria nu s'a lăsat coruptă şi l-a înfrânt pe Marx.

In Uniunea Sovietică şi în ţările revoluţiei bântuie o stafie, anume dispariţia inevitabilă, irevocabilă şi urgentă a comunismului.

REVOLUŢIE ŞI PROVIDENŢĂ

—Dr. Petre RAŢIU—

Dacă revoluţie înseamnă răsturnarea unui regim, a unui sistem politic, atunci insurecţia populară din Decembrie 1989 din România, a fost fără îndoială o revoluţie.

Dacă însă ideea de revoluţie, de vreo două secole încoace, în lumea influenţată de Occident, are înţelesul şi de eliberare a omului de Dumnezeu şi este înţeleasă ca eliberare a omului fără Providenţă şi chiar contra ei -aşa cum ciclul început la 1789 şi în special revoluţia bolşevică au demonstrat, în acest sens revoluţia română este o anti-revoluţie, adică o revoluţie contra ateismului şi a materialismului.

Revoluţia dela 1917, care a vrut să ducă la consecinţele ei ultime, ideea de egalitate a revoluţiei franceze, a transformat egalitatea în ştergerea nefirească a oricărei diferenţe naturale între oameni, transformând de aceea imensul imperiu într'un gulag.

S'a văzut ceea ce a însemnat transpunerea în viaţă a promisiunilor despre raiul dictaturii proletariatului, "clasa cea mai înaintată a societăţii, care le eliberează odată cu sine pe toate celelalte de exploatarea capitalistă, îndeplinindu-şi misiunea sa istorică de eliberare a societăţii"; a creat cel mai alienant univers cu putinţă, din care ultima scăpare era ca omul să lase tot şi să-şi ia, de multe ori cu riscul vieţii, lumea în cap. Cine avea curajul să spere cu voce tare în finele acestei aberaţii a istoriei, cum omenirea nu a mai cunoscut nicicând, era internat la spitalul de nebuni ca alienat mintal, iar celorlalţi li se demonstra "stiinţificitatea" marxism-leninismului şi a materialismului istoric în care erau, probabil dela începuturile lumii, închise ca într'o cutie a Pandorei, "necesitatea" şi "determinismul" relaţiilor de producţie, care în chip de "neevitat" duceau la comunism.

Omul era strâns de către stiinţa lor "istorică" într'un corset de ghips, din care după ei nu mai era nici o scăpare, decât, când "plopul o face pere şi răchita micşunele". Atât de mare era teroarea psihologică asupra individului, că-i dădea acestuia senzaţia că nefirescul devenise firesc, iar firescul un produs de rătăcire a naturii şi a minţii.

O lume întoarsă pe dos. Si iată, în una din ţările cele mai creştine ale Europei, unde se instalase comunismul cel mai feroce (citeşte: satanismul), s'a produs minunea, în plină iarnă, în preajma Naşterii Mântuitorului: "plopul a făcut pere şi răchita micşunele"!

Nefirescul, satanismul din istoria României şi a Europei, a fost curăţit prin sângele tinerilor şi al copiilor - cei din faţa Catedralei ortodoxe din Timişoara şi din alte părţi-, ca şi acum aproape 200 de ani când lumea veche a început să fie curăţită prin sângele altor prunci, ucişi de Irod.

Minunea se repeta! Ceea ce păruse mai solid decât betonul armat şi în capetele multor "politicieni" din Apus păruse drept ireversibil, se năruia în faţa unei mulţimi cu braţele şi pepturile goale, decisă însă să moară, cu superbă seninătate, în tragismul ei, mioritic .

Căci seninătatea în faţa morţii este înainte de toate neînfricare, vitejie! Era victoria spiritului asupra materiei.

Din toate profeţiile comunismului nu se adeverise nici una şi acum, pentru prima dată în istorie, comunismul cădea în modul cel mai năprasnic, violent, în faţa poporului european pe care-l umilise si chinuise cel mai mult! Poporul român!

Căci în toate celelalte ţări din centrul şi Estul Europei, nu existaseră reeducări de tip "Piteşti" şi canale ale morţii, iar comunismul căzuse în 1989 fără violenţă, paşnic, prin revoluţii "de catifea".

G.B. Vico zicea: "Il fatto storico della Provvidenza agisce senza verun umano scorgimento e consiglio, e sovente contro essi proponimenti degli uomini", adică: "Lucrarea istorică a Providenţei acţionează fără ca omul să bage de seamă sau să o îndrumeze, şi deseori contra însăşi intenţiilor oamenilor".

Va fi recreştinat imperiul roman dela Răsărit?

Ce a arătat revoluţia română?

Până acum, dar credem că ea este în desfăşurare, că sensul istoriei pe care vor să-l impună puternicii lumii şi îl cred ireversibil, nu este nicidecum aşa. Sensul istoriei nu-l impun oamenii prin voinţa lor.

Revoluţia franceză a adus în istoria universală ideea de naţiune; ulterior, materialismul şi pozitivismul secolului XIX au crezut că pot face tabula rasa de ideea de naţiune în numele universalismului ştiinţei şi al tehnicii, care în special în secolul nostru a nivelat, sau este pe cale să o facă pe tot globul, tradiţii şi diversităţi naţionale, transformând popoarele în "masse", de consumatori sau producători, uşor de mânuit, fără rădăcini.

Contra acestei omologări, simţită ca alienantă faţă de finalitatea superioară a vieţii şi propria spiritualitate, s'au ridicat popoarele musulmane, impunând state islamice şi curând probabil se vor ridica şi musulmanii din Uniunea Sovietică, contribuind la desfacerea ei.

Papa Ioan Paul al II-lea a adunat în Octombrie 1988 la Assisi, în Italia, pe toţi

Continuare în pag. 10

DICTATURA LUI ILIESCU

—Emanuel MUNTEANU—

Din ce în ce se profilează mai clar că Ion Iliescu a fost factorul esenţial la înlăturarea lui Ceauşescu, nu atât pentru binele ţării cât pentru preluarea puterii de către el. Că aceasta a folosit şi ţării este o altă problemă pe care el a folosit-o cu succes, dovedind fără îndoială un simţ politic. In executarea planului său, s'a folosit de o parte a securităţii şi de sprijinul lui Gorbaciov, pe care-l cunoscuse în timpul studiilor sale la Moscova.

Că a reuşit să atragă de partea sa o parte a conducerii securităţii o dovedeşte refuzul pilotului helicopterului în care se găsea Ceauşescu de a ateriza şi încetarea luptei acesteia, contra armatei, care era deja de partea lui Iliescu.

Ordinul execuţiei cuplului prezidenţial a fost dat de el şi preşedintele completului de judecată, colonelul magistrat Popa l-a executat fără întârziere. Acesta ştiind prea multe a trebuit să dispară şi a fost încurajat să se sinucidă. Astfel a scăpat Iliescu de un martor incomod. Ce altceva putea să-l îndemne pe Popa să se sinucidă, decât refuzul lui Iliescu de a-i acorda protecţia necesară siguranţei sale personale.

Iliescu susţine că "revoluţia a fost îndreptată împotriva unei dictaturi, nu împotriva unei structuri". Deci clar: l-am ucis pe dictator şi de-acum putem păstra structura, adică sistemul comunist, care nu era contestat de nimeni(?).

In România Liberă din 5.01.90. este publicat un interviu cu ministrul economiei naţionale care spune: "Cât priveşte o privatizare sau oportunitatea principiilor unei economii de piaţă, acestea vor putea fi discutate numai după ce se va realiza stabilitatea economică". Prin urmare nu au fost de ajuns 45 de ani de guvernare comunistă, ca să ne dam seama că stabilitatea economică nu se poate obţine pe această cale. In acelaşi ziar este publicat un articol plin de speranţe "Satul românesc renaşte," în care se continuă cu faimoasele colhozuri falimentare, spaima ţăranului român. Se prevede ca ţăranul să-şi asume anumite obligaţii, drept recunoştinţă pentru concesia ce i se face de a i se da în arendă, propriul lui ogor, pe care îl avea altădată în proprietate deplină din moşi strămoşi.

Hotărît lucru se pare că epoca Ceauşescu nu s'a sfârşit şi că Iliescu o continuă sub altă firmă. Este cu totul de neînţeles că Iliescu se va prezenta în alegeri cu asemenea idei, când este cunoscută aversiunea viscerală a ţăranului român faţă de sistemul comunist. Contează Iliescu pe înşelarea şi prostirea poporului sau pe ideea că nu mai avem ţărani? nici muncitorii nu sunt încântaţi de sindicatele "curele de transmisie" ale ordinelor partidului comunist!

James Baker, ministrul de externe american, cu ocazia vizitei sale la Bucureşti în convorbirile avute cu opoziţia a spus: "Domnilor, aveţi în Iliescu şi frontul lui un adversar puternic. Pentru a-l învinge nu aveţi decât o singură cale: să puneţi capăt la ceea ce vă desparte şi să vă uniţi în lupta contra lui".

Infiinţarea a o mulţime de partide politice încurajată de F.S.N. are ca scop divizarea opoziţiei, cum s'a întâmplat şi în Germania democrată, unde însă din fericire s'a putut unifica opoziţia şi a obţinut un succes răsunător la alegerile din 18 Martie. Invăţătura ce o putem desprinde de aci este nevoia neapărată de a uni rezistenţa şi opoziţia poporului român pentru alegerile din 20 Mai.

Ziaristul Zahu Pană spune despre Iliescu "Perfect executant al doctrinei. Un pas înainte şi doi paşi înapoi. A declarat scoaterea partidului comunist în afara legii şi a doua zi s'a dezis. A declarat instaurarea pedepsei cu moartea pentru cei vinovaţi de crime şi genocid şi a doua zi a revenit. A fixat referendumul pentru 28 Ianuarie şi a doua zi l-a anulat. A declarat că "frontul" nu va participa la alegeri, dar se înghesuie să câştige alegerile. Ce s'a întâmplat cu securiştii, secretarii organizaţiilor de bază, activiştii de toate gradele şi toate categoriile ale partidului comunist, personalul şi spionii dela ambasade, cenzurarea scrisorilor, ascultarea convorbirilor telefonice, pânza de păianjen a turnătorilor din birou, dela bloc, de pe stradă, dela cozi, etc."

N.C. Gabrieli afirmă că incompetenţa se vede peste tot, iar faptul că au cooptat de ochii lumii şi câteva nume nepătate ce nu au nici o putere de decizie în F.S.N. ci sunt simple marionete, nu schimbă caracterul său impostor. Azi abrogă un decret, ca mâine să promită un referendum, ca poimâine să-l anuleze. Si uite aşa, nu fac altceva decât masturbare politică. Plutesc într'un amalgam de teze şi antiteze arătând incompetenţă totală.

Iliescu, îngrijorat de manifestaţiile ce se fac împotriva modului său de conducere, a găsit cu cale, că numai făcând contramanifestaţii, va restabili echilibrul politic în favoarea sa. De aceea a adus din ţară muncitori minieri cu trenuri la Bucureşti ca să manifesteze în piaţa Victoriei împotriva lui Coposu, preşedintele partidului ţărănesc, cerând moartea acestuia şi a organizat şi în restul ţării manifestaţii şi devastări ale birourilor partidului de opoziţie.

Astfel la Ploieşti în ziua de 29.01.90 sediul din strada I.C. Frimu NR. 11 a fost devastat; materiale de propagandă rupte, geamuri sparte, etc. de către 30-50 de huligani care în numele F. S.N. - ului au vociferat toată ziua în faţa sediului molestând persoanele ce veneau la sediu, la toate acestea fiind de faţă poliţia care a asistat pasiv.

La Tg. Ocna, în ziua de 29.01.90 sediul a fost devastat: membrii partidului P.N.T. fiind ameninţaţi cu moartea au părăsit localitatea.

La Turnu Măgurele în ziua de 31.01.90 orele 17 un grup de 15 huligani au atacat sediul rupând steagurile, firma şi documente, geamurile au fost sparte.

La Constanta în noaptea de 28.29.01.90 la orele 1 un grup de huligani au atacat sediul, spart geamurile, întrerupând telefonul, iar sediul a devenit impracticabil. Acestea sunt numai câteva exemple, dar acţiunea a fost generală şi coordonată central.

Il întrebăm pe Domnul Iliescu ce are de spus la aceste acţiuni vădit coordonate de grupul sau din conducerea ţării? Crede că astfel va introduce democraţia în ţara românească? Poate cineva să mai aibă încredere în rezultatul alegerilor ce se vor ţine în ţară? Să fie domnia sa tot atât de surd ca şi predecesorul său la conducerea ţării şi să fie necesară o nouă vărsare de sânge pentru a se instaura adevărata democraţie. Refacerea României nu se poate face numai cu ajutor şi sfaturi venite dela Moscova, căci acolo un lucru este cert. Situaţia este pe muche de cuţit şi ceasul transformării imperiului sovietic se apropie. Ce va face Gorbaciov, acum când a ajuns dictatorul absolut al URSS-ului? De sigur prima lui grijă nu este România.

Deşi Iliescu a spus că transformările din celelalte state foste comuniste nu ne sunt aplicabile, noi îl sfătuim să-şi revizuiască atitudinea şi să ia exemple dela Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, DDR, şi chiar Bulgaria, căci numai aşa va duce politica sa, la un succes oarecare.

Foarte condamnabile au fost manifestările antimaghiare dela Tg. Mureş, care nu au putut avea loc, fără ştirea conducerii din Bucureşti, unde s'au repetat, dacă nu au fost provocate chiar de ea, pentru justificarea legii marţiale, pe care vrea s'o introducă pentru a opri manifestările antiguvernamentale. El ştie că Ungaria se bucură de multă simpatie în lumea apuseană şi de aceea nu se va protesta contra unei legi făcută, zice-se pentru apărarea minorităţii maghiare. O manevră ticăloasă şi foarte perfidă, dar există încă minţi care pot vedea clar unde este izvorul acestor acţiuni.

Cetăţene Iliescu leapădă-te de consilieri şi colaboratori ca Roman, Brucan şi alţii asemenea lor şi înconjoară-te de oameni competenţi, aduşi eventual din străinătate cum a făcut şi DDR cu ministrul economiei pentru a introduce economia de piaţă în locul celei planificate, care nu a dat rezultate în nici o ţară comunistă. Menţine legătura cu Ion Raţiu care este un bun Român, cu USA, o mare putere mondială care nu are problemele URSS-ului şi vei binemerita dela patrie.

RÂNDURI TRISTE DESPRE HAOSUL ŞI CONFUZIA DIN ROMÂNIA

—Radu DUNĂREANU—

Am în faţă biletul de eliberare 2190 prin care se stipulează că numitul condamnat la 15 ani este eliberat înainte de termen pe baza Decretului 176. De asemenea am în faţa mea un extras din Decizia 146 a Tribunalului Suprem prin care acelaşi "numit" este exonerat de culpa iniţială bazat pe faptul că acţiunile incriminate în prima sentinţă a Tribunalului Militar Bucureşti nu erau prevăzute în Codul Penal!

Povestea are un tâlc: judecătorul militar care a condamnat iniţial pe "numitul" la 15 ani era un oarecare căpitan L. Pruna. Cine este după 15 ani magistratul dela Tribunalul Suprem care exonerează pe numitul? Acelaşi Liviu Pruna, de data aceasta colonel. Cum spune Francezul: "la même Jeanette..."

O alta, dacă vreţi, fabulă. Unul din cumpliţii călăi din lagăre a fost şi brigadierul N., fost maior al resereului. La un transfer din lagăr la Gherla, noi deţinuţii am servit o lecţie dură celor care asupriseră pe fraţii lor de suferinţă. Fostul brigadier N. a îngenunchiat, şi-a făcut cruce şi a cerut iertare pentru faptele sale, zicând că a făcut-o din frică, de foame, sub presiune, ceea ce noi am înţeles. A doua zi, când am fost scoşi pentru transport, acelaşi N. care jurase şi îşi făcuse cruce a ieşit la raport ca să demaşte pe "bandiţii" care au încercat să-l pedepsească pentrucă servise administraţia... Iar banditii au fost puşi în lanţuri...

Care e morala?

Am mai văzut şefi făcându-şi cruce şi jurând că nu mai sunt comunişti, dar a doua zi au acţionat ca şi înainte. Avem şi nu avem decrete, avem sau nu pecere, securitatea e camuflată şi totul decurge lin ca să înşelăm voinţa noastră.

NU-I CREDETI! LUPUL ISI SCHIMBA PARUL, DAR NARAVUL BA!

Disidenţii de azi, pecerişti de ieri, nu au devenit disidenţi pentrucă sunt contra comunismului, ci pentrucă nu le-a plăcut familia Ceauşescu.

Sunt "activişti" de profesie. Pentru ei democraţia nu e un mod de a-şi arăta părerile ci un mijloc uşor de trai. Pentru foştii comunişti, activişti la toate nivelurile, a te cramponа de putere este singura raţiune de a fi...Pentru ei ţara nu e norodul ci ei, tagma jefuitorilor.

Ce credibilitate are unul al cărui tată a comis atrocităţi în Spania iar apoi a propagat marxismul dela catedră? Sau altul, considerat odată vedeta generaţiei tinere nu pentru calităţi intelectuale deosebite ci pentru studii "peste graniţă" şi afilierea prin loc de naştere cu cea mai mare criminală din istoria Europei!

De aceea tinerii care au ieşit în stradă şi şi-au scris numele cu sânge pe piatra istoriei de mâine, să nu facă compromisuri aşa după cum nu a făcut compromisuri GENERATIA DELA '22. Ce trebue făcut însă pozitiv?

Nu vorbesc cu patima unuia care şi-a petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă prin lagăre şi închisori, ci cu luciditatea unuia care având un număr de ani buni în străinătate, înţelege prin ce trec cei de acasă şi nu le dă sfaturi ci numai subiecte de gândire.

Mai întâi România trebue să devină din nou un stat naţional, unde toate minorităţile au drepturi egale la cultura lor, dar România e stat român cu limba oficială română.

După 45 de ani de teroare ateisto-sovietică, prin constituţie trebue prevăzut că România este un stat creştin, fără amestecul bisericii în guvern. Dar ce frumos ar fi ca fiecare zi de şcoală sau alte activităţi oficiale să fie deschise cu rugăciune şi salutul la drapel!

Undeva în Biblie suntem învăţaţi că dacă mădularul e putred să-l tai şi să salvezi corpul. Comuniştii, mă refer la activiştii profesionişti, precum şi toţi securiştii, au fost celulele aberante, cancerigene pe trupul patriei. Trebue extirpaţi cu grijă, ca să nu vătămăm şi ce e bun. Fiecare să fie pedepsit pentru gradul său de complicitate la distrugerea naţiunii.

O altă dureroasă întrebare. Unde este proiectul de lege care să prevadă RESTITUIREA pământurilor furate dela ţărani (şi nu vorbesc de moşiile istoricilor). Fără o proprietate privată sfântă şi inviolabilă nu poate exista o Românie pe calea prosperităţii.

Aflu cu stupoare că s'a înfiinţat şi o ligă a expropriaţilor care vor moşiile înapoi, dar nimeni nu se gândeşte la pământul ţăranilor lucrat şi stropit cu sângele a zeci de generaţii.

Din cele venite din ţară nu văd nicăieri nici un efort făcut pentru restituirea DEMNITATII foştilor deţinuţi politici. Nu vorbesc de pensii, sau de milioane pentru anii pierduţi, dar cel puţin un proiect de lege care să le curețe moral demnitatea.

Suferinţele nemeritate a sute de mii de deţinuţi sunt trecute cu vederea nu numai de actuala conducere provizorie dar şi de platformele celor peste 60 de partide apărute peste noapte.

Dar ce mă îndurerează cel mai mult e haosul politic şi economic.

In primul rând nimeni nu ştie să muncească şi mai ales nu ştie pentru ce. Structura economică e la fel, centralizată şi controlată de foştii mandarini comunişti, peste noapte eminenţe cenuşii ale guvernului provizoriu.

S'au înfiinţat 64 de partide şi îmi vin din ţară ştiri stupefiante în care se vede că până şi fostele partide "istorice" nu au învăţat nimic. Fiecare se gândeşte la ciolanul său politic, la preşedenţii.

Se pare că ne lipseşte decenţa la scară naţională.

Oare cele câteva mii de morţi au fost zadarnice?

Sacrificiul celor peste 700 de mii de deţinuţi politici ucişi în lagăre şi închisori a fost zadarnic?

Nu pot să cred, refuz să cred.

SĂ FIM OPTIMIŞTI

—Gheorghe RĂDULESCU—

Urmărind cât s'a putut urmări şi cunoscând în parte realitatea, dar nu toată în ascunzişurile ei, ne dăm seama că Revoluţia din România, din Decembrie 1989 a dezvăluit opiniei publice româneşti şi internaţionale proporţii incredibile privind dezastrul, crimele şi nebunia unor oameni generaţi de comunism, proporţii ce au atins paroxismul.

De fapt Ceauşescu a preluat moştenirea acestui crud şi criminal sistem politic dela predecesorul lui, Gh. Gheorghiu Dej, cu singura deosebire că ultimul satrap în afară că era criminal, lipsit de orice noţiune de cultură, de cinste era şi nebun, cu toate acestea cine poate uita asasinatele monstruoase săvârşite de Ana Pauker, Zeller, Nicolski, Teohari Georgescu, Al. Drăghici şi de mulţi alţii, crime executate sub auspiciile lui Gh. Gheorghiu Dej, în anii când Ceauşescu îşi perfecta ucenicia de asasinat şi tâlharie în şcoala fostului lui protector, pe care mai târziu l-a criticat aspru, aruncându-l la lada cu gunoi, procedeu comunist, însă având precauţia să nu dezvăluie ororile aparatului de securitate şi ale biroului politic în care era şi el inclus.

A fi comunist înseamnă a fi înclinat şi apoi un perfecţionat criminal, de aici şi adunătura de cadre formată din persoane infernale şi odioase, cu un trecut tot pe atât de dubios şi tâlhăresc.

Procedeul comuniştilor de a se acoperi unii pe alţii, de a-şi acoperi şi muşamaliza hidoşenia faptelor este foarte bine cunoscut.

Ei dezvăluie atât cât nu-i afectează în acel moment pe acei care conduc, însă nu conţinutul adevărat al faptelor. In douăzeci şi cinci de ani de comunism ceauşist s'au săvârşit fapte atât de cumplite şi de neuitat, încât o minte sănătoasă nu le poate înţelege.

In acest angrenaj politic al faptelor de josnică şi silnică aducere aminte au fost cuprinse o serie întreagă de canalii care au nenumărate lucruri de spus, având multe la activul lor de oportunişti şi complici ai fostului dictator. In momentul de faţă s'au dezvăluit şi s'au dat publicităţii unele lucruri privindu-l doar pe Ceauşescu, în treacăt despre unii care erau apropiaţi şi fideli lui, dar numai o infimă parte.

Cine poate oare să creadă că întregul activ al comitetului central, al guvernului, al activiştilor de partid şi în mod deosebit al securităţii din această perioadă blestemată ceauşist-comunistă nu au partea lor mare de vină, că nu ascund fapte şi orori, că nu uzează de şantaj şi ameninţări la adresa unora sau altora care ar putea să-i divulge?...

Cine oare ar putea să creadă că execuţia binemeritată a tiranului şi a consoartei lui de ticăloşii a fost efectuată atât de pripit, doar sub motivul că ar fi putut fi descoperiţi şi răpiţi de teroriştii fanatici ai securităţii pentru a fi salvaţi şi că această execuţie nu ascunde şi unele dedesubturi pe care Ceauşescu le cunoştea atât de bine despre mulţi colaboratori ai lui, fie mai de încredere sau nu, mai ales atunci când ar fi fost pus în temă că au luat conducerea statului fără nici un drept legal şi constituţional (tot aşa cum au procedat şi ceilalţi comunişti după 1945) chiar unii care au lucrat cu el şi au avut posturi importante în aparatul de stat şi represiune?...

Toată lumea ştie că acei care au fost primsecretari de judeţe aveau o putere mai mare decât miniştrii pe care tot tiranul îi alegea, dându-le dreptul ierarhic de a tăia şi spânzura în parohia lor. Nimeni din tot acest aparat atât de perfecţionat la care se ajunsese nu era străin de ilegalităţile şi mârşăviile despotului, dar fiecare îi preamărea megalomania şi acţiunile abjecte ale celei mai aberante şi fantasmagorice nebunii, oare numai din frică aceşti subalterni şi devotaţi susţinători ai lui Ceauşescu tăceau, sau nu se îndurau să-şi părăsească fotoliile pătate cu sânge?...

Dar ca de multe ori s'ar fi putut întâmpla ca tocmai această perfectibilitate a sistemului să aibă în locuri importante unele fisuri, acolo unde tiranul îşi exercita tirania cât se poate de presant şi înfricoşător.

De fapt de Ceauşescu se săturaseră nu numai Românii care erau striviţi şi distruşi din toate punctele de vedere, dar şi vecinii din jur. Pentru Gorbaciov cât şi pentru ceilalţi din ţările cu profil comunist ori socialist, dictatorul român devenise incomod şi de nesuportat, nu prin faptul că ar compromite sistemul comunist, deoarece acest sistem era compromis, descompus, degradat şi urât de mult de întreaga opinie publică internaţională având capacitatea să judece şi să cântărească faptele, era incomod prin nebunia lui criminală fără de margini, nereuşind să-l pondereze nimeni, el nu înţelegea sau nu voia să înţeleagă că a venit timpul sfârşitului unui regim politic care a măcinat sufletele şi puterile oamenilor, a distrus ideea de umanitate, de cultură, de civilizaţie, de spiritualitate în general, a distrus tot ce se putea distruge, a umilit şi batjocorit omul, desconsiderându-l, înlănţuindu-l ca pe un animal fără hrană, fără cele mai elementare atribute ale existenţei, iar el se credea în marea lui nebunie, etern.

Este surprinzător faptul cum numeroşi complici ai lui Ceauşescu sunt încă liberi, iar alţii nu au decât domiciliul forţat.

In acelaşi timp unii dintre foştii activişti de partid care au avut posturi de răspundere au pus mâna pe putere fără nici un drept legal şi se ambiţionează să conducă o ţară sătulă peste puterile ei de comunism, foşti activişti care sunt şi ei vinovaţi ca mulţi alţii dintre aliaţii fostului tiran, activişti care schimbându-şi masca, într'un fel sau altul caută să absolve prin diferite procedee vina foştilor colaboratori din nomenklatura comunistă, iar prin ipocrite decrete, care au un iz de libertate, să inducă în eroare ţărănimea şi muncitorimea dezorientată, însă cu tot sprijinul dat fostului regim, comunismul nu mai are nici o şansă de supravieţuire, decât pentru un timp cât va mai dura agonia acestui sistem hulit de un popor întreg.

Privind lucrurile în profunzimea lor pe tot parcursul desfăşurării evenimentelor, ne dăm seama că spărtura în comunism este de proporţii colosale sub toate aspectele, că această spărtură se întinde vertiginos în majoritatea ţărilor din lume, încât oricine ar interveni ca să mai refacă ceva, comunismul se sfâşie - peste tot până la nimicirea lui totală, ca o putreziciune care se cere să fie îngropată.

Să fim deci optimişti, căci marea suferinţă a neamului nostru va fi răsplătită; în acelaşi timp forţa şi rezistenţa credinţei i-au demonstrat acestui popor greu încercat de soartă că nu este nimic de prisos în viaţă, mai ales atunci când biruitorii adevăraţi ai revoluţiei şi-au spus cuvântul decisiv, însă jertfele lor sunt inestimabile, dar tocmai pentru aceste jertfe, pentru sângele vărsat nu trebue să avem nici un moment de ezitare, pentrucă numai prin lupta şi credinţa noastră, România va fi cu adevărat liberă şi stăpână pe destinul ei hărăzit de Dumnezeu.

DEMONSTRAŢIE ANTI-GUVERNAMENTALĂ LA BUCUREŞTI

MIILE DE PROTESTATARI DIN PIATA UNIVERSITATII CER CA ARMATA SA SE RETRAGA IN CAZARMI

REMEMBER

—Cătălin ROPALĂ—

In zilele cernite ale unui Decembrie, creştinii din ţara noastră se pregăteau să sărbătorească naşterea Domnului numai în inimile lor, lipsiţi de orice speranţă. De multă vreme Crăciunul, sărbătoarea cea mai sfântă a poporului, sărbătoarea copiilor, se cerea a fi trecută sub tăcere. Până şi tradiţionalul Moş Crăciun fusese înlocuit cu un clovn, botezat ad hoc "Moş Gerilă"; sfintele sărbători, prilej de reculegere creştinească, fuseseră declarate "sărbători de iarnă" după cum sfintele Paşti se numeau "sărbători de primăvară".

Falsificatorii istoriei desfiinţează şi tradiţionalele sărbători creştineşti.

In clipele când întreaga suflare românească umilită, batjocorită şi timorată îşi ridica ochii către cer într'o rugă mută "Doamne, ajutăne" s'a produs explozia; tineretul care nu era legat de calcule materiale, nu se plecase în unghi de 90 de grade pentru a linge laba căţelei, nu încremenise în poziţie de drepţi, pentru a sublinia o totală adeziune la indicaţiile demenţiale ale comandantului suprem, şi-a luat soarta în propriile lui mâini, pentru a-şi spune cuvântul şi a spăla ruşinea bătrânilor, dovedind în faţa unei lumi întregi că Românul este demn.

Revoluţia a izbucnit spontan, copilandrii fără păcate au înfruntat cu piepturile goale monştrii de oţel şi cu sângele lor dăruit cu generozitate au triumfat.

Ne plecăm cu smerenie în faţa lor, aceşti anonimi martiri ai unei Românii îndoliate.

Dar în faţa unor tineri înflăcăraţi, uneori ameţiţi de victorie, care, în euforia succesului limitează tragedia poporului român la 25 ani de oprimare ceauşistă, istoria îşi păstrează cuvântul ei de spus, un cuvânt greu bazat pe memoria celor care azi nu mai sunt tineri, atunci istoria este datoare a aminti tinerelor vlăstare originea răului care a marcat tragicul destin al ţării noastre.

Să nu uităm! Si în trecut a curs sânge nevinovat iar tributul a fost plătit tot de tineri.

Si cultul personalităţii este mai vechi de 5 decenii; în 1938 se scria: "Avem un Dumnezeu în cer şi pe pământ pe "Marele Străjer"! Osanalele se adresau venalului suveran care şi-a bătut joc de năzuinţele poporului, dizolvând partidele politice, înlocuite cu un "Front al Renaşterii Naţionale", cu uniforme impuse, în care membrii erau transformaţi în a aplauda şi fără demnitate şi fără personalitate.

Odiosul personaj sprijinit de un diabolic primministru extrofiat, al cărui nume numai pronunţat constituie o blasfemie, nu a pregetat să ordone masacrarea unor deţinuţi politici sub pretextul "fugii de sub escortă".

Tot el a dispus ca ostatecii aflaţi în lagăre de concentrare la Miercurea-Ciucului şi Râmnicu Sărat, fără judecată să fie scoşi şi mitraliaţi, iar pentru impresia că stăpâneşte situaţia să ordone ca 3 cetăţeni de judeţ - pe vremea aceea tineri ca şi voi astăzi să fie împuşcaţi, iar cadavrele lor să zacă 3 zile neîngropate pentru intimidarea populaţiei.

Să nu uităm nici teroarea ce a urmat după 23 August 1944 şi să nu limităm epoca întunericului la 25 ani, când vârsta ei este de 45 ani.

Să nu uităm lagărul della Sighetul-Marmaţiei pentru exterminarea oamenilor politici fruntaşi ai ţării.

Să nu uităm Canalul Dunăre-Marea Neagră, unde zeci de mii de cetăţeni erau duşi ca turmele de vite la abator pentru exterminare.

Să nu uităm minele dela Cavnic, Baia Sprie şi Valea Nistrului unde oamenii fără pregătire profesională şi lipsiţi de protecţia muncii, erau coborâţi în mină pentru excavaţii.

Să nu uităm Piteştii unde sistemul diavolesc de reeducare fusese iniţiat de securitate.

Să nu uităm ridicarea în masă a populaţiei din Banat şi dislocarea în Bărăgan pe când Tito era "Iudă" şi "călău".

Să nu uităm satele pustiite de ţăranii care se împotriviseră colectivizării.

Să nu uităm pedeapsa administrativă care înlocuia un tribunal iar complexul "de judecată" era format din uniforme albastre cu cefe groase de îndestulare şi ochi buhăiţi de băutură care dictau sentinţe definitive fără apel (şi fără apărare) privative de libertate dela 12-60 luni în colonii de muncă.

Să nu uităm perioada în care ofiţerii de Stat Major nu-şi găseau utilizare ca loc de muncă decât ca paznici de întreprindere, nici pe colonelul care văcsuia pantofi în faţa Universităţii ca să-şi poată întreţine familia.

Să nu uităm nici PERIPRAVA colonia - cimitir din Delta pentru recoltarea stufului destinat Combinatului dela Chişcani, unde deţinuţii politici în opinci şi tarpane lucrau în apă până la brâu pe timp de iarnă.

Să nu uitaţi că nu puteaţi pătrunde în universităţi decât pe baza unui dosar bun, astfel că părinţii voştri trebuiau să intre în producţie pentru "insănătoşirea originii" abandonându-şi diplomele şi slujbele pentru care erau calificaţi.

Noi tinerii de altădată, azi poate octogenari nemai putând coborî în stradă, încercăm să vă ajutăm a descoperi întreaga tragedie pe care voi nu aţi avut posibilitatea să o trăiţi, cu recomandarea:

SA NU UITATI!

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

DE CE N'AI STAT ÎN BANCA TA TONELE?

—Constantin MAREȘ—

Nu ești băiat rău. Unii spun că n'ai fost băiat bun, dar între cele două extreme există și calea celor mijlocii.

Au fost zile, seri și în tinerețea noastră nopți, când am fost prieteni, Tonele. Erai un băiat frumos, te plăceau fetele, și tu pe ele, erai o apariție mondenă și plăcută.

Dacă în saloane aveai luciu, ca student n'ai strălucit. Ai rămas celebru la Politehnică atunci când spre a rigidiza o construcție ai scris că trebuesc sudate cele două grinzi de lemn înbinate în coadă de rândunică.

Te-ai mutat din Calea Griviței, spre Cotroceni, la Drept. Nici aici n'a fost ușor, mai ales cu civilul lui Traian Ionașcu, dar pe lângă mâna grea a lui Traian care scria bile negre la catastif, mai era și aceea a lui Constant, ținând bidineaua cu var.

A venit apoi ziua în care n'au venit Americanii. Ne-am declarat care cum am putut, pontatori, planificatori, normatori, unora ne-a stat mai rău; altora, mai ales cu statele, le-a stat mai bine, și așa treceau anii și nu veneau Americanii.

I-ai deschis ușa lui Ionică, Ionică Struțeanu, cel ieșit de curând din închisoare. Avea o tristețe în ochi pe care doar anii furați, nu o puteau explica. Când am aflat ce a fost la Pitești, am înțeles și n'am judecat: ne ferise Providența de Pitești și noi ne-am ferit de a judeca.

Apoi l-ai inventat pe Ionel, dar era în carne și oase când îi plăteai consumația la PUERTA BLANCA unde perora. Intre timp s'a dărâmat și POARTA ALBA s'a dus și Ionel. O fi avut măcar o cruce, poate făcută din grinzile rămase dela demolare.

La tinerețe ai tot timpul, începând cu infinitul. Apoi, lucrurile se schimbă. Si oamenii, și viața lor. S'au schimbat și viețile noastre și mai ales drumurile. Uneori ne întâlneam, așa din întâmplare. Eu, în cel mai bun caz, stăteam pe loc, tu urcai așa că, sorții de a ne mai întâlni deveneau învers proporționali cu pantele. Din întâmplare, când a fost o nevoie, m'ai găsit și pe mine, ca și pe alții, în trecutul mai îndepărtat și în altul, ceva mai apropiat. Timpul trecea și ne despărțea, ca și potecile străbătute, ca și funcțiile, dosarele, carnetele, sau lipsa lor. Iar dacă unii au zis că nu ești sau numai ești băiat bun, eu n'am spus că ești băiat rău, Tonele.

***

Când am văzut titlul articolului ce l-ai scris, AU TRECUT 15 ANI, am tresărit. Mai întâi m'am întrebat: 15 ani, dar dela ce? Comunismul s'a instaurat în urmă cu 45 de ani, iar Ceaușescu a tiranizat aproape 25. M'am apucat să citesc articolul și m'am lămurit, era vorba de tine, Tonele. După lectură, gândul m'a dus la una din istoriile cu radio Erevan. Un ascultător întreabă dacă este adevărat că Ivan Ivanovici Ivanov ar fi câștigat o mașină Volga la loterie și i se răspunde că IN LINII MARI este adevărat, atât că marca nu era Volga, că nu era automobil ci bicicletă și că nu a câștigat-o la loterie ci i s'a furat la colțul străzii.

Si articolul tău, este adevărat, tot IN LINII MARI.

Să ne închipuim, Tonele, că suntem la o masă la PUERTA BLANCA, într'una din serile când nu visam nici unul că vom vedea Spania, altfel decât la cinematograf, și să stăm de vorbă ca în nopțile de prietenie. Să-i luăm ca arbitri pe Ionel care ne demonstra că doar intelectualii sunt nemuritori (ce-or fi zicând minierii lui Voican?) și pe Bobby, care întrebat fiind dacă nu i-e frică să moară, răspundea că dacă se teme de ceva este să nu moară de sete. Să discutăm, așa ca pe vremurile dinaintea despărțirii drumurilor, despre ce ai scris după 14 ani.

Scrii despre Revoluția română din 22 Decembrie, care de fapt a început la 16, în Timișoara. Scrii că ea a eliberat de frică și Românii dela vatră și pe cei de peste hotare, dar greșești Tonele. Te-o fi eliberat pe tine, dar nu de frică politică, doar n'ai avut de ce să o ai, nici în țară și nici în afară. Adevăraților minieri din Valea Jiului și brașovenilor, Părintelui Calciu și Doinei Cornea nu le-a fost frică. Așa cum nu le-a fost nici Românilor care TIMP DE 15 ANI și mai mult, au demonstrat în fața ambasadelor reseriste la Bonn, la Paris sau la Washington, care l-au înfruntat pe ambasadorul reserist la Heilbronn, oraș din țară al cărei cetățean ai devenit prin germanitate, care s'au înscris și au activat în organizații anticomuniste, care au scris împotriva lui Ceaușescu, a familiei și clanului său, în CUVANTUL ROMANESC și în alte publicații de ținută neînduplecată.

Unde ai fost, Tonele, în acești 15 ani scurși de când ai venit în lumea liberă? Ce ai făcut, altfel decât pe onorarii? Ce ai publicat împotriva regimului din țară în acest deceniu și jumătate? Ti-a fost oare, frică, aici, în libertate, când altora nu le-a fost în țară, și dacă ți-a fost și n'ai vorbit și n'ai scris, începe prin a-ți face autocritica, nu autoreclama. Stiai mai bine ca mine și ca atîția alții, cum se face autocritica, ai avut doar unde să înveți metoda.

Scrii că ai părăsit în țară o excelentă poziție profesională, ca vicepreședinte al Colegiului de avocați București și al Județului Ilfov. Dar, de ce nu scrii, Tonele, cum ai ajuns să te urci în fotoliul avut? Datorită capacității profesionale? Să fim serioși, Tonele. Pentrucă talentul și știința te-au dus acolo sus, a trebuit să devii membru marcant al partidului comunist, sau a fost exact invers?

Scrii că ai părăsit țara în urmă cu 15 ani dar uiți să adaugi că erai la al nouălea voiaj: Iugoslavia, Turcia, Italia, Franța și alte Spanii le bântuiseși anterior, când altora li se refuza și trecerea Dunării dela Giurgiu la Rusciuc.

Te referi în articol, de fapt, la propria-ți persoană. Scrii că o poteră specială de securiști a fost trimisă să te amenințe și terorizeze. De ce te alinți, Tonele? Care poteră, unde, când? Si pentru ce? Iți obținuseși doar germanitatea, erai cetățean al țării tale, Republica Federală, cu drepturi retroactive la pensie și la protecția poliției, cu birou avocațial, ca și în București,cu secretară, ca și la vicepreședinție. Nu se temeau cei cu azil politic și care erau și peste hotare, ca și în țară porniți în arenă, atunci de ce să te fi temut, tu Tonele?

Primeai amenințări? Dar cei care au fost prezenți în acești 15 ani în care ai fost absent, au colecționat lăzi de amenințări și cu fiecare primită, erau mai dârji, mai activi.

Scrii de relațiile personale ce le aveai în străinătate la începutul anilor '70 dar de ce nu ne spui și cum și când și de ce ți le-ai făcut? Ai dreptate și am fost întotdeauna de acord în ceea ce privește avocatura, într'un stat comunist, ea constituie o formă de a se opune, într'un fel sau altul, puterii. N'am fost cel mai rău student al Facultății de Drept, doar știi bine de ce mi-au trebuit 15 ani (tot 15 ani Tonele) să-mi iau diploma și de ce mi-am început cariera în RPR ca paznic de noapte la un șantier și mi-am terminat-o ca funcționar la aprovizionare într'o întreprindere de construcții a primăriei.

Dar dacă scrii că o ultimă redută de democratism, legalitate și consens era colegiul de avocați, de ce n'ai rămas să aperi reduta, că erai doar comandant și căpitanul părăsește cel din urmă nava, sau uneori, se mai scufundă cu ea. Eu ce era să apăr, ghereta de paznic, sau magazia de ciment?

Scrii că te-a supărat regimul Ceaușescu, dar sub care regim ai luat carnetul de partid? Si a fost regimul Dej mai pricopsit? Sub care regim ai devenit vicepreședinte? Te-au supărat 10 ani cât ai trăit sub ceaușism și nu te-au supărat 30 trăiți sub comunism? Si dacă tot erai așa de supărat, de ce n'ai profitat în sensul major de 15 ani de deplină libertate să fii activ măcar în afară, împotriva partidului care te-a ridicat în țară?

Dar socialismul nu te-a supărat, acel socialism despre care în același număr în care ai scris, după 15 ani de tăcere onorată doar de onorarii, scria Vintilă Horia că "Socialismul a fost și este pretutindeni o tehnică de descompunere a popoarelor"? Nu te-a supărat și ca dovadă a fost că lăsând în România carnetul roșu de membru de partid comunist, te-ai repezit să-l iei în Germania pe cel roz al partidului socialist.

N'ai fost singurul, Tonele, ați fost cu toții 3 milioane, dar nu toți vicepreședinți, nu toți purtați prin Roma și Paris, nu toți cu locuințe cu aprobare specială. Iar dacă în acești 15 ani ai fi recuperat prin faptă și vorbă anii din țară, te-am fi numărat astăzi printre noi, dar n'ai vrut-o Si dacă n'ai vrut-o lasă în pace revoluția.

Si stai în banca ta, Tonele.

DOR NESTINS

Cu ochii triști, cu lacrima sub gene
Cu sufletul pustiu și plin de dor
Mă las furat de-a gândului putere
Spre țara mea și spre al meu popor.

Mă cheamă brazda proaspăt răsturnată
Când zorii'n iarbă cad însângerați
Si ciocârlia'n boltă înălțată
Cu trilul legănat peste Carpați.

Văd oameni buni și plini de omenie
Văd case mari și sate țărănești
Si peste toate cruda tiranie
A "fiului iubit" din Scornicești.

Tresar în somn și visul mi se stinge
Ca șoapta dimineții printre pini
Simt fibra cărnii'n mine azi cum plânge
Si dorul rătăcind printre străini.

Cu șovăelnici pași îmi plimb destinul
Departe de pământul meu iubit
Si blestem fără preget astăzi "zbirul"
Care din țara mea m'a prigonit.

Cristian TRIFAN
-elev-

REVOLUȚIE ȘI PROVIDENȚĂ

Urmare din pag. 7
conducătorii religiilor de pe glob, creștine și necreștine, într'o întrunire de solidaritate spirituală comună în lupta contra materialismului în lume.

In lumea subjugată de marxismul ateu și sufocant materialist, s'au ridicat popoarele subjugate creștine din Europa de Est și Centrală.

Această eliberare de sub marxism-leninism a redat popoarelor din această parte a Europei, adevăratul lor chip național, de care atâta se tem cercurile "liberal progresiste" din Occident, în numele unei "destabilizări" în Europa, pe care au "stabilizat-o" atât de bine și fără nici un regret la Yalta, prin sclavie și divizarea Germaniei, înnăbușirea "primăverilor" din Ungaria și Cehoslovacia, care după intențiile lor era probabil pe vecie, prin faimoasele "sfere de influență".

Acum, la 200 de ani dela revoluția franceză, promotoare a ideii de națiune, în anul de grație 1989 au reînviat națiunile din Est.

Conservarea identității naționale chiar într'o lume a informaticii, nu are nimic amenințător, căci ideea de naționalitate în această lume nouă presupune cooperare, confederare, dar nu omologare.

Spiritul național este amenințător doar pentru imperii care aservesc națiunile prin "sfere de influență" sau vor să le domine transformându-le în "masse", golind viața oamenilor de finalitățile ei profunde și omologându-le la necesități doar economice de consum sau producție.

Același materialism pozitivist universalist al secolului XIX, cu credința lui într'o "religie a rațiunii", fără Dumnezeu, a fost preluat de către revoluția bolșevică din Octombrie 1917, și preschimbat cu lozinca : "Proletari din toate țările uniți-vă", cu steagul roșu universalist și ateismul de stat, și s'a văzut ce-a ieșit!

Revoluția făcută de Români la 1989 a început, semnificativ, dela un preot, care nu era nici Român, ci Ungur și reformat, dar a fost apărat la 15,16, 17 Decembrie de o mulțime alcătuită din 90% de Români, cum a declarat el însuși, ceea ce arată încă odată spiritul creștin al poporului român, care nu a făcut discriminări și nici "pogromuri", și s'a extins în întreaga țară sub semnul lui Dumnezeu și al tricolorului național purificat de simbolurile comuniste, învingând în numele lui Dumnezeu și al națiunii. Mărturie incontestabilă pentru oricine merge în România sunt chipurile Maicii Domnului și ale lui Iisus, crucile și lumânările care ard în toate locurile unde au fost bătălii pentru eliberarea de Satana. In hoc signo vinces! La 200 de ani dela Revoluția Franceză și la 100 de ani dela moartea lui Eminescu, Revoluția din Decembrie 1989 a repus în demnitatea ei ideea națională, pe care a adus-o în lume revoluția franceză, dar a închis ciclul contra lui Dumnezeu, iacobin decretat tot atunci, la 1789.

Revoluția de "eliberare" a omului de Dumnezeu, începută de veacul iluminiștilor, continuată, de pozitivism, materialism, revoluția bolșevică din 1917, comunismul spaniol în 1936, "umanismul" lui Sartre, coloana a 5-a a partidelor comuniste occidentale, etc., acest filon al istoriei a fost frânt de jertfa Românilor, popor descinzând din țărani, crestin dela origini, în anul Mântuirii dela Hristos 1989.

Dr. Petre RAȚIU

MUZEUL DE ISTORIE NAŢIONALĂ DIN BUCUREŞTI SAU DESPRE CRIMA DE GENOCID CULTURAL

—Alexandru NEMOIANU—

Cred că atunci când se va face un bilanţ final a ceea ce a reprezentat regimul comunist în România se va spune (după enumerarea crimelor, abuzurilor, s.a.m.d.) că acest regim a fost în primul rând o inversare a tuturor noţiunilor şi valorilor sau mai pe scurt o schimbare a binelui în rău.

Această concluzie va putea fi trasă cercetând orice domeniu în care regimul comunist s'a manifestat: dela economie la mişcarea sportivă sau dela agricultură la activitatea culturală.

In cele ce urmează mă voi referi la situaţia din cel mai mare muzeu din România, considerat ca unitate muzeistică etalon, adică Muzeul Naţional de Istorie (numit până la sfârşitul lui Decembrie 1989 "Muzeul de Istorie al R.S. România") adăpostit în fostul Palat al Poştelor, în Bucureşti, pe Calea Victoriei la numărul 12.

Muzeul a fost organizat în cursul anilor 1969-1971 şi a fost deschis în Mai 1971.

Organizarea lui s'a făcut prin reactualizarea unui decret dat încă în 1864 de către Domnitorul Alexandru Ioan Cuza care stipula necesitatea înfiinţării unui Muzeu de Istorie Naţională.

Pentru organizarea acestui muzeu au fost consultaţi cei mai buni specialişti în istorie aflaţi în viaţă la acea dată. Cu toate că mulţi dintre acei specialişti au făcut în cursul vremii numeroase compromisuri morale, ei s'au străduit să dea ce puteau mai bun cu această ocazie. In primul rând aceasta a însemnat depistarea exponatelor şi mărturiilor istorice mai reprezentative pentru istoria neamului nostru.

In acelaşi timp un mare număr de arhitecţi şi artişti decoratori s'au străduit să adapteze cât mai fericit cu putinţă clădirea fostului Palat al Poştelor pentru a realiza două scopuri: să realizeze o frumoasă şi impresionantă expunere muzeistică şi să păstreze integritatea şi personalitatea acelui monument de arhitectură bucureşteană.

Se poate spune că până în momentul în care muzeul trebuia să fie organizat, practic au existat condiţii ca el să fie un succes. Ei bine, în acel moment au intrat în acţiune activiştii de partid care au făcut din acel potenţial succes un dezastru şi o ruşine.

Această inversare în rău s'a făcut în felul următor.

Imediat ce o sală de muzeu era pregătită de către istorici şi decoratori ea era "inspectată" de către activiştii de partid care trebuiau să "avizeze". De fiecare dată aceste inspecţii erau o calamitate. Acei activişti se întreceau în a da indicaţii şi a impune modificări după cum sunau ultimele discursuri ale acum defunctului Nicolae Ceauşescu.

Tot ce nu era conform cu acele discursuri sau cu interpretarea pe care activiştii o dădeau discursurilor trebuia să fie scos sau modificat.

Vreau să dau un singur exemplu al modului în care acei activişti lucrau.

In sala dedicată "Formării poporului român" exista o foarte frumoasă hartă lucrată din lemn de către sculptorul Mihai Buculei. Acea hartă avea ataşat un text care a fost aspru batjocorit (pe drept cuvânt) de către Dumitru Popescu (zis Dumnezeu"). Chiar în vreme ce arogantul ideolog "elabora" decoratorii au pus numele autorului textului: Nicolae Ceauşescu. Dumitru Popescu a avut aproape un şoc şi a ieşit din sală galben ca turta de ceară.

Dar dezastrul absolut s'a abătut asupra muzeului atunci când el a fost reorganizat ca urmare a avariilor suferite în urma cutremurului dela 4 Martie, 1977.

Dela bun început s'a dat ordin ca fiecare etapă din elaborarea tematicii muzeului să fie dată spre aprobare secţiei de propagandă a C.C. al P.C.R. în esenţă unui colectiv patronat de către nefasta "troică": Gh. Ioniţă, Mircea Muşat şi Ion Ardeleanu (plagiator notoriu, ex. un articol despre Tudor Vladimirescu publicat în 1971 în "România Literară" şi care a fost copiat aproape cuvânt cu cuvânt din cartea lui Andrei Oţetea despre Tudor Vladimirescu), care se consulta cu alte personaje nu mai puţin sinistre grupate la Muzeul de Istorie al P.C.R. şi la Institutul de Istorie al P.C.R: N. Copoiu, Gh. Zaharia, Fătu, Spălăţelu şi alţii cu identice nume parcă predestinate, şi (după exprimarea lui Nicolae Iorga) "secătura entuziastă" Tamara Dobrin. Aceşti indivizi patibulari nu au cruţat nimic: au impus falsificări, au insultat specialişti, au ameninţat şi au declarat cu neruşinare că nu există adevăr istoric căci "istoria noi o scriem". In toată activitatea lor, ei au fost susţinuţi şi supralicitaţi de către fostul director al muzeului, sau "cioclul muzeografiei româneşti", Florian Georgescu şi de către urmaşul său la direcţie, securistul agramat Gheorghe Coleşică.

Lovitura de graţie a primit-o acest muzeu în toamna lui 1977 când aproape jumătate din suprafaţa de expunere a fost dată pentru organizarea expoziţiei "darurilor" primite în cursul voiajurilor în lume de către acum defuncta pereche Ceauşescu.

Acea expoziţie de un prost gust răsunător şi care era supranumită expoziţia "ororilor" a adus Muzeului Naţional un prost renume şi o ruşine pe care nu ar fi meritat-o.

In momentul de faţă ceea ce se impune este o grabnică rearanjare a muzeului pe criterii ştiinţifice şi bazat pe respectarea adevărului istoric.

Există în muzeu un număr de specialişti care pot conduce această operaţie şi mă gândesc în primul rând la George Trohani, Liviu Petculescu, Valeriu Leahu sau la Costache Buzdugan.

In acelaşi timp cei care s'au făcut vinovaţi de răul adus muzeografiei româneşti: "troica" Mircea Muşat. Gh. Ioniţă şi Ion Ardeleanu; Fătu, Spălăţelu, Copoiu şi "eiusdem farine"; fostul director Florian Georgescu şi sinistra Tamara Dobrin ar trebui îndepărtaţi pentru totdeauna din cultură şi pedepsiţi pentru crime de genocid cultural.

Aceasta ar reprezenta un act drept de reparaţie şi asanare morală.

Către Redacţie

Mă numesc Corneliu Anca, fiu de preot, Tg. Mureş, România, fără de partid, care în timpul dictaturii ceauşiste am fost obligat să scriu şi unele versuri în care nu am crezut nicioadată.

In sfârşit, astăzi, graţie luptei unui tineret erou, care a făcut revoluţia, sunt bucuros că pot să mă exprim liber, ca versurile mele să reflecte cugetul inimii.

Fie ca aceste cuceriri extraordinare "democraţia şi libertatea" să le păstrăm ca pe bunul cel mai de preţ cu care Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit.

Veşnică cinstire celor ce au plătit cu viaţa aceste împliniri pe care suntem datori să le păstrăm cu sfinţenie.

Aş dori ca aceste versuri împreună cu textul alăturat să apară în cadrul ediţiei Dvs.

Cu mulţumire prietenească,

CORNELIU ANCA

Preşedintele Cenaclului literar-artistic "Gheorghe Sincai" Tg. Mureş

PATRIA MEA

Mă contopesc cu verbul tău latin,
Aproape-mi eşti deşi sunt azi departe,
Acum când ţi-ai croit un nou destin,
Precum Hristos călcând din morţi pre moarte.

Din focul revoluţiei se cern
Nestinse flăcări peste lumea'ntreagă,
Prin sufletul martirilor etern,
De care năzuinţele ne leagă.

Căci prea mult sânge tânăr s'a vărsat
Să mai putem răbda de-acum minciuna,
Noi vom lupta având de apărat
Democraţia, pentru totdeauna.

Cârd de năpârci ce sângele ne-aţi supt
Si ne-aţi robit atâţia ani de-a rândul,
Ajungându-vă blestemul, clan corupt
Ce-aţi poluat în chip de iad pământul.

De-aici de peste munţi, de peste văi,
Din depărtarea paşnicei Elveţii,
Popor român, cinstim pe fiii tăi
Ce gloanţe au primit pentru pretenţii.

Din ţara cu largi lacuri de cristal
Si piscuri ce se oglindesc în soare,
Mi-e dor de tine drag pământ natal,
De codrii tăi, de'nvolburata mare.

Noi n'am trădat şi nici nu vom trăda,
Altarul jertfei luminează încă,
Suntem Români oriunde ne-am afla,
De-o fi nevoie ne vom face stâncă.

Să nu ne batem joc de jertfa lor,
Căci revoluţii nu se vând la piaţă.
Români, să ne unim sub tricolor,
Murind de-o fi nevoie pentru viaţă.

Corneliu ANCA

TRĂIREA ROMÂNEASCĂ A LUI GHEORGHE ZAMFIR

—Erast CĂLINESCU—

Gheorghe Zamfir aduce în muzica universală cântecul românesc originar, care reuşeşte să fascineze, prin expresivitatea, vitalitatea şi puritatea sa, publicul larg de pe toate meridianele, public saturat de "muzica actuală", alcătuită din zgomote şi tăceri.

Concertele anuale susţinute de Gheorghe Zamfir în catedrala dela Joliette, din zona Montrealului, erau adevărate triumfuri, muzica sa reuşind să transforme spectatorul inert contemporan, care bea Coca Cola şi consumă floricele în timpul spectacolelor, într'un entuziast, într'o fiinţă purificată, într'un fanatic. Naiurile lui nu au nevoie de cuvinte pentru a cutremura simţirea auditorului străin: ele o realizează prin contrastele lor abisale, cântul ţâşnind dintr'un infinit şi pierzându-se în altul. La Joliette o spectatoare exclama în extaz, între două cânturi: Simt că Zamfir iubeşte, tot aşa cum cântă!

După fiecare cânt, auditorul uluit de acest miracol al magului Zamfir, cade în tăcere, înainte de a se trezi la realitate şi de a aplauda cu frenezie. Uluit, pentrucă nu cunoaşte izvorul forţei care îl zmulge din realitate şi îl aruncă pentru câteva clipe în neant. Uluit, pentrucă nu poate înţelege şi nu poate simţi că izvorul miracolului pe care îl realizează Zamfir este trăirea sa profund românească, este seva, apa vieţii pe care şi-o trage din glia frământată cu lacrimi, flori şi sânge, a României.

Pentru Românul pierdut în acest public străin, cântul lui Zamfir aduce aici, peste mări şi ţări parfumul plaiului românesc, aduce jalea desrădăcinatului. aduce plânsul pământului nostru întinat de vrăjmaşi, aduce cântul păsărilor care ne-a legănat copilăria, aduce vântul bărăganelor şi foşnetul codrilor noştri străbuni. Aduce bucuria de viaţă, aduce dorul, aduce bocetul şi chiuitul jocului românesc.

Naiurile lui Zamfir nu zic cânturi patriotice, dar nasc nemăsurat mai mult sentiment românesc decât toate imnurile şi discursurile comandate, la un loc. Naiurile lui Zamfir răscolesc şi alină, prăbuşesc şi înalţă. Roua lor proaspătă răcoreşte şi purifică inimile, umple sufletele de frumos, de senin, de bunătate, de sensibilitate, de dragoste.

Gheorghe Zamfir aparţine astăzi culturii muzicale a lumii întregi pentrucă a uimit-o cu harul său românesc. Dar Gheorghe Zamfir rămâne pentru totdeauna al nostru, căci cântecul său este o sinteză de trăire românească.

RECENZIE

In Trim IV 89 a apărut lucrarea "PREMISE" UNEI NOI POLITICI SOCIAL ECONOMICE, a economistului român PREDESCU PETRE, (în RFG, în limba română).

Poziţia social-politic-economică a lucrării, are originalitate în câmpul său de vedere, rezervat ultimului deceniu al mileniului doi şi întregului mileniul trei.

Fenomenele nu sunt analizate pe nivelul unor măsuri de guvernare. In orizontul său, pune jaloane pe baza "dreptului" şi "demografiei" în evoluţia "zonelor".

Acordă sub aceste aspecte o gradare şi limită a principiului drepturilor omului, a problemei minoritare şi rolului rămas sistemului de guvernare.

Graniţele rămân să încadreze popoarele majoritare, cu o deschidere zonal şi evolutiv cu timpul.

Demografia este considerată problema cheie alături de fenomenul economic al competitivităţii şi vor supune lor măsurile de viitor sub toate aspectele.

ROMANIA, în faţa marilor puteri gradează şansa viabilităţii zonei europene aşa cum este ea prezentată în paginile 95-97.

Prin poziţia sa geografică şi gradul de culturalizare cu viziune politică tradiţională democratică, căpătată de o experienţă "dură" milenară de pe urma năvălitorilor cu, sau fără arme.

Specificitatea româneasca pleacă de la Traci, Geţi, Daci, Romani-Români, care în lunga vreme scursă a format sufletul tradiţional şi ortodox al maturităţii sale.

ROMANIA, în vederile economistului Predescu Petre formează un corolar de conjugare a intereselor europene şi nord-americane, odată cu refacerea drepturilor teritoriale răpite băştinaşilor romani şi obstrucţionate de seminţii asiatice.

Cele de mai sus, le vede ca un drum firesc ce poate fi întârziat, dar nu abandonat de istorie, deoarece România conservă faţă umană.

Paul MORCOV

DREPTURIE OMULUI ŞI ALE CETĂŢEANULUI ÎN CONSTITUŢIA ROMÂNIEI MARI DIN 1923

-OPERĂ A OAMENILOR DE STAT ŞI A LEGIUITORILOR CARE AU FĂURIT ŢARA NOASTRĂ-

CONSTITUŢIE

TITLUL 1

Despre teritoriul României

Art. - Regatul României este un Stat naţional unitar şi indivizibil.

Art. 2. - Teritoriul României este nealienabil.

Hotarele Statului nu pot fi schimbate sau rectificate decât în virtutea unei legi.

Art. 3. - Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţiuni de gintă străină.

Art. 4. - Teritoriul României din punct de vedere administrativ se împarte în judeţe, judeţele în comune.

Numărul, întinderea şi subdiviziunile lor teritoriale se vor stabili după formele prevăzute în legile de organizare administrativă.

TITLUL II

Despre drepturile Românilor

Art. 5 - Românii, fără deosebire de origină etnică, de limbă sau de religie, se bucură de libertatea conştiinţei, de libertatea învăţământului, de libertatea presei, de libertatea întrunirilor, de libertatea de asociaţie şi de toate libertăţile şi drepturile stabilite prin legi.

Art. 6 - Constituţiunea de faţă şi celelalte legi relative la drepturile politice determină cari sunt, osebit de calitatea de Român, condiţiunile necesare pentru exercitarea acestor drepturi.

Legi speciale, votate cu majoritate de două treimi vor determina condiţiunile sub cari femeile pot avea exerciţiul drepturilor politice.

Drepturile civile ale femeilor se vor stabili pe baza deplinei egalităţi a celor două sexe.

Art. 7. - Deosebirea de credinţe religioase şi confesiuni, de origină etnică şi de limbă, nu constitue în România o piedică spre a dobândi drepturile civile şi politice şi a le exercita.

Numai naturalizarea aseamănă pe străin cu Românul pentru exercitarea drepturilor politice.

Naturalizarea se acordă în mod individual de Consiliul de Miniştri, în urma constatării unei comisiuni, compusă din: primul-preşedinte şi preşedinţii Curţii de apel din Capitala Ţării, că solicitantul îndeplineşte condiţiunile legale.

O lege specială va determina condiţiunile şi procedura prin care străinii dobândesc naturalizarea.

Naturalizarea nu are efect retroactiv. Soţia şi copiii minori profită, în condiţiunile prevăzute de lege, de naturalizarea soţului sau tatălui.

Art. 8 - Nu se admite în Stat nici o deosebire de naştere sau de clase sociale.

Toţi Românii, fără deosebire de origină etnică, de limbă sau de religie, sunt egali înaintea legii şi datori a contribui fără osebire la dările şi sarcinile publice.

Numai ei sunt admisibili în funcţiunile şi demnităţile publice, civile şi militare.

Legi speciale vor determina statutul funcţionarilor publici.

Străinii nu pot fi admişi în funcţiunile publice decât în cazuri excepţionale şi anume statornicite de legi.

Art. 9 - Toţi străinii aflători pe pământul României se bucură de protecţiunea dată de legi persoanelor şi averilor în genere.

Art. 10. - Toate privilegiile de orice natură, scutirile şi monopolurile de clasă sunt oprite pentru totdeauna în Statul Român.

Titlurile de nobleţe sunt şi rămân neadmise în Statul Român.

Decoraţiunile străine se vor purta de Români numai cu autorizarea Regelui.

Art. 11 - Libertatea individuală este garantată. Nimeni nu poate fi urmărit sau perchiziţionat, decât în cazurile şi după formele prevăzute în legi.

Nimeni nu poate fi deţinut sau arestat, decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat, care trebue să-i fie comunicat în momentul arestării sau cel mai târziu în 24 ore după deţinere sau arestare.

In caz de vină vădită, deţinerea sau arestarea se poate face imediat, iar mandatul se va emite în 24 ore şi i se va comunica conform aliniatului precedent.

Art 12. - Nimeni nu poate fi sustras în contra voinţei sale dela judecătorii ce-i dă legea.

Art. 13. - Domicilul este neviolabil.

Nici o vizitare a domiciliului nu se poate face decât de autorităţile competinte, în cazurile anume prevăzute de lege şi potrivit formelor de ea prescrise.

Art. 14. - Nici o pedeapsă nu poate fi înfiinţată nici aplicată decât în puterea unei legi.

Art. 15. Nici o lege nu poate înfiinţa pedeapsa confiscării averilor.

Art. 16. - Pedeapsa cu moarte nu se va putea reînfiinţa afară de cazurile prevăzute în codul penal militar în timp de război.

Art. 17. Proprietatea de orice natură precum şi creanţele asupra Statului sunt garantate.

Autoritatea publică, pe baza unei legi, este în drept a se folosi, în scop de lucrări de interes obştesc, de subsolul oricărei proprietăţi imobiliare, cu obligaţiunea de a desdăuna pagubele aduse suprafeţei, clădirilor şi lucrărilor existente. In lipsă de învoială despăgubirea se va fixa de justiţie.

Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică şi după o dreaptă şi prealabilă despăgubire stabilită de justiţie.

O lege specială va determina cazurile de utilitate publică, procedura şi modul exproprierii.

In afară de expropriere pentru căile de comunicaţie, salubritate publică, apărarea ţării şi lucrări de interes militar, cultural

Continuare în pag.13

DECLARAŢIA COMUNĂ

a partidelor
Naţional Ţărănesc-creştin şi democrat, Naţional Liberal şi Social Democrat Român

Reprezentanţii partidelor tradiţionale din România : PARTIDUL NAŢIONAL ŢĂRĂNESC-CREŞTIN ŞI DEMOCRAT, PARTIDUL NAŢIONAL LIBERAL şi PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT ROMÂN, în spiritul istoricei colaborări dintre aceste formaţiuni, intemeiate pe lupta comună pentru apărarea principiilor democratice şi libertăţii poporului român, precum şi reprezentanţii noilor partide sincer democratice care au luat fiinţă după Revoluţia din Decembrie 1989, avind în vedere că alegerile generale programate pentru data de 20 mai 1990 reprezintă o bătălie decisivă în lupta pentru libertate, hotărim următoarele :

I. Pentru a se asigura un maxim de eficienţă campaniei de propagandă electorală a formaţiunilor noastre politice, cu ocazia acestor alegeri, ne angajăm să evităm orice atac prapagandistic sau aprecieri negative faţă de celelalte formaţiuni cosemnatare, creindu-se astfel posibilitatea de a duce o luptă comună impotriva adevăraţilor inamici ai democraţiei.

II. Cu ocazia desfăşurării acestor alegeri, ne angajăm a lua toate măsurile ca reprezentanţii noştri in birourile electorale să supravegheze operaţiunile respective pentru a se împiedica orice fraudă electorală ce ar putea vicia rezultatul alegerilor.

III. In ceea ce priveşte alegerile pentru Preşedintele Republicii, in eventualitatea că nici unul dintre candidaţi nu va obţine majoritatea absolută din primul tur de scrutin, ne angajăm a susţine cu toate forţele, la al doilea tur de scrutin pe reprezentantul aceluia dintre partidele noastre rămas în cursa electorală şi mai bine plasat.

IV. Ne angajăm, de asemenea, să ne sprijinim reciproc pentru asigurarea unui climat normal in ţară, in vederea desfăşurării unor alegeri cu adevărat libere, aducindu-se la cunoştinţă informaţiile respective şi colaborind la toate acţiunile ce se vor intreprinde pentru a impiedica actele de violenţă, agresiune, intimidare, dezinformare şi calomniere a membrilor noştri.

V. Toate partidele şi formaţiunile semnatare participă la alegeri pe baza programelor proprii cu liste separate.

VI. După desfăşurarea alegerilor, indiferent de rezultatul acestora, sîntem hotărîţi să rămînem solidari şi să nu participăm la un eventual guvern, alături de o formaţiune politică constituită pe vechile structuri comuniste.

VII. In cadrul Adunării Constituante ce va rezulta din aceste alegeri, ne angajăm să colaborăm pentru elaborarea unei Constituţii bazate pe principii de adevărată democraţie pluralistă cu respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului.

VIII. Acest acord rămîne deschis tuturor formaţiunilor politice real democratice din România care doresc să adere la el şi vor fi acceptate.

PARTIDUL NAŢIONAL ŢĂRĂNESC – CREŞTIN ŞI DEMOCRAT –
Preşedinte,
CORNELIU COPOSU

PARTIDUL NAŢIONAL LIBERAL
Preşedinte,
RADU CÂMPEANU

PARTIDUL SOCIAL – DEMOCRAT ROMÂN
Preşedinte,
SERGIU CUNESCU

CONSTITUŢIE

Urmare din pag.12

şi acele impuse de interesele generale directe ale Statului şi administraţiilor publice, celelalte cazuri de utilitate publică vor trebui să fie stabilite prin legi votate cu majoritate de două treimi.

Legile existente privitoare la alinierea şi lărgirea stradelor de prin comune precum şi la malurile apelor ce curg prin sau pe lângă ele rămân în vigoare în tot cuprinsul Regatului.

Art. 18 - Numai Românii şi cei naturalizaţi Români pot dobândi cu orice titlu şi deţine imobile rurale în România. Străinii vor avea drept numai la valoarea acestor imobile.

Art. 19 - Zăcămintele miniere precum şi bogăţiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcţie şi depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare.

O lege specială a minelor va determina normele şi condiţiunile de punere în valoare a acestor bunuri, va fixa redevenţa proprietarului suprafeţei şi va arăta tot deodată putinţa şi măsura în care aceştia vor participa la exploatarea acestor bogăţii.

Se va ţine seama de drepturile câştigate, întrucât ele corespund unei valorificări a subsolului şi după distincţiunile ce se vor face în legea specială.

Concesiunile minere de exploatare, instituite sau date, conform legilor azi în vigoare, se vor respecta pe durata pentru care s'au acordat, iar exploatările minere existente făcute de proprietari numai cât timp le vor exploata. Nu se vor putea face concesiuni perpetue.

Toate concesiunile şi exploatările prevăzute în aliniatul precedent vor trebui însă să se conformeze regulelor ce se vor stabili prin lege, care va prevedea şi maximum de durată al acelor concesiuni şi exploatări şi care nu va trece de cinzeci ani dela promulgarea acestei Constituţii.

Art. 20 - Căile de comunicaţie, spaţiul atmosferic şi apele navigabile şi flotabile sunt de domeniul public.

Sunt bunuri publice apele ce pot produce forţă motrice şi acele ce pot fi folosite în interes obştesc.

Drepturile câştigate se vor respecta sau se vor răscumpără prin expropriere pentru caz de utilitate publică, după o dreaptă şi prealabilă despăgubire.

Legi speciale vor determina limita în care toate drepturile de mai sus vor putea fi lăsate în folosinţa proprietarilor, modalităţile exploatării, precum şi despăgubirile cuvenite pentru utilizarea suprafeţei şi pentru instalaţiile în fiinţă.

Art. 21 - Toţi factorii producţiunii se bucură de o egală ocrotire.

Statul poate interveni, prin legi, în raporturile dintre aceşti factori pentru a preveni conflicte economice sau sociale.

Libertatea muncii va fi apărată.

Legea va regula asigurarea socială a muncitorilor, în caz de boală, accidente şi altele.

Art. 22 - Libertatea conştinţei este absolută.

Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate şi protecţiune, întrucât exerciţiul lor nu aduce atingere ordinei publice, bunelor moravuri şi legilor de organizare ale Statului.

Biserica creştină ortodoxă şi cea greco-catolică sunt biserici româneşti.

Biserica ortodoxă română fiind religia marei majorităţi a Românilor este biserică dominantă în Statul român; iar cea greco-catolică are întâietatea faţă de celelalte culte.

Biserica ortodoxă română este şi rămâne neatârnată de orice chiriarchie străină, păstrându-şi însă unitatea cu Biserica ecumenică a Răsăritului în privinţa dogmelor.

In tot regatul României Biserica creştină ortodoxă va avea o organizaţie unitară cu participarea tuturor elementelor ei constitutive, clerici şi mireni.

O lege specială va statornici principiile fundamentale ale acestei organizaţii unitare, precum şi modalitatea după care Biserica îşi va regulamenta, conduce şi administra, prin organele sale proprii şi sub controlul Statului, chestiunile sale religioase, culturale, fundaţionale şi epitropeşti.

Chestiunile spirituale şi canonice ale Bisericii ortodoxe române se vor regula de o singură autoritate sinodală centrală.

Mitropoliţii şi episcopii Bisericii ortodoxe române se vor alege potrivit unei singure legi speciale.

Raporturile dintre diferitele culte şi Stat se vor stabili prin lege.

Art. 23 - Actele stării civile sunt de atribuţia legii civile.

Intocmirea acestor acte va trebui să preceadă totdeauna binecuvântarea religioasă.

Art. 24 - Invăţământul este liber în condiţiunile stabilite prin legile speciale şi întrucât nu va fi contrar bunelor moravuri şi ordinei publice.

Invăţământul primar este obligator. In şcolile Statului acest învăţământ se va da gratuit.

Statul, judeţele şi comunele vor da ajutoare şi înlesniri elevilor lipsiţi de mijloace, în toate gradele învăţământului, în măsura şi modalităţile prevăzute de lege.

Art. 25 - Constituţiunea garantează tuturor libertatea de a comunica şi publica ideile şi opiniunile lor prin grai, prin scris şi prin presă, fiecare fiind răspunzător de abuzul acestor libertăţi în cazurile determinate prin codicele penal, care nici într'un caz nu va putea restrânge dreptul în sine.

Nici o lege excepţională nu se va putea înfiinţa în această materie.

Nici cenzura, nici o altă măsură preventivă pentru apariţiunea, vinderea sau distribuţiunea oricărei publicaţiuni nu se va putea înfiinţa.

Nu este nevoe de autorizaţiunea prealabilă a nici unei autorităţi pentru apariţiunea oricărei publicaţiuni.

Nici o cauţiune nu se va cere dela ziarişti, scriitori, editori, tipografi şi litografi.

Presa nu va fi pusă nici odată sub regimul avertismentelor.

Nici un ziar sau publicaţiune nu va putea fi suspendat sau suprimat.

Orice publicaţiune periodică de orice natură va trebui să aibă un director răspunzător, iar în absenţa acestuia, un redactor răspunzător. Directorul sau redactorul vor trebui să se bucure de drepturile civile şi politice. Numele directorului şi numele redactorului vor figura vizibil şi permanent în fruntea publicaţiunii.

Inainte de apariţiunea publicaţiunii periodice, proprietarul ei e obligat a declara şi înscrie numele său la tribunalul de comerţ.

Sancţiunile acestor dispoziţiuni se vor prevedea prin legi speciale.

Art. 26 - In ce priveşte publicaţiunile neperiodice, răspunzător de scrierile sale este autorul, în lipsa acestuia editorul; patronul tipografiei răspunde când autorul şi editortul nu au fost descoperiţi.

La publicaţiunile periodice responsabilitatea o au: autorul, directorul sau redactorul în ordinea enumerării.

Proprietarul în toate cazurile este solidar răspunzător de plata despăgubirilor civile.

Delictele de presă se judecă de juraţi, afară de cazurile aci statornicite, cari se vor judeca de tribunalele ordinare, potrivit dreptului comun:

a) Delictele ce s'ar comite împotriva Suveranilor ţării, Principelui Moştenitor, membrilor Familiei Regale şi Dinastiei Sefilor Statelor Străine şi reprezentanţilor lor;

b) Indemnurile directe la omor şi rebeliune, în cazurile când nu au fost urmate de execuţiune;

c) Calomniile, injuriile, difamaţiile aduse particularilor sau funcţionarilor publici oricari ar fi, atinşi în viaţa lor particulară sau în cinstea lor personală.

Arestul preventiv în materie de presă este interzis.

Art. 27 - Secretul scrisorilor, telegramelor şi al convorbirilor telefonice este neviolabil.

O lege specială va stabili cazurile în cari justiţia, în interesul instrucţiunii penale, va putea face excepţiune la dispoziţiunea de faţă.

Aceeaşi lege va determina responsabilitatea agenţilor Statului şi a particularilor pentru violarea secretului scrisorilor, telegramelor şi convorbirilor telefonice.

Art. 29 - Românii, fără deosebire de origină etnică, de limbă sau de religie, au dreptul de a se aduna paşnici şi fără arme, conformându-se legilor cari regulează exercitarea acestui drept, pentru a trata tot felul de chestiuni; întru aceasta nu este trebuinţă de autorizare prealabilă.

Intrunirile sub cerul liber sunt permise, afară de pieţele şi căile publice.

Intrunirile, procesiunile şi manifestaţiile pe căile şi pieţele publice sunt supuse legilor poliţieneşti.

Art. 29 - Românii. fără deosebire de origină etnică, de limbă sau de religie, au dreptul a se asocia, conformându-se legilor cari regulează exerciţiul acestui drept.

Dreptul de liberă asociaţiune nu implică în sine dreptul de a crea persoane juridice.

Condiţiunile în cari se acordă personalitatea juridică se vor stabili prin o lege specială.

Art. 30 - Fiecare are dreptul de a se adresa la autorităţile publice prin petiţiuni subscrise de către una sau mai multe persoane, neputând însă petiţiona decât în numele subscrişilor.

Numai autorităţile constituite au dreptul de a adresa petiţiuni în nume colectiv.

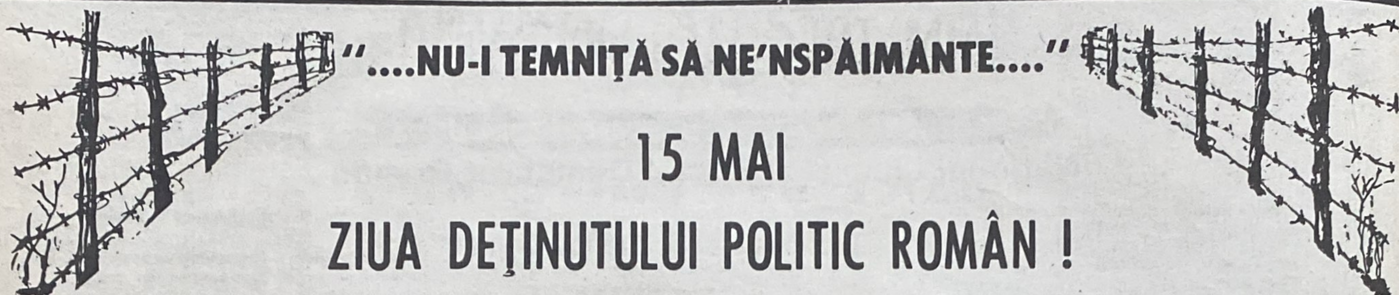
Art. 31 - Nici o autorizare prealabilă nu este necesară pentru a se exercita urmăriri contra funcţionrilor publici pentru faptele administraţiunii lor de părţile vătămate, rămânând însă neatinse regulile speciale statornicite în privinţa miniştrilor.

Cazurile şi modul urmăririi se vor regula prin anume lege.

Dispoziţiuni speciale în codicele penal vor determina penalităţile prepuitorilor.

Art. 32 - Nici un Român, fără autorizarea guvernului, nu poate intra în serviciul unui stat străin, fără ca însuşi prin aceasta să-şi piardă cetăţenia.

Extrădarea refugiaţilor politici este oprită.

"....NU-I TEMNIȚĂ SĂ NE'NSPAIMANTE...."

15 MAI

ZIUA DEȚINUTULUI POLITIC ROMÂN !

LA 2 MAI 1990 S'AU ÎMPLINIT 15 ANI DELA MOARTEA POETULUI RADU GYR. ÎN SEMN DE OMAGIU ADUS CELUI CARE PRIN POEZIILE LUI A FOST CEL MAI PUTERNIC SPRIJIN ÎN SUFERINȚA CELOR DIN ÎNCHISORI, ÎNCHINĂM ACEASTĂ PAGINĂ POETULUI RADU GYR.

VOI N'AȚI FOST CU NOI ÎN CELULE

Voi n'ați fost cu noi în celule
să știți ce e viața de bezne,
sub ghiare de fiară, cu guri nesătule,
voi nu știți ce-i omul când prinde să urle,
strivit de cătușe la glezne .

Voi n'ați plâns în palme , fierbinte,
străpunși de cuțitul trădarii.
Sub cer fără stele, în drum spre morminte,
voi n'ați dus povara durerilor sfinte
spre slava și binele țării .

În cântec cu noi laolaltă
trecând printre umbre pereții,
voi n'ați cunoscut frumusețea înaltă
cum dorul irumpe, cum inima saltă
gonind după harfele vieții .

URCUȘ

Ades îmi frige-un jărăgai
adâncul cărnii'nfierbântate
și-aș tot sui pe brânci, pe coate,
urcuș, întoarcerii în rai.

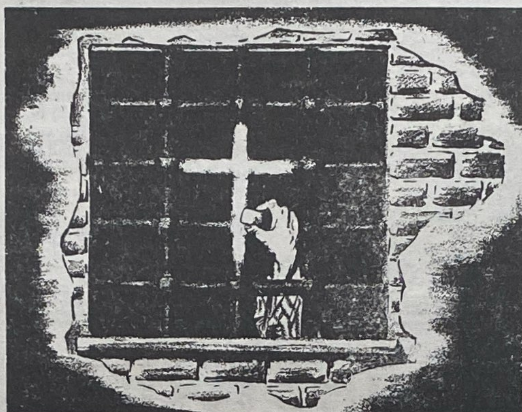
Poate-am lăsat acolo sus
bucăți din aripile mele,
de mi se face dor de stele
și m'aș tot duce, drum nedus.

Poate-am uitat acolo'n cer
cenușa feței de-altădată,
sau poate vocea mea schimbată
mă cheamă undeva'n eter.

Ca de-o mireasmă mă îmbăt
la glasul meu din alte ere
și pentru-o clipă prind putere
să urc în ceruri îndărăt.

O clipă sui și iar mă fac
cădere moale și afundă.
Urcușul meu a fost secundă
iar carnea mea rămâne veac.

Atât de dulce știu să cad
și-atât de greu mă'nalț în sfere,
că rădăcina mea în cer e,
iar fructul meu se coace'n iad .

JUDECATA DIN URMĂ

Prigonit ca o fiară prin smârcuri imunde,
cu găuri în tâmple - orbitele-afunde -
rupt ca un steag, cotropit de gangrenă,
sfâșiat de bice ca furu'n arenă,
în lanțuri, cu gloanțe ce carnea îmi scurmă
așa voi sosi la ... Judecata din Urmă !

Alb, vei străluci sub zăpezi boreale,
Eu, vânăt de durere voi sta înainte.
Rece vei fi sub varul gloriei Tale,
eu ca durerea fi-voi fierbinte .
Și glasul din genuni va răsuna deodată :
- Hai omule, vorbește, e Marea ta Judecată . . .

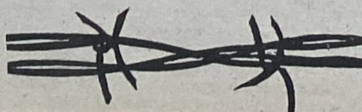
Atunci voi urca pe înaltele trepte
și'ngenunchind sub abside
cu zâmbet de sânge pe buze livide,
îți voi răspunde cu trupul inert :
- Pentru toate rănile mele nedrepte,
eu, Doamne, Te iert . . .

ÎNDEMN LA LUPTĂ

Nu dor nici luptele pierdute,
nici rănile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute
care să lupte nu mai vor .

Cât inima în piept îți cântă
ce'nseamnă'n luptă-un braț răpus ?
Ce-ți pasă'n colb de-o spadă frântă
când te ridici c'un steag mai sus ?

Înfrânt nu ești atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ți-s .
Adevăratele înfrângeri,
sunt renunțările la vis .

ÎNȚELEPTUL

Nu scuip pe'nfrângerile mele !
Ce-am adorat nu știu să ard
și nu ridic în vânt obiele
în locul ruptului stindard .

De funia spânzurătorii
dezastrele nu mi le-agăț
și nici mândria din victorii
n'o pun sperietoare'n băț

Cu-aceleași zâmbete'nțelepte
îmi port și lanțuri și cununi
urcând spre soare clare trepte
sau coborând printre furtuni .

Și merg pe-același țărm ce suie,
la braț cu prieteni sau vrăjmași,
de-o fi să-mi bată trupu'n cuie
sau să-mi presare crini sub pași

METANIE

Doamne, fă din umilință
pod de aur, pod înalt.
Și din lacrimă, velință,
ca pe-un pat adânc și cald .

Din lovirile nedrepte,
faguri facă-se și vin .
Din înfrângeri, scări și trepte ;
din căderi, urcuș alpin .

Din otrava pusă'n cană,
fă miresme ce nu pier.
Și din fiecare rană,
o cădelniță spre cer .

Și din orișice dezastru
sau crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
și dă zâmbet înțelept .

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

-PAGINĂ REALIZATĂ DE TUDOR MURGOCI -

Zilele naționale ale oricărui popor sfârșesc prin a se îmbina atât de intim cu istoria și viața însăși a acelui popor încât ele nu se pot distruge și nici nu se pierd în noaptea uitării universale. Zilele naționale trăiesc de-a pururea. Lumina lor se va stinge doar odată cu nația însăși care le cinstește.

Zece Mai este una dintre cele mai semnificative și autentice sărbători ale istoriei românești, căci în ea se îngemenează momente de mari înfăptuiri naționale, complete, durabile și atotgrăitoare pentru existența românească. Ea reprezintă o treaptă superioară de naștere și de continuitate a comunității etnice românești.

Zece Mai, ziua întemeierii Dinastiei, Independenței și Regalității, asemenea datelor devenite legendare prin trecerea anilor, va rămâne astfel săpată în stânca istoriei neamului românesc.

La 10 Mai 1866, Principele Carol a fost proclamat Domnitor al Românilor, împlinindu-se astfel o dorință a națiunii mai de mult exprimată. Națiunea română unită vrea să pună capăt luptelor pentru domnie dintre familiile băștinașe, care tulburau adesea viața națională și să ridice Tronul deasupra rivalităților personale și a influențelor partizane. Dinastia română trebuia să fie liberă de orice preocupare trecătoare și să rămână închinată numai intereselor superioare ale națiunii. Funcționarea ei se va desfășura fără întreruperile periodice ale alegerilor și fără servituțile electorale. Contestațiile politice se vor opri în pragul Tronului, care va deveni arbitrul suprem al vieții publice. Domnitorul va putea să se rezeme pe virtuțile naționale și nu va fi obligat să solicite înclinările îndoielnice.

Tara noastră a avut norocul să afle în fondatorul Dinastiei o înaltă înțelegere a acestui rol august. Caracterul ferm, virtuos, curajos și adânca înțelepciune a Principelui Carol au ajutat tânărul Stat român să se formeze și să se înalțe. Viața publică a fost pusă pe baze moderne și partidele politice s'au putut organiza sub privirea serioasă a unui Domnitor care a încurajat virtutea și competența. El a inspirat viața națiunii prin exemplul său cumpătat și nobil și a exercitat o influență binefăcătoare asupra activităților publice prin sfaturile sale de decență și de cumpătare. In aceeasi vreme, Domnitorul Carol a stimulat organizarea și propășirea instituțiilor Statului, fiind atent la constituirea unei armate moderne, care, sub conducerea lui, avea să joace un rol esențial la dobândirea independenței naționale.

Inceputurile Domniei Principelui Carol au cunoscut desigur dificultăți, având să întâmpine rezistența câtorva familii influente în care stăruiau încă unele veleități, dar, mai ales, opunerea Rusiei și a Austro-Ungariei, care vedeau în fondarea unei dinastii române și în închegarea Statului o piedică în fața pretențiilor lor de a se amesteca în viața tinerei țări unite. Greutățile interne au fost ușor risipite, fiindcă, în fața marilor acte naționale, neamul nostru s'a unit întotdeauna, iar interesele și ambițiile particulare s'au înclinat în serviciul țării. Rivalitățile dintre marile puteri mărginașe s'au încrucișat pe deasupra țării noastre pierzând astfel din vigoarea lor, iar înțelepciunea conducătorilor și a națiunii a strecurat Statul cu succese printre aceste dușmănii mutuale. Tara s'a consolidat repede și a putut în curând să-și afirme voința pe câmpul de luptă.

La 10 Mai 1877, Principatele române și-au proclamat independența, încetând legăturile de supunere față de Imperiul Otoman, ale cărui armate le-au învins pe câmpiile bulgare. Tânăra armată română s'a dovedit, prin vitejia sa, expresia unei națiuni unite și instrumentul esențial al independenței naționale. Aliați ai Rusiei, pe care am ajutat-o să câștige victoria comună am fost, și de acea dată, victima ei, fiindcă, drept recompensă pentru alianța noastră leală, ea ne-a răpit Basarabia. Rusia Sovietică, la fel, ne-a călcat în picioare independența și ne-a răpit Basarabia, în vreme ce armatele române luptau ca aliate alături de trupele rusești.

In urma acestor lupte victorioase, în care națiunea română și-a manifestat puterea și unitatea, Statul și-a dovedit capacitatea, iar armata, vitejia, independența României a fost oficial recunoscută de Congresul dela Berlin din 1878. Aceasta a fost o consacrare internațională a unui fapt istoric îndeplinit de națiunea română prin curajul și înțelepciunea sa. Noi ne-am câștigat independența prin puterile noastre, nu ca un dar venit pe aripile destinului, sau prin filantropia altora. Veacuri de-a rândul neamul românesc a luptat pentru unitatea și independența sa. El a luptat împotriva unor mari dușmănii și a unor puternice voințe de dominație.

Dacă la curajul său, poporul român a adăugat răbdare și înțelepciune, aceasta nu înseamnă că el și-a plecat vreodată capul. Gândiți-vă la istoria noastră și aduceți-vă aminte de câte ori neamul nostru a stat cu armele în mână. Noi nu am vrut bunurile altuia și nu am râvnit după pământ străin. Am vrut numai să trăim liberi și uniți în frontierele noastre. Am stat de strajă împotriva năvălirilor dinspre Răsărit și a uzurpatorilor ce ne înconjurau pe vremuri. Si dreptatea noastră a învins, iar poftele dușmane au secat. La granițele noastre, s'au prăbușit mai multe imperii.

Independența pe care ne-am câștigat-o astfel nu va pieri niciodată. Ea poate fi vremelnic îngenunchiată, ca astăzi, prin agresiunea sovietică; dar atâta vreme cât va trăi vie în sufletul și în conștiința neamului întreg, independența noastră va fi restabilită. De va fi nevoie, națiunea română va lupta din nou pentru independența sa când va veni ceasul.

La 10 Mai 1881, Carol I a fost încoronat Rege al României, prin voința unanimă a națiunii. După unire, prin aceste trei acte glorioase și înțelepte, a fost format și consolidat Statul român modern sub forma unui Regat liber și independent.

O nouă fază a istoriei noastre naționale a început. Unit și liber, poporul român a putut să-și închine energiile consolidării interne și propășirii economice și sociale. Intârziat în dezvoltarea sa de o istorie dureroasă, trebuind să-și apere existența însăși, neamul românesc nu a avut răgazul să se preocupe de așezările sale interne. El a fost în permanență alarmat și a trăit cu privirile spre frontiere. Dar acum putea să se grăbească, deși în această grabă se aflau riscurile unor improvizații. Rezultatele au fost totuși fericite. In câteva decenii, România a făcut progrese considerabile. Tara noastră a cunoscut o adevărată înflorire și situația ei în Europa și în lume s'a ridicat la un nivel de onoare. Atracția exercitată de Regatul român față de Românii de pretutindeni a fost din ce în ce mai mare și sprijinul pe care l-a putut da năzuințelor de unire ale acestora a devenit decisiv.

Aceste trei mari acte naționale sunt sărbătorite în ziua de 10 Mai. De când au fost înfăptuite și până când regimul comunist a îngenunchiat țara, națiunea română le-a comemorat cu pietate și cu mândrie.

In fiecare an, lângă altare, Românii mulțumeau lui Dumnezeu pentrucă le-a ajutat sforțările și le-a împlinit aspirațiile.

După 45 de ani de dictatură comunistă, în zbaterea de azi a lumii, Românii de pretutindeni își vor găsi liman de întâlnire sub bolta majestuoasă a lui Zece Mai, pentru reîmprospătare de energii și crez, pentru înmănunchere de forțe și pentru începutul unor bătălii necunoscute, care să mențină demnitatea și identitatea națională neștirbită de vicisitudinile veacului.

Oricine stă în afară de această boltă va fi certat și mustrat de istorie și de milioanele de morți, care nu vor avea odihnă în mormânt, până ce nu se va împlini porunca, pentru care ei s'au străduit și s'au jertfit.

Cu toții la un loc, Românii de acasă și de peste hotare, înfrățiți de aceeași istorie și uniți de aceleași speranțe, să ne îndreptăm gândurile către izbăvirea noastră viitoare.

Raportul consiliului miniştrilor către M.S.R. Domnul

Măria Ta,

Corpurile Legiuitoare, ecou fidel al voinței unanime a națiunii, atât de des manifestată, au luat inițiativa și au votat astăzi, în unanimitate și fără nici o deosebire de partid, proeictul de lege prin care România se proclamă Regat, și Măria Ta Regală, ca și moștenitorii Tăi, iei titlul de Rege al României.

Miniștrii Măriei Tale Regale, pătrunși de aceleași simțăminte ca toți Românii, au aderat și s'au unit cu acest mare act.

România, constituită în Regat, completează și încoronează opera regenerării sale. Ea își dă un nume care este în acord cu pozițiunea ce a dobândit ca Stat independent. Domnul României este Suveranul său, și acest Suveran, luând titlu de Rege, nu face decât să continue a exercita suveranitatea Domnului.

Prin noul nume și titlu, mai bine precizate, mai bine definite, se întăresc mai mult stabilitatea și ordinea în România. Nu de lauri, nici de aureole, Măria Ta ai trebuință; căci acești lauri și această aureolă ai știut să le câștigi, cu vitejii noștri soldați, pe câmpurile de bătaie, și să Vă păstrați o pagină ilustră în istoria neamului românesc. Ai reînviat gloria străbună a Domniei române; și dacă națiunea voiește astăzi a-Ti da titlu de Rege, este că ai știut a câștiga locul și titlul unui Suveran independent, și a cuceri inimile prin practicarea virtuții și respectarea legalității și libertății.

Regatul Român, Măria Ta, este astfel continuarea Domniei Române; nu are nici alt program, nici alte aspirații, nici alte tendințe. Este o consacrare, o întărire mai mult, ce Românii dau principiului monarhic, pe care Măria Ta ai știut a-l planta atât de adânc pe pământul României.

Forța morală și materială a noului Regat o vom căuta acolo unde ea există: în practicarea cu sfințenie a regimului constituțional; în dezvoltarea resurselor noastre; în completarea organizării noastre sociale și economice; în fine, în continuarea unei politici leale și oneste, menținând cele mai bune relații cu toate puterile și inspirând o egală încredere ca și în trecut.

Aceasta este semnificația, acesta este scopul Regatului Român. Astfel l-au înțeles Corpurile Legiuitoare, astfel l-au votat, cu o unanimitate de care Românii au dat de mai multe ori dovadă că o pot avea pentru orice faptă mare și națională.

Acestea sunt și considerațiunile care îndeamnă pe consiliul de miniștri să Te roage plecat a binevoi să sancționezi acest alăturat proiect de lege.

Suntem, cu cel mai profund respect,
Prea Inălțate Doamne,
ai Măriei Tale,
Prea plecați și supuși servitori,

Președintele consiliului, ministru de finanțe, I.C. Brătianu.
Ministru de externe, B. Boerescu.
Ministru de interne, A. Teriakiu.
Ministru de război, general Slăniceanu.
Ministrul agriculturii, comerțului și lucrărilor publice, colonel N. Dabija.
Ministrul cultelor și instrucțiunii publice, B. Conta.
Ministru de justiție, D. Giani.
No.276

14 Martie, 1881

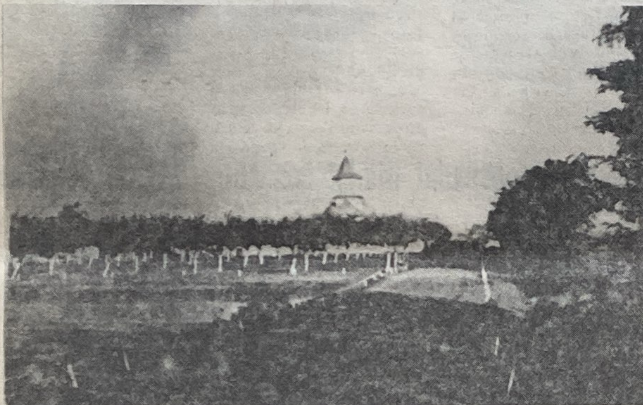
VLADIMIREŞTII TINEREŢII NOASTRE

—Simion V. SPERIOSU—

Drumurile făcute la mânăstirea de maici patronată de Sfânta Fecioară Maria, Mama lui Iisus s'au petrecut pe neaşteptate şi au durat numai şapte luni dar ne-au dat bucurii, curaj, înţelegere şi au pătruns în toate aspectele trăirii noastre personale şi de familie în măsura în care timpul nu le mai schimbă.

Peste întinderea nesfârşită a câmpiei lumina senină a soarelui sau ceaţa uşoară ascund pomii şi acoperişurile clădirilor astfel că lăcaşul nu se vede dela depărtare. Spre Sud Siretul se ascunde cotind şi şerpuind în meandre tot mai mari, îşi întârzie întâlnirea cu Buzăul şi vărsarea în Dunăre la Galaţi. In spre Răsărit, orizontul posomorît ascunde Prutul şi Basarabia iar spre Nord, gândul se îndreaptă spre frumuseţile Tării de Sus a Moldovei. Trecând pe aleea cu pomi fructiferi încă

MAICA VERONICA

MANASTIREA VLADIMIRESTI, VEDERE GENERALA

tineri, albul chiliilor abia se întrezăreşte iar crucea din turnul bisericii apare pe deasupra acoperişurilor din jurul ei lăsând impresia că toate sunt încă parte din natura din jur. Harnicele mâini de fecioare au clădit hambare, magazii, grajduri, ateliere pe lângă lăcaşul maicilor şi cel oferit pelerinilor, o biserică gingaşe, toate curate,solide, deschise şi demne, reale ca ţărâna Moldovei dar pătrunzătoare prin sfinţenia liniştei, solemnitatea mirosului de tămâie şi dangătul duios al clopotelor.

Cu sutele vin Românii zilnic, cu miile în preajma sărbătorilor. Descoperiţi se închină şi se aşează liniştiţi în jurul bisericii aşteptând serviciul de seară cu predica şi împărtăşirea, apoi se retrag să facă loc altora. Mulţi ajung dela depărtări, din oraşele şi satele ţării asuprite, înfruntând pericolul de a fipersecutaţi, a-şi pierde serviciul, a le fi daţi copiii afară din şcoli. Sacrificiul şi riscul implicat în hotărîrea şi actul pelerinilor de a veni la "Vladimireşti" este recunoscut de preoţii lăcaşului echivalent cu exerciţiul postului pregătitor cuminecării şi pentru uşurarea accesului fiecăruia la confesiune şi împărtăşire, preoţii le oferă posibilitatea de spovedanie şi absolvire în comun pe lângă aceea în taină şi individual.

In vara anului 1950, recent căsătoriţi, noi am absolvit la Bucureşti unul medicina, iar cealaltă asistenţa socială, dar pentru motive de "securitate" a statului comunist, diplomele nu ni s'au eliberat. După ce ne-au cerut să declarăm în ce judeţ vrem să fim repartizaţi pentru numirea în posturi, tovarăşul Costici din direcţia cadrelor a Ministerului Sănătăţii, originar din Timişoara şi rudă cu vlădica Kostic dela Vârşeţ, în Iugoslavia, a hotărît să ne repartizeze nu numai în diagonală şi direcţie opusă de locul indicat de noi, dar cu cinism ne-a dat posturi: soţului la circumscripţia sanitară din comuna Tudor Vladimirescu, judeţul Tecuci, iar soţiei la primăria oraşului Brăila, ca să nu fim prea aproape de frontiera iugoslavă, de unde eram de origine, dar să ne şi despartă. După abuzuri felurite şi ameninţări soţia şi-a părăsit serviciul. Acesta a rămas unicul mod de a trăi împreună cu soţul. Aşa se face că am petrecut nouă luni la Vladimireşti şi am avut fericirea să o cunoaştem pe Măicuţa Veronica şi pe Părintele Ioan, dar şi interesanta întâlnire cu tovarăşul Gheorghe Apostol, cu Ioniţă fratele său primarul şi cu Moş Manlache tatăl lor.

La Vladimireşti Gheorghe Apostol a mijlocit construirea dispensarului medical cu casă de naşteri şi baie publică, din bugetul Ministerului Sănătăţii. Clădirile erau pe terminate în timpul serviciului meu, dar ... au şi arătat, semne de deteriorare din cauza lucrului prost şi a vânzării pe sub mână a materialului de construcţie.

Prin refuzarea mea de a lua obiectul în primire am avut de furcă cu fraţii Apostol, Ioniţă primarul voind să muşamalizeze afacerea, Gheorghe ofensat de comparaţia făcută de mine între clădirea primăriei ridicată cu douăzeci de ani în urmă şi "ctitoria" sa, ai cărei pereţi se crapă şi zidurile de împrejmuire se scufundă înainte ca lucrările să fie terminate. Moş Manlache Apostol îşi făcea zilnic vizitele,la dispensar şi în spirit "ghiurghiului" spunea lumii că "aista-i casa lu' fi-mio" şi zicea urări de sănătate lăuzelor. In alte vremuri figura lui ar fi putut înveseli, dar nu alături de fiii săi.

Dela dânsul am aflat că tovarăşul Gheorghe, fugărit de jandarmi în tinereţe, a găsit ospitalitate la măicuţe şi că el nu va lăsa pe nimeni să se lege de mânăstire. Dar în 1956 când am vizitat Vladimireştii din nou şi am aflat de dezastrul suferit de maici în 1955, întorcându-mă prin Bucureşti am încercat zadarnic să primesc o audienţă la tovarăşul Gheorghe, de data aceasta înaintat în rang şi putere. Am fost întrebat despre ce am de vorbit cu el apoi mi s'a spus că este plecat din localitate.

Dela prietenii din Vladimireşti am aflat atunci că în 1955 preoţii mânăstirii şi călugăriţele din conducerea lăcaşului au fost arestaţi şi că nimeni nu ştie unde se găsesc,iar celelalte au fost încărcate în vagoane închise şi aruncate într'o groapă de sub dealul de lângă gara Barboşi şi ţinute în ger, cerându-li-se să se lepede de jurământ. Unele fiind bolnave au murit, altele au fost duse de rude şi răspândite în toată ţara.

In 1966, luând masa la casa de odihnă a preoţilor din Techirghiol am aflat că Maica Veronica dela Vladimireşti, după ani de închisoare, ar trăi undeva cu domiciliu forţat în completă izolare, dar nimeni nu ştia să spună unde.

Fecioarele dela Vladimireşti au fost zdrobite, bunurile aduse dela părinţi sau cele create prin munca şi talentul lor le-au fost furate. Pe locul mânăstirii comuniştii au instalat o staţiune de tractoare. Toate acestea în văzul lumii întregi, al localnicilor, al preoţilor din parohiile înconjurătoare, al autorităţilor bisericeşti, al învăţătorilor, profesorilor, medicilor, avocaţilor din regiunea Galaţi şi întocmai ca pe timpul omorului în masă perpetuat de stalinişti şi de hitlerişti, întregul popor privea înmărmurit sau aplauda imbecilizat aclamând pe Nero.

După pierderea milioanelor de tineri morţi pe pământurile dela Volga şi până în Tatra şi după ce ţara a fost devastată, anii lungi de înăbuşire a libertăţii spiritului au cauzat amorţirea conştiinţei cetăţenilor şi au secat curajul Românilor. Printre miile de creştini venind să se adape la izvorul vieţii dela mânăstirea dela Vladimireşti au fost şi din aceia care şi-au aruncat copilul nou născut la poarta lăcaşului. Dar lipsa de responsabilitate cetăţenească şi curaj a mulţimii arătată în 1955 rămâne încă stăpână pe sufletul naţiunii atât în ţară cât şi în exil aşa de vizibil la finele acestui an. Doar dincolo de Prut clopotele de trezire răsună.

Apropierea noastră de mânăstirea dela Vladimireşti s'a petrecut în anii în care, abia ieşiţi din şcoală, obiectivismul ştiinţific a înlăturat o parte din sensibilitatea faţă de comunicarea spirituală religioasă. Era de datoria medicului să asiste bolnavele dela mânăstire, aşa cum era să viziteze copiii dela Vameş, Piscu, Independenţa, Fundei, Corbu sau Nămoloasa. Dar farmecul locului şi mai ales impresia personalităţii Măicuţei Veronica şi a Părintelui Ioan au întrecut orice experienţă avută de noi înainte şi după întâlnirea lor. Prin specialitatea noastră, dar şi prin prietenia care ne-a fost dăruită, am cunoscut şi alte maici şi pe Părintele Gherasim.

Fiecare contact cu ei a fost pentru noi plăcut şi impresionant prin bogăţia cunoştinţelor, stabilitatea caracterului şi profunzimea dragostei faţă de om, cât şi prin limpezimea dedicaţiei lor rolului ce şi l-au ales. In tranzacţiile noastre cu ei totul era clar şi simplu, fără frică, fără invidie. Una dintre maici suferea de cancer terminal. A fost îngrijită de surori zi şi noapte.

Compasiunea lor îi alina durerile şi administrarea zilnică a cuminecăturii îi era aproape întreaga alimentare. Au avut un cabinet de examinare medicală modest şi cu puţine din medicamentele noi.

Nu au avut acces la tratament dentar astfel că extracţiile cu sau fără anestezie locală au fost tratamentul obişnuit. Măicuţa Veronica a suferit adesea de amigdalită acută fapt care îi împiedica vorbitul şi îi cauza o stare de răguşeală, vocea fiindu-i puţin voalată. In toamna anului 1951 ne-a scris că s'a operat şi că după aceea s'a simţit bine.

Impreună cu cei doi preoţi, dânsa a luat parte la toate serviciile divine ţinute la mânăstire. Majoritatea slujbelor au fost deschise pelerinilor, dar biserica nu era "în pauză" niciodată, căci grupuri de măicuţe se rugau zi şi noapte. Chiliile au fost zidite în careu în jurul bisericii şi curţii interioare. In multe nopţi pelerinii petreceau în rugăciune fiind asistaţi de maici sau câte unul dintre preoţi.

Maica Veronica a avut un interes neascuns faţă de ştiinţe şi arte şi pe lângă datoriile pe care le avea s'a pregătit şi a dat examene particulare pentru câştigarea educaţiei pe care nu a avut-o în copilărie astfel că, în iarna anului 1951, şi-a luat cu un succes excepţional bacalaureatul. Al. Lascarov Moldovanu a fost ataşat de activitatea mânăstirii dela Vladimireşti.

Curând după sosirea la Vladimireşti, Doina a vizitat mânăstirea şi a rămas adânc impresionată de personalitatea Măicuţei Veronica. Comunicarea şi sentimentele care s'au dezvoltat au fost adânci, de un caracter sublim dar şi cald şi prietenesc exprimate direct în cuvintele vorbite şi mai târziu în scrisori. Contactul cu alte măicuţe, ca de exemplu, cu Mihaela Nicoară, secretara, a fostun amestec de respect, dragoste şi admiraţie. Mesele luate cu măicuţele împreună au rămas pentru noi amintiri de un farmec rar întâlnit.

In Martie 1951 am fost înştiinţaţi de către Dr. Frasin, directorul Serviciului sanitar al Regiunii Galaţi, că am fost scos de pe statele de plată. Au trecut două luni de şicanări, ameninţări şi aşteptare în nesiguranţă până să fim anunţaţi că în termen de câteva zile va trebui să părăsim Republica Populară Română.

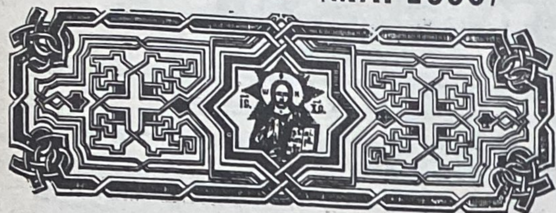
In timpul acesta Părintele Ioan mi-a vorbit despre timpurile şi mai grele care vor veni şi de faptul că intelectualii români vor avea să-şi asume şi răspunderea faţă de păstrarea credinţei şi că mulţi vor ajunge în situaţia în care să trebuiască să devină preoţii poporului pe care dânsul îl vedea în viitor lipsit de păstori. El spunea că evenimentele distrugătoare şi agenţii răului nu pot să strice sfinţenia aşezămintelor şi a creştinilor, că harul nu este identic cu aspectul material care singurul poate să fie pângărit, ci este trimis sau retras pe cale spirituală tainică, dar mai puternică decât aspectul formal al procedeurilor convenţionale şi că contactul cu Creatorul nu este legat de forme şi locuri, dar că biserica va rămâne vie chiar şi atunci când aceste aspecte materiale ale ei vor apărea nimicite.

In cursul iernii am înţeles că în anul care abia a început vom fi dăruiţi cu primul nostru copil. Măicuţa Veronica a încurajat-o cu multă dragoste pe Doina şi mereu îi spunea să nu se teamă căci vom ajunge sănătoşi în Iugoslavia şi spunea că dragostea şi binecuvântarea lor ne vor însoţi orişiunde ne vom duce.

Continuare în pag.17

PARINTELE IOAN, MAICA VERONICA, UN GRUP DE PRIETENI

EVANGHELIA EXILULUI (MAI 1990)

DESPRE CLARITATEA VEDERII

—Sergiu GROSSU—

Confuzia morală în care trăiesc mulţi dintre Românii diasporei duce, inevitabil, la orbirea sufletească, la starea de cecitate interioară, reliefată - pe plan simbolic - de EVANGHELIA VINDECARII ORBULUI DIN NASTERE, citită în toate bisericile ortodoxe în a treia duminică a lunii (IOAN, 9. 1-41), când măcar că zicem "Vedem", aidoma Fariseilor de odinioară, nu suntem capabili să desluşim lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu, fiindcă vieţuim în întunericul fărădelegilor şi-a tot felul de compromisuri degradante, departe de "Lumina lumii" care este Iisus Hristos. După cum Saul din Tars, pe drumul Damascului, "nu vedea nimic", deşi ochii îi erau deschişi (FAPTE, 9.8), tot aşa şi noi, din nefericire, în pofida faptului că cu ochii trupului, ne adeverim, adesea, orbi sub raportul vederii psihice. Este vorba atât de orbirea minţii, cât şi de orbirea inimii, despre care am mai avut ocazia să scriu în CUVANTUL ROMANESC (cf. N-rul din Iunie 1989), subliniind rostul bine stabilit al privirii, în complicatul proces de configurare spirituală a omului.

Consecinţele orbirii sufletului - atunci când dispare şi discernământul judecăţii sănătoase şi luminozitatea vieţii afective sunt înfricoşătoare, deoarece găsindu-ne în situaţia aceasta de întunecime lăuntrică, nu mai putem vedea nici idealurile măreţe, nici necazurile semenilor noştri, nici soluţiile de eliberare definitivă a patriei, răvăşită de experienţa dictaturii comuniste şi de dibuielile politice de după Revoluţia din Decembrie, nici "poarta cea strâmtă", prin care se dă năvală în Impărăţia lui Dumnezeu, nici pe Domnul Iisus, umblând pe valurile furioase ale istoriei contemporane, El, Mântuitorul meu şi-al tău, cititorule, "Mielul fără cusur şi fără prihană", trimis de Tatăl ceresc ca să ne răscumpere, prin jertfa Sa, din robia păcatului şi din moarte.

"Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume", ne sfătuieşte evanghelistul Ioan (epistola întâia, 2. 15-16). Pentrucă în lume tronează, alături de "pofta firii pământeşti" şi de "lăudăroşia vieţii", "pofta ochilor". Iar pofta aceasta zănatecă îmbolnăveşte, fără excepţie, privirea sufletească, deteriorează ochiul din lăuntru. Si datorită întunericului, în care obligă să umble pe cei bântuiţi de furtuni afective, provoacă orbirea, cecitatea morală, haosul. De aceea, un om cu sufletul orb, rătăceşte, dat fiind că nu vede calea care duce la o "viaţă din belşug" cu Mântuitorul Iisus. In orbirea sa spirituală, el nu poate sesiza că Iisus Hristos este "calea, adevărul şi viaţa" întregii lumi. Cu o trăire atât de vană, atât de inutilă, el "nu ştie unde merge", nu are nici o ţintă, ci bâjbâie şi se poticneşte "ziua nămează mare, ca noaptea" (ISAIA, 59.10). Atitudinea aceasta de poticnire morală, de şchiopătare, a sufletului orb, o găsim descrisă şi în altă parte a Bibliei, când proorocul Ilie strigă poporului idolatru: "Până când vreţi să şchiopătaţi de amândouă picioarele?" (1 IMPARATI 18.21).

Importanţa vederii spirituale, a clarităţii ei în viaţa de credinţă, este hotărîtoare, fiindcă nu poate exista o adevărată înduhovnicire, fiindcă nu devenim creştini în adevăratul sens al cuvântului - "născuţi nu din sânge, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (IOAN, 1.13) - decât atunci când, prin credinţă, pocăindu-ne, ca şi bătrânul Iov, "în praf şi în cenuşă" căpătăm dela Domnul vederea minţii şi a inimii. Tot procesul de formare şi de evoluţie spirituală, toată creşterea noastră duhovnicească este în funcţie de vindecarea orbirii sufletului, de căpătarea vederii celei din lăuntru, prin care Dumnezeu ni se descoperă în plenitudinea slavei Sale, iar noi ne descoperim în toată micimea şi stârpiciunea noastră morală.

Mântuitorul nu admite echivocul când spune: "Si dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l dela tine" (MATEI, 18.9). Deoarece, în mare măsură, noi creştem în Domnul, privind; suntem schimbaţi, "în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă", privind la El (2 Corinteni, 3.18). Deci felul trăirii noastre - fie aici, în Occidentul deştărării, fie pe pământul natal, ce-şi caută astăzi eliberarea definitivă şi statornică - atârnă de felul în care noi ne angajăm privirea sau facem uz de ea, fără întrerupere, urmând învăţătura Sfintei Scripturi cu stricteţea cuvenită.

"Uită-te spre ceruri şi priveşte!" exclamă Elihu (IOV, 35.5). Adică în sus, spre Dumnezeu, ca să capeţi simţământul proporţiilor juste, ca să-ţi dai seama mereu de micimea ta, indiferent de treapta socială pe care te afli; ca să te smereşti, descoperindu-ţi adevărata ta valoare şi dimensiune. Iar în Cântarea Cântărilor citim: "Priveşte din vârful muntelui Amana, din vârful muntelui Senir şi Hermon..." (C.C. 4.8). Cu alte cuvinte, în sus şi în jos, spre pământ, spre viaţa socială, cu nenumărate necesităţi şi mizerii, având o privire simultană, îngemănată, convergentă.

A privi în jos are înţelesul compasiunii, al aderării la ardentele şi nerezolvatele probleme ale umanităţii suferinde, ale poporului român jecmănit, terorizat şi sărăcit în ultimele patru decenii de stăpânire comunistă. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă aşa:

a) Să privim la necazurile aproapelui, fără să le ocolim ("Cei ce mă văd pe uliţă, fug de mine", PSALM 31.11).

b) Să privim la truda omului, căutându-i ameliorarea materială ("Mi-am pus inima să cunosc înţelepciunea şi să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care şi-o dă omul pe pământ", ECLEZIASTUL, 8. 16).

c) Să privim la oamenii superiori, ca să luăm pilda conduitei lor ireproşabile: la cei fără prihană şi fără vicleşug PSALM 37.37); sau la cei mai tari ca noi ("Ghedeon le-a zis: Să vă uitaţi la mine şi să faceţi ca mine", JUDECATORI, 7.17).

d) Să privim cu altruism, dezinteresaţi, la foloasele altora ("Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora", FILIPENI,2.4).

e) Să privim la creaţia noastră, la activitatea şi faptele noastre de fiece zi ("M'am uitat cu băgare de seamă la ţoate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele", ECLEZIASTUL, 2.11), şi să tragem învăţătura ce se impune ("M'am uitat bine... şi am tras învăţătură din ce am văzut", PROVERBE, 24.32).

***

In concluzie, ochii noştri lăuntrici trebue să privească neîncetat "în sus", spre Dumnezeu, şi "în jos", spre complexitatea societăţii în care trăim, pentru această PRIVIRE ACTIVA să se umple de miracole şi uimiri permanente. Având o singură ţintă - Iisus Hristos, înnoiţi şi sfinţiţi în vederea noastră spirituală, să pătrundem în sufletele mulţimilor descumpănite şi îndepărtate de Adevăr, spre a da în vileag "marile urâciuni" despre care vorbeşte proorocul Ezechiel (cap. 8, vers. 6) animaţi de dorinţa refacerii năzuinţelor amputate şi a tămăduirii rănilor sufleteşti, în România liberă de mâine.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ ÎN MARE PRIMEJDIE

—Alex. NEMOIANU—

Revoluţia din România începută în Decembrie 1989 şi aflată în plină desfăşurare a făcut cu putinţă ca oamenii să îşi poată exprima din nou deschis sentimentele religioase. Această posibilitate a atras după sine, în mod inevitabil, şi putinţa de a analiza obiectiv modul în care s'a comportat înaltul cler, Arhipăstorii Bisericii Orotodoxe Române.

Din capul locului trebue spus că pentru tot Românul de bine a fost limpede că a existat şi există o deosebire clară între turmă şi Biserică (adică trupul mistic al lu Iisus) şi îanlţii clerici în accepţiunea mai restrânsă de fiinţe trecătoare.

De asemenea a fost clar şi de înţeles că pentru a ţine Bisericile deschise înaltul cler a trebuit de foarte, poate de prea multe ori să facă numeroase şi grave concesii regimului ateist. A fost acceptat şi faptul că unii dintre Arhipăstori uneori s'au întrecut în laude aduse sinistrului Nicolae Ceauşescu şi nevrednicei sale soţii. Dar totuşi sunt câteva lucruri care nu pot şi nu trebue uitate şi iertate. Acestea sunt persecutarea acelor slujitori ai altarelor ortodoxe care au avut curajul de a înfrunta regimul satanic şi, complicitatea la persecutarea Bisericii Greco Catolice sau Unite.

Dacă cineva ar uita aceste crime, făcute cu complicitatea măcar a unora dintre Arhipăstorii Ortodocşi Români, unul ca acela ar păcătui faţă de sânge de martir în care sigur este şi sângele Episcopilor şi clericilor Uniţi.

Nu aş fi amintit acest lucru dacă nu aş fi fost confruntat cu două fapte extrem de îngrijorătoare şi care pun în mare pericol viitorul Biserici Ortodoxe Române.

Primul este decizia Sinodului Bisericii Ortodoxe Române din 5 Aprilie a.c., condusă de ministrul cultelor Nicolae Stoicescu, de a readuce pe tronul patriarhal al României pe fostul patriarh Teoctist Arăpaşu. El demisionase la 18 Ianuarie anul acesta, după ce îşi recunoscuse public păcatele colaborării cu regimul Ceauşescu şi ceruse iertare celor 18 milioane de credincioşi ai Bisericii Ortodoxe Române.

Se ştie că pe data de 21 Decembrie, cu numai o zi înaintea răsturnării lui Ceauşescu, Teoctist i-a trimis dictatorului o telegramă, prin care-l felicita pentru conducerea înţeleaptă, gândirea cutezătoare şi pentru realegerea sa în funcţia de secretar general.

Al doilea este textul intitulat "Orientări şi precizări privind relaţiile Bisericii Ortodoxe Române cu cultele religioase din România şi îndeosebi cu Biserica Greco-Catolică..." publicat în "Telegraful Român" din 15 Ianuarie, 1990.

In opinia mea acest text este un adevărat scandal! El caută să "justifice" acţiunile criminale contra Bisericii Greco-Catolice şi caută să adune chiar argumente "juridice". "Documentele" citate sunt, să vezi şi să nu crezi, "decretele" emise de comunişti! Aceşti "jurişti" (între care bănuim pe "doctorul" Antonie Plămădeală) ar trebui avizaţi asupra unui principiu elementar anume că "violenţa şi silnicia nicicând nu pot genera situaţii de drept".

Dar încă mai grav este faptul că acest articol prezintă Biserica Ortodoxă Română ca "apărătoare" a uneia dintre cele mai odioase crime comuniste, distrugerea Bisericii Greco-Catolice şi, pentru a-l parafraza pe Petre P. Carp, "aiasta nu se poate".

La un moment dat textul spune... "menţionăm că în anul 1948, o parte dintre ierarhii şi clericii Bisericii Române Unite nu...şi-au mai creat un cadru legal de desfăşurare...deşi aveau posibilitatea"!

Asemenea exprimări în textul cu pricina ne fac să credem că semnatarii şi autorii lui (între care bănuim pe "doctorul" Antonie Plămădeală) şi-au pierdut reflexele morale sau să ne întrebăm cărui Dumnezeu se închină ei de vreme ce cutează să persecute şi după moarte pe martirii pentru Hristos.

Este limpede că mulţi dintre Arhipăstorii Ortodocşi Români sunt decişi să se cramponeze de scaunele lor chiar cu riscul de a compromite autoritatea şi influenţa Bisericii Ortodoxe Române.

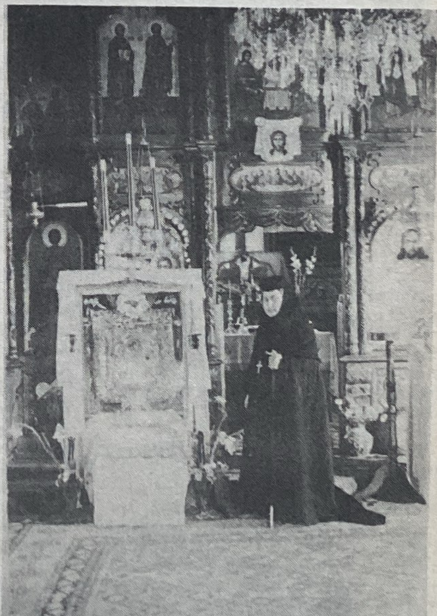
MÂNĂSTIREA VLADIMIREŞTI

Urmare din pag. 16

Fiica noastră îi poartă numele şi nepoţii se numesc Veronica şi Ioan.

Plecarea noastră a fost precipitată şi sentimentele au fost greu de exprimat, căci noi speram să scăpăm de pericole, dar viitorul celor ce au rămas se arăta ameninţător. In Mai 1951 am avut ultima noastră vizită la mânăstire şi la despărţire am stat înconjuraţi de măicuţe şi părintele Ioan. Secundele păreau veşnicie. Cineva a prins evenimentul într'o fotografie pe care, cu luni în urmă, am primit-o într'una din scrisorile trimise de Măicuţa Veronica, împreună cu o şuviţă din părul ei în semn de dragoste faţă de Doina si mai ales de fetiţa noastră abia născută. Ne-a scris atunci că s'a apucat să înveţe să cânte la pianul lăsat de Doina. Bucuria adusă de vestea naşterii fetiţei noastre a coincis cu aniversarea evenimentului petrecut cu patrusprezece ani în urmă când dânsa a avut "prima chemare pe locul unde ne găsim astăzi", la 22 Oct. 1937.

Ultima scrisoare primită de noi dela Măicuţa Veronica a fost expediată pe

INTERIOR

data de 17 Dec. 1951.

Amănuntele de un caracter aşa de personal sunt îmbinate în amintirile noastre cu bogăţia spirituală oferită de serviciile divine la care am luat parte la mânăstirea din Vladimireşti, atât prin învăţătura şi încurajarea creştinească cât şi prin înălţătoarea cântare a răspunsurilor date de corul maicilor şi a colindelor adresate Pruncului Iisus.

Simion V. SPERIOSU

FARA ARMÂNEASCĂ

ALFABETLU ARMÂNESCU

CONTINUARE

—Prof. Gheorghe CARAGEANI—

Tut tu rivista "Zborlu a nostru", ma psăn chiro prota, adică tu anlu 1987, profesoara universitară și lingvistă specializată tu studiul armânillei, Matilda Caragiu avea propusă idhyul alfabet armânescu, cu mași doauă diferențe: tră ghe, ghi năsă bagă dadun g și j (gj), ca la Boiagi, și tră che, chi, bagă litera k (tut ca la Boiagi și aestă oară și ca la Pericle Papahagi, mași că Pericle băga prisuprălli și semnul di mullere k')

Ună analiză comparată a aistor alfabete (ică sisteme di transcriari) demonstrează că tuti suntu alfabeti fonetice și că principiul fundamental cari fați s'nu se aundzească easti ațel al utilidzării (băgării) ică nu a seamnilor diacritice.

Vărnă di tuti alfabetele armânești di până tora nu easti complet consecventu, tuti reprezeintă un compromis, ună cali di mesi. Videm că, dit sistemele di scriare fără seamni diacritice, Boiagi bagă mași trebi seamni: ună virgulă prighios di c, tră ţ (c) :facă; un accentu circonflexu prisupra al j tră ge, gi (j) jone tră gione; un accentu circonflexu pri a (â), tră ă și tră â: oară. V. Barba și M. Caragiu bagă mași un semnu diacritic, tră ă și â (î), scriate doauli cu litera a cu ună nică linie prisupră: ā, Alante alfabete bagă ma multi seamni diacritice.

Macă s'mutrim ma ghini, ună diferență importantă 'ntră alfabetlu (ică alfabetele di la "Zborlu a nostru" și tuti alanti cari si utilidzeadză tu chirolu a nostru (și nu mași tu România, ma și tu Amirichie - mutriți "Fara Armânească" a livendului Zahu Pană, ică "Frândza Vlahâ" al Nacu Zdru) easti ațea că tuti alfabetele armânești caftă să s'aproachi di alfabetlu a limmbillei române și ca mași ațelli di la "Zborlu a nostru" bagă tră sonurli ș și ț doauă litere: sh și ts (tu ultima propunere dit rezoluția al Barba) și prota, tu proectul di alfabet ali Matilde Caragiu, dit idhea rivistă, nu mași ș și ț si scriu alliumtrea di limba română, ma și che, chi, ghe, ghi, suntu scriate alliumtrea: che, chi cu ună k și ghe, ghi cu g dadun cu j (gj) (keptu, luki, gjine, algjină, slagji), ca tu Gramtica al Boiagi.

Si știe că alfabetlu s'bazează pri ună convenție și că noi putem s'băgăm cariți alfabet ică sistem di scriari vrem, dit doauăli fundamentale ți fură propuse. Ma, ca s'aduchim ma ghini tută ipotisea, tută lugruia, s'videm cum suntu argumentele ațălor di la "Zborlu a nostru" tră alfabetlu a lor, argumente dit cari nu tuti fură exprimate explicit di autori, ma eu li cunuscui și dit discuțiile ți avui cu năși Freiburg aua și-un an, la Congreslu armânescu. La cathi argumentu a lor va vă dau și apandisea, răspunsul a meu. S'dzăsi că aestu alfabet - di la "Zborlu a nostru" - easti multu simplificat "ti ushurarea tipusiriljei". Dealihealui, averu easti ca-i ma lișor s'tipusești un alfabet cu psăni seamni diacritice, ma tu chirolu di adză și di măni, căndu computerelu personal și ordinatoarli electronic lliau tut ma multu loclu a machinăllei di scriari, argumentul aestu își chiari multu dit importanța a lui.

Tut așiți s'dzăsi că și-aduchirea, achicăsirea a textelor tipusite cu alfabetlu di la "Zborlu a nostru", caru bagă mași un semnu diacritic, easti ma lișoară. Ma la aestu argumentu putem să apăndisim că caițido alfabet poate s'hibă anvițat și că anvițarea a scriarillei cu doauă litere al ș (sh) și al ț (ts) un easti ma lișoară ca scriarea cu seamni diacritice. Si tut așiți și tră ghiuvăsirea a lor. Putem s'dzățem că mași tră specialiști, tră anvițați easti poate ma coerentă scriarea propusă di Matilda Caragiu, ma anvițațilli nu au dificultăți si'nveață cariți sistem di transcriare, tr'ațea suntu anvițați! S'nă minduim nătheamă la sistemul di transcriare al Weigand, cari băga tră ă și â (î) dit textele armânești o și u cu un țerclliu, un vărăguț prighios: o̧ și u̧.

S'dzăsi de-apoia că, scriindalui ș și ț ori ll și n ca la Boiagi (sh, ts, lj, nj), putea s'băgăm ună arădățină ma veaclle a scriarillei almânești cu litere latine.

Si știe și vidzum și noi că Boiagi u tipusi Gramatica a lui tu anlu 1813 și că gramatica a lui eara multu bună, primansus tră chirolu cându fu tipusită. Așiți, dzăc ațelli di la "Zborlu a nostru", putem se-apărnim istoria culturală a armânilor, relativă la scriarea cu litere latine, cu anlu 1813 și s'dăm continuitate și finalitate a alfabetlui propus di Boiagi.

Ghini ma Gramtica al Boiagi nu avu ecou tu chirolu ațel la Armâni, fu cunuscută mași di anvițați. Populu armân nu u cunuscu, năsă ni circulă, nu imnă 'ntră Armâni. Căndu apârni distiptarea a Armânilor, cu dișcllidearea a sculiilor a lor tu Balcani - di la 1864 'ncloapârniră si s'tipusească și cărță armânești; prota cărță tră sculii și de-apoia culeadzire di folclor armânescu și di literatură cultă. Tu tuti aesti cărță, cari agiumsiră s'hibă păn tu chirolu a nostru, dzăți și dzăți di cărță, tu tuti aesti cărță vărnă nu băgă vărnoară alfabetlu al Boiagi. Așiți că, macă s'băgăm, de-aua și-nclo sistemlu di transcriare di la "Zborlu a nostru", amintăm continuitatea cu Gramatica al Boiagi, ma chirem continuitatea cu tută literatura armână, populară ică cultă, cari s'tipusi păn toră! Si de-apoia, ațelli tiniri dit Yugoslavia cari anvițară alfabetlu propus di "Zborlu a nostru", cum va facă macă vor s'cunoască literatura armână di până tora? Lipseaști si'nveață și scriarea dit aesti cărță tipusite tuti tu România și ligati tuti di sistemlu di transcriare a limbillei române. La Freiburg s'dzăsi că putem s'tipusim diznou tut ți s'tipusi până tora, ma băgândalui tora noulu sistem di scriare. Ma, apândisii aclo, și vă'ntreb aua și pri voi tuți, cu țe paradz ? Noi nu him borge s'tipusim noaua literatură di ază, și va aflăm paradz ca s'tipusim diznou dzățălli di cărță dit chirolu ți tricu? Si cum va adrăm de-apoia cu ună operă fundamentală cum easti Dicționarlu a dialectului armân al Tache Papahagi, cu un sistem di transcriare științific , ma cari nu easti lișor și lipseaști s'hibă anvițat ? Si s'nu nă agârșim că mași tu ultimlu chiro ișiră tu Tomânia ma multu di vinviți cărță (primansus di poezie armânească) și multe culeadziri (antologii) importante și că an di an continuă să s'tipusească tu România cărță di cari vârnă, ma dip vârnă nu bagă alfabetlu di la "Zborlu a nostru"!

Si mai easti țiva: cu un sistem di transcriare xenu di tradiția a limbillei române, s'caftă si s'bagă armâna cama napărti di limba română. Aestă cățe Suțata culturală armână dit Freiburg și născănți anvițaț dit Germania dzăc că armâna, cu tut că se-aundzeaști cu româna easti altă limbă, și că populu armânescu nu easti ună soie cu românilli dit România, ma easti alt popul.

Ma prindi s'nu nă agârșim că tuți marlli anvițați dit chirolu ți tricu și di ază, dzăsira și dzăc că armâna easti un dialect a limbillei române, că se-arupsi dit româna comună (străromâna) aua și ma multu di ună nille di ani și că armasi la stadiul di dialect divergent.

Tră-aestu lucru, băgândalui tru armână un sistem di scriare cari să se-aundzească cu ațel a limbillei române, putem s'raportăm -grafic și tipografic - dialectul armân la unitatea țe sta ierarhic prisupră, adică la limba română. Aestă minduire tră istoria a armânilor nu mași easti corect științific, ma easti și pertinentă prin planlu cultural, cățe apruchearea di română da thimelliu a culturăllei armâne. Si știe că născănță dzăsiră că armâna easti ftoahe, că nu-are tricut cultural. Noi putem se-apândăsim că tricutlu cultural a limbillei române easti și tricutlu cultural a nostru, cățe armâna easti ună dit patrule părță cari adară trupul a limbillei române. Altanti suntu, cum știm, dacoromâna, meglenoromâna, și istroromâna. Tuti aesti petru alumăchi fac, dadun, romanitatea orientală. (Până tu bitisita a secolului noauăsprădzați dit romanitatea orientală fățea parti și limba dalmată, cari se-astimse căndu muri ultimlu om țe u sbura Antonie Udina, acllimat și "Burbur").

Lipseaști s'nu nă agârșim că fără agiutorlu a României, cari dișcllisi sculii tu Machidunie și deadi burse di studii tră România, Armânilli era s'cheară ca etnie, ca popul. Si s'nu nă-agârșim de-apoia și di marea influență a scriitorilor români tră literatura dialectală cultă armână și primansus influența al Eminescu și Coșbuc;c'nu nă-agârșim că aproapi tuți, cama tuți intelectualli și anvițațilli armâni anvițară tu România, ișiră dit facultățile de-aclo, și că mași de-apoia născănțâ studiară și tu alti universități europene.

Născănță va dzăcă: ghini ma tora, tu chirolu a nostru Armânilli nu pot se-aibă vără agiutor di la România, ni cultural. ni material. Si nu mașiaestă, ma hiindalui România un stat, ună văsălie comunistă și nai ma araua di tuti dictaturile comuniste dit Europa, nu easti oportun si zburăm tora di profundile ligături 'ntară Armâni și Români, cățe de-apoia Grețilli (și poati și alță) vă apândisească că tut ți dzățem easti propagandă română "Vlahika propaganda". Ma și noi putem se-apândisim, prota că dictatura comunistă dit România nu va dăinuiască tră daima. Si de-apoia prindu s'precizăm că ligătura cu România fu și-armasi totna ună ligătură mași culturală, fără vârnă scupo politic: România nu căfta vârnăoară se-alăchească locurile armânilor la statlu român, și nică putea si se-adară aestă alăchire, cu vărgarilli și cu aărghilli tu mese.

Tră-ațea, tu bitisita a expunerii a meali cred că se-aduchi tora cățe, dit doauăli sisteme di transcriare - ațel ți-l băgară până tora cama tuți (și cari ari ma multi variante și ațel propus di rivista "Zborlu a nostru" (și cari ș'tradzi rădățina dit Gramtica al Boiagi) eu suntu tră protlu, adică tră ațel ligat di tradiție, ațel ți caftă să se-aundzească cu scriarea a limbillei române, cățe aestă easti tradiția a scriarillei armâne. Cu aestă nu voi s'condamnu alanti sisteme de scriare (a "Zborlui a nostru", al Cunia, etc.) Cred mași că alanti sisteme di scriare creează confuzie. Oricum, chirolu va aleagă! S'nu nă-agârșim că și tu România mulți ani s'utilidză ma multi sisteme di scriare și că și-ațel prous di veacllia Academie, fu păn tora tu sone alăxit nătheamă, ma multi ori.

Că am dhichi tra s'voi sistemlu di transcriari ma apruchiat di limba română s'veadi și de-ațea că,tu proceslu di avuțărei a armânillei - ca să s'alăcsească dit zbor (grai) rustic tu limbă literară dealihealui -tuți, și primansus ațelli di la "Zborlu a nostru", lliau zboară nali (neologisme) dit limba română. și putem s'nă'ntribăm: macă năși consideră armâna ună limbă și nu un dialectu, cățe nu lliau zboară noi tu armână și di la alanti limbi surori, franceză, italiană ică spaniolă și lliau mași dit română ? cățe lipseaști s'privilegiem limba română? Pistipsescu că tu aestu paradoxu se-ascundi driptatea, dhichea: fără s'va și-ațelli di la "Zborlu a nostru" - ca tuți alanță - consideră implicit armâna un dialectu a limbillei române.

Si ca să-ni căftați tora concret, cari alfabet (ică sistem di scriare) easti ghini s'băgăm tră armână, cred că poati s'hibă luat ca model, ca thimelliu, ațel dit "FARA ARMANEASCA" al Zahu Pană. Mi-ariseaști tu năs că bagă ș și ț ca tu limba română (și ca tuți ți scriară păn tora armâneaști) și mi-ariseaști cățe bagă n și l mulliate ca tu spaniolă. Poati că și-aestu alfabet putem s'lu-adrăm și ma bun, cu niți alăxiri. Va dau mași un exemplu: cred că sonlu y putem s'lu tipusim ună soie cu litera y și tu zboarăli țe nă yin dit latină (yiu, yin, yis) și tu ațeali ți yin dit alte limbi, ca zborlu grățesc yiatru. Aestă tra s'respectăm principiul fonetic di scriare și tra s' nu adrăm ună concesie a principiului etimologic. Ma aesti suntu niți lucre. Important easti s'nu nă arupem di limba ș'di cultura română. S'nu nă-agârșim că și armânilli tut români suntu, istoric și lingvistic. Că de-apoia, politic suntu primansus tora, Greți, Vărgari, Sărbi, Arbineși, anver (dealihea) easti și vărnu nu dzățe altu zbor. Ma lipseaști s'nu minduim lingvistica și cultura cu politica. Armânilli căftară daima mași drepturi culturale tră năși, și tut aesti caftă și tora: se-aibă sculii și biseariți a lor, tu locurile iu băneadză di doauă ñilli di añi, s'poată s'bagă sborlu a lor, limba lor, tu sculie și tu biserică tra s'nu cheară, s'nu se-astingă, miletea, fara a noastră.

Si noi tr'ațea n'adunăm aoați, cățe vrem s'o'apărăm tra s'nu s'astingă, se-arămână daima 'mbroastă ca ună lămbadhă ți arucă fexe, lunină, dipriună, tu locurile iu bănară și băneadză și adză cu tinie și pirifane, Armânii.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

A&A ROOFING AND CONTRACTING CORPORATION

P.O.Box 538 Martinsville, New Jersey 08836

Tel:(201) 271 1344

Companie specializată în construcții de acoperișuri, angajează muncitori necalificați sau calificați, cu sau fără experiență, inclusiv noi veniți, dornici de a-și câștiga existența sau a căpăta experiență.

Cei interesați, sunt rugați să telefoneze la Adam Alb, tel. (201) 271-1344 sau să scrie la adresa de mai sus.

CĂSĂTORII

* Român, în vârstă de 65 de ani, nefumător, nealcoolic cu proprietate în Mexico pentru iarnă, dorește cunoștința unei doamne între 48-58 de ani în vederea căsătoriei. Doamna să fie bună gospodină și fără obligații. Rog trimiteți fotografie. Răspundeți la adresa ziarului pentru Radu Marin.

* Farmacistă, aflată în România, 59 de ani, văduvă, fără obligații familiare, prezentabilă (1.60 m . 58 Kg) iubitoare de muzică, literatură, sport, călătorii, dorește corespondență în vederea unei căsătorii cu persoană corespunzătoare. Răspunsul la: Tanti Papadopol, Str. Horațiu, 17, București 70786, România.

* Tânăr Român, 23 de ani, 1.74 înălțime, distractiv, simpatic, doresc a face cunoștință cu o tânără până în 23 de ani, simpatică, cu o bună situație materială, în vederea căsătoriei. Răspundeți la adresa: Păun Nicolae, Str. Argeș Nr. 12, Bl. D 16, Etj III, Apt 1, Iași Jud. Iași, 66000 România.

* Student în ultimul an la Facultatea de Construcții Civile și Industriale, dulgher cu posibilități de lucru la mare înălțime, cu înclinații sportive, 29 ani, 1,87 m, 70 kg, blond, ochi albaștri dorește cunoștință Româncă corespunzătoare din Canada sau USA pentru căsătorie. Scrieți la: Seabru Vlad-Ovidiu, Str. Irești nr.10, Sect.1, 78428 București, România.

* Român, 21 ani, 1.82m, 70 kg, șaten cu ochi căprui, lăcătuș mecanic, instalator sanitar, dorește cunoștința unei persoane adecvate în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Dura Daniel, Str. Almașul Mare Nr.7, Bloc B.16, Et. 2, Apt. 45, Sect.4 București, România.

* Tânăr în vârstă de 21 ani, nefumător, nealcoolic, simpatic, corp sportiv, dorește să stabilească o legătură cu o Română în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Gasthof Begusch, Weinstrasse Glanz 33, 8463 Leutschach, Austria.

O ÎNVÂRTEALĂ DE 360 DE GRADE

— Elena STANCU —

360 de grade e suma a două învârteli politice de 180 de grade.

Președinții comitetelor și altor comiții, post revoluționare, au hotărît să revizuiască totul "dar să nu se schimbe nimica".

Astfel Patriarhul, care l-a felicitat pe Ceaușescu pentru măcelul dela Timișoara și i-a așezat ziua de naștere în Calendarul Bisericii alături cu zilele Sfinților, mirosind c'au rămas la putere aceiași tovi-prieteni, a executat a doua învârteală de 180 de grade, retrăgându-și demisia și păstrând ca șef al gărzii pe P.S. Plămădeală-Scorniceanu.

Dl. Brucan, sprijinitorul moral al regimului ceaușist și-a dat și el demisia din consiliu dar...după "cererea generală" a făcut și el a doua piruetă...și...și-a retras demisia.

Dl. Iliescu n'a făcut nici stânga'mprejur, și nici dreapta'mprejur, a admis că rămâne comunist cu baza în umanismul european. Pentru sinceritatea lui trebue felicitat , dar Dl. Iliescu a înlocuit piruetele cu exerciții de grumaz dând din cap când DA, când NU; ori când NU, când DA!

A plecat capul, indicând că spune DA: a acceptat referendumul pentru întroducera pedepsei cu moartea, ca pe urmă să-și mute capul dela stânga la dreapta și dela dreapta la stânga: nu accept referendumul.

DA! Partidul comunist se desființează!

NU! Partidul comunist nu se desființează.

Vor fi interzise, sub regimul "Frontului", intimidările, bătăile, etc. întrebuințate de vechiul regim.

Au fost aduși minierii democratizați c'o bară de fier și-o sticlă de vodcă, să manifesteze în favoarea "Frontului" și să distrugă sediile partidelor politice din opoziție.

Din fotografia oficială a "Frontului Salvării Naționale" lipsește doar Nicoale Ceaușescu.

FLORIDA

MARYDeROSA REAL ESTATE INC.

Vă oferă: CASE, MOTELE. HOTELURI, MAGAZINE. RESTAURANTE,

în scopul unei eficiente investiții într'o zonă deosebit de frumoasă și liniștită, situată între două centre importante:

MIAMI - FORT LAUDERDALE

-MARIANA HUS-

TELEFON: (305) 925-7784, orele: 10.30 AM - 8.30 PM
(305)456-7277, orele: 8.30 AM - 10.30AM

ANUNȚ

ASOCIATIA JURIDICA INTERNATIONALA A ROMANILOR DIN STRAINATATE

In urma apelului publicat în toate ziarele românești diu U.S.A. sub titlul "Dela noile legi nu trebue să lipsim nici noi, Românii din străinătate", s'a constituit ASOCIATIA JURIDICA A ROMANILOR DIN STRAINATATE.

Scopul acesteia este de a ne aduce contribuția la alegerile ce urmează a avea loc în țară pentru a fi democratice și la elaborarea unei constituții cu adevărat democratice, urmând ca în continuare să vegheze la respectarea legilor adoptate.

Creată prin adeziunea liberă a celor care se simt Români, ASOCIATIA JURIDICA lansează primul apel, știind că fiecare din noi poate face ceva pentru atingerea scopului propus:

1. Aderați la această asociație în nume propriu sau în nume juridic.

Fundațiile, organizațiile, grupările , bisericile, ziarele și posturile de radio sau tv care au ca scop ajutorarea României, pot adera ca persoane juridice.

2. Prin posibilitățile dvs. personale, faceți ca apelul de constituire și cel prezent să fie popularizat prin toate metodele clasice sau moderne în toate colțurile lumii, pentru ca orice Român, indiferent de cetățenia pe care o are în prezent, să poată lua cunoștință de scopul nostru comun pentru a-și putea exprima în mod democratic adeziunea și de a-și aduce contribuția la atingerea scopului.

3. Dorim să trimitem observatori la desfășurarea alegerilor.

4. Exprimați-vă opiniile și părerile cu privire la dreptul nostru la vot. Este posibil altfel decât prin reprezentare.

5. Așteptăm să se facă cât mai simțită prezența oamenilor politici, ziarelor,bisericilor, juriștilor și o participare cât mai prolifică a tuturor.

6. Aderarea se poate face în toate modurile, personal, telefonic, în scris.

7. Nici o decizie sau memorandum nu poate fi luată sau înaintată fără o anterioară publicitate.

8. Mulțumim dlui Marcel Cristea din New York, prima persoană înscrisă.

9. Prin noi putem evita strecurarea la putere a unui partid nedemocratic.

10. Fondul ASOCIATIEI se constituie prin contribuția dumneavoastră benevolă.

FONDATOARE: VERONICA BARBAT
259 MAIN STREET, #2, STAMFORD 06901
CONNECTICUT, USA
TEL. (203) 325-9379

FACEȚI RECLAMĂ PRIN ZIARUL NOSTRU

COSTUL unei reclame: $ 25 pentru 5 cm (2 inch) înălțime pe două coloane. Ziarul are șase coloane.

Aceeași reclamă repetată de trei ori costă $ 60, șase ori $ 150 și douăsprezece ori $ 250.

ANUNȚURILE DE CASATORII costă $ 0.50 cuvântul.

· NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

Andras & Associates
Insurance Brokers Limited

- AUTO
- FIRE
- COMMERCIAL

BORIS A. VADUVA
BROKER

21 FOUR SEASONS PLACE, SUITE 626
ETOBICOKE, ONT. M9B 6J8

TEL.: (416) 622-8996
LIFE DEPT.: (416) 622-2981
FAX: (416) 622-6270

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:

ORZA'S Romanian Restaurant

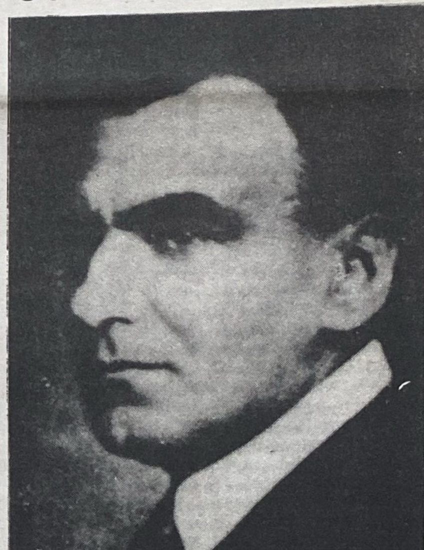
708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD. CALIF. 9003?

PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.

Proprietari Jean și Maria Orza

CÂMPUL ROMÂNESC HAMILTON, CANADA

TABĂRA DE VARĂ 30 IULIE-5 AUGUST

Brăila, 16 Iunie 1890 — † București, 15 Martie 1940

INSTITUTUL ROMÂN
DE CERCETĂRI ISTORICE
din San Diego, California
și "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
din Hamilton, Canada
ORGANIZEAZĂ

"Aniversarea a 100 de ani dela dela nașterea
(1890-1990)
și 50 de ani dela moartea
(1940-1990)
profesorului
NAE IONESCU
-filosof și ziarist-

Programul va fi publicat ulterior

Pentru informații scrieți la adresa:

Asociația Culturală Română
Box 4217. Station D,
Hamilton,Ont.Canada L8V 4L6

RĂSPUNS LA O SCRISOARE

—Vasile VRÂNCEANU—

Am primit o scrisoare dela doi prieteni din copilărie, camarazi de război, de care m'am despărțit acum 40 de ani. Frați gemeni, unul inginer mecanic, celălalt arhitect, curând după campania din Munții Tatra, au trecut prin închisorile, lagărele de muncă și domiciliul forțat din iadul fericirii comuniste.

Copiii lor, doi flăcăi aproape de o seamă au fost împușcați de grăniceri, la încercarea de trecere a frontierei, și au fost pescuiți de Iugoslavi în barajul dela Porțile de Fier.

Soțiile lor -și ele două surori - au murit de jale, de mizerie, de anii strânși. Acum, bătrâni de 80 de ani, sunt singuri - unul grav bolnav.

Scrisoarea îmi este trimisă mie, dar ea poate fi adresată tuturor Românilor din exil, ea poate fi adresată lumii întregi. Ea nu poate ajunge în infern, vinovaților de iadul ce l-au provocat pentru atâtea milioane de oameni, inclusiv Rușii.

Răspunsul meu nu este numai pentru ei, ci pentru toți cei ce au îndurat aproape jumătate de secol - unii chiar mai mult - urgia acestei aberații, acestei rătăciri, a urii și a nepotolitei sete de răzbunare care este comunismul. In egală măsură acest răspuns este și pentru cei ce hotărăsc soarta popoarelor.

Să vă prezint însă scrisoarea, lăsând la o parte ce n'ar fi interesant pentru cititori: "... Azi am primit ilustrata cu felicitări trimise de fiul vostru Virgil din Bruxelles. E frumos din partea lui că și-a amintit de părinții camarazilor lui de scaldă și joacă de pe valea Târnavei..."

"... Voi nu puteați să înțelegeți, nu trăiați ce trăiam noi. Numai cu imaginația nu puteați înțelege acel infern psihic trăit de noi o viață întreagă. Ne-a încercat prea mult, nu-l putem uita. Să nu mai vorbim de el. Poate asta ne va ajuta să-l uităm? Dar să nu revină. In sfârșit, putem și noi să scriem fără să facem literatură, fără metafore din care voi nu pricepeați nimic, fiindcă voi nu aveați cheia, nu trăiați sub teroare, ca sub un aparat Roentgen perfecționat, ce-ți spionează mișcările interioare, gândurile, intențiile, întreg potențialul sufletesc chiar. De acum vă vom vorbi numai despre realitatea evidentă, fie bună fie rea, despre fapte, despre viață, așa cum se manifestă ea, despre necazurile noastre așa cum sunt, despre bucuriile noastre, dacă mai sunt posibile. Desigur sunteți curioși de ce s'a petrecut aici... O minune! O minune a inteligenței. Fiecare etapă - o minune; o minune în etape. Da, e posibil așa ceva, că chiar după ce scânteia a declanșat minunea, etapele au fost mai mult sau mai puțin, dirijate de inteligență. Tocmai și această inteligență eficientă o putem numi minune...

După ce prietenii au venit să ne spună ce se petrece în oraș, am fost imobilizați în fața televizorului - spun imobilizați pentrucă Radu e bolnav, la pat, fără a putea fi văzut de un medic și fără acces la spital. Dar Radu uitase de boală. Nu a dormit și a stat zi și noapte cu ochii pe televizor.

Se auzeau împușcături, apelurile către cetățeni să oprească invadarea televiziunii de teroriști. S'a făcut baraj cu autoturismele ca să taie calea invadatorilor. Vă spun, fiecare a intervenit la locul și momentul potrivit.

Ce vedeam? Exaltare și durere, tenacitate miraculoasă. "Libertate", "Timișoara", Nu plecăm, nu plecăm, / Libertartea apărăm."

De notat că nu auzeam "Vrem pâine". Lipsurile materiale le-au răbdat - câte nu rabdă Românul dar n'au răbdat să li se ceară să aplaude crima, să fie părtași la crime.

S'a manifestat o elită pentru aspirație de ordin superior, iar opțiunea, sacrificiul.

Deodată gloanțe în întuneric. Cupola de pe colțul Palatului în flăcări. Focul se întinde. Strigăte, vaete; "Arde muzeul." Andreescu, Grigorescu, Luchian". "Să salvăm muzeul". Iarăși rafale.

Imaginile pereților și tablourilor ciuruite de gloanțe au arătat mai târziu ce masacru incredibil de opere și oameni a fost acolo și cât scriem a rămas din tot ce am avut noi mai frumos. Noi plângem doar, nu mai putem atinge acea exaltare a tinereții noastre care s'a dus de mult. Nu ne-o mai poate da nimeni înapoi. Cei care au sau mai au copii și-au recăpătat tinerețea căci s'au dus sub ploaia de gloanțe înaintea tancurilor împreună cu copiii lor. Zace pe patul spitalului tatăl alături de fiu. Iși plânge fiica împușcată abia la o lună dela nunta ei, tatăl ce a înfruntat represiunea împreună cu ginerele și fiica mai mică.

Exaltarea aceasta tinerească a produs minunea. V'am povestit acestea ca să vă explicăm oarecum și cum am înțeles-o noi de aici. Ce se petrece de acum? Vom vedea dacă ne va ajuta Dumnezeu să trăim. Ar fi păcat să se piardă această minune. Ar trebui să se păstreze urmele de sânge pe asfalt ca să strige mereu "Nu plecăm". Clipele trăite intens de ei, nu mor. Trăiesc în suspinul nostru de eliberare. Ne-am eliberat de acea frică neîntreruptă, de ochii iscoditori tocmiți să ne supravegheze. Nu eram siguri dacă plecați de acasă, nu se scotocește în urma noastră și ultimul petec de hârtie nu e înregistrat. Ni s'a pus în vedere să nu ne scriem memoriile. Si cât depozit de adevăr zace înăbușit în memoria noastră. Câte tragedii, câte nedreptăți trăite, suferite de așa de mulți Români, rămân ascunse numai în sufletele, în amintirea lor, nestrigate lumii întregi, generațiilor viitoare, istoriei, ca odinioară urgiile lui Tamerlan.

Ar fi așa de bine pentru toți, nu numai pentru noi, pentru toți oamenii din lumea întreagă, pe toate paralelele și pe toate longitudinile, ca totul să fie clar, limpede și oamenii să-și poată ține inima în palmă, să nu se mai teamă de vecini, de stat, de nimeni. Numai de Dumnezeu!

Ar fi prea frumos? Totuși la noi se vor mai menține la putere profitori pe lângă cei nou vopsiți și cei ce se vor folosi de coloranți. Noi nu dorim decât să respirăm liniștiți, așa bolnavi, bătrâni, cât ne-o mai da Dumnezeu zile. Această liniște ne-au dăruit-o tinerii care și-au deschis bluzele și au strigat: "Trage"; copiii ce au încercat să oprească tancurile cu trupurile lor zdrobite.

Atâtea lacrimi, atâta suferință, parcă nu e loc de bucurie. Nu suntem în stare".

Aici se termină scrisoarea. Nu poți citi aceste rânduri rupte din tragedia unui popor, din suferințele a două generații, fără să încerci sentimentele de tristețe, bucurie și îngrijorare.

Tristețe, pentru cele ce s'au petrecut în România în ultimii 50 de ani, pentru suferințele îndurate de atâția nevinovați: bătrâni, tineri, copii, bărbați și femei deopotrivă. Bucurie, pentru speranța că Românii s'au eliberat și vor fi liberi de FRICA, FOAME și FRIG, cele trei condiții de viață pe care nu numai Ceaușescu singur le-a impus Românilor, comunismul întronat prin forță și menținut prin fraudă și teroare.

Ingrijorare, pentrucă nu putem ignora perfidia comunistă a nomenklaturii și pericolul ca forțele lor unite cu minoritatea profitorilor interesați să păstreze puterea politică și administrativă, să prevaleze majoritatea fragmentată în 65 de partide apărute ca ciupercile după ploaie.

Este încă jale în multe case din România, mai curg lacrimi, mai licăresc candele în tăcerea nopților. In țară mai sunt morminte fără cruce, mai sunt morți fără morminte. In culise se trag sfori.

Tineretul, armata, țara au sângerat pentru DREPTATE și LIBERTATE, nu pentru cafea, portocale și țigări Kent.

Poporul vrea și cere asanarea de toate racilele morale care au fost impuse țării de sistemul comunist. Poporul vrea și cere democrație adevărată, nu o parodie de tip comunist.

Poporul român este ospitalier dar nu cumva a greșit primind în casa lui pe cei ce l-au înșelat, l-au furat, pe cei ce i-au jefuit țara?

Poporul român este creștin și iertător, dar oare nu a greșit când a iertat atâția ticăloși, bastarzi, care i-au chinuit viața, i-au gonit cântecul și zâmbetul, i-au înveninat sufletul cu revolte și ură?

Poporul român este omenos, știe ce este buna cuviință. El n'a ridicat ghilotine în piețe publice, ci troițe și fântâni la răscruce de drumuri.

Acum Românii trebue să nu mai tolereze să fie manipulați cu abile șiretenii de comuniștii din F.S.N. Manevra lor este sfidare, obrăznicie.

Pretutindeni în lume, comunismul este în descompunere. Monstrul Ceaușescu n'a fost o generație spontanee, ci a fost creația partidului comunist, care a tolerat abuzul, corupția, exploatarea și minciuna în guvernarea țării, 45 de ani.

Tineretul, poporul român s'a ridicat deopotrivă și împotriva tiranului și împotriva regimului comunist uzurpator. Comuniștii din România se agață de puterea aparent pierdută, dar puternic zguduită de revoluția din Decembrie. Ei vor să păstreze frânele conducerii țării și manevrează folosind vechea lor tactică.

Alegerile programate la 20 Mai trebue să stabilească locul pcr și al comuniștilor în viața politică a țării și anume în lada de gunoi a istoriei, alături de epoca fanarioților.

Românii care au suferit așa de multe și atât de mult, înțeleg pericolul care îi așteaptă și că dezunirea lor este chiar mai periculoasă decât dușmanii lor, că viitorul lor și al copiilor lor, al țării, este în cumpănă?

La 20 Mai trebue să fie numai două tabere: de o parte comuniștii afișați sau camuflați și de cealaltă toți: muncitori, țărani, intelectuali, inclusiv unii foști membri, obligați de împrejurări -nu din convingere - dar cu mâinile și conștiința curată, nemânjită de abuzuri și crime. De o parte comunismul și de cealaltă parte a baricadei Românii toți uniți: TARA!

Români! Descifrați uneltirile perfide care urmăresc să vă împartă și să vă macine forțele pentru a vă domina. Imparte și stăpânește, asta este tactica dușmanilor voștri, a asupritorilor voștri de ieri.

La tactica lor răspundeți cu "UNIRE". Lăsați la o parte ambițiile, deosebirile, contradicțiile dintre voi. Le veți rezolva după ce veți doborî total, efectiv, definitiv hidra comunistă care are mai multe capete nu numai cel căzut la 25 Decembrie.

Salvarea voastră, deopotrivă a voastră muncitori înșelați și exploatați, a voastră țărani cu ogorul și munca furată, a voastră intelectuali umiliți de semidocți și impostori, salvarea voastră a tuturor, salvarea țării stă nu în împărțirea voastră în tabere învrăjbite, ci în unirea voastră în lupta cu dușmanul comun.

Așa să vă ajute Dumnezeu, dar nu uitați: Dumnezeu ajută pe cine se ajută singur!

PE AFARĂ-I VOPSIT GARDUL, ÎNĂUNTRU-I LEOPARDUL

—Liviu MIRONESCU—

Am avut posibilitatea să citesc mai multe exemplare ale unor publicații apărute în tară, și cu această ocazie și textele unor legi și proiecte de legi de mare importanță.

Observ, cu mâhnire, că se menține clasificarea Românilor, după domicilii, ca pe vremea lui Ceaușescu, unii fiind cetățeni români "cu domiciliul în țară", iar alții "cu domiciliul în străinătate". Intr'un stat democratic, omul este liber să domicilieze unde dorește, fără a da socoteală nimănui și fără ca cineva să-i vopsească pașaportul și drepturile pentru a-l recunoaște. Dar durerile nu se opresc aici; cetățeanul român cu domiciliul în străinătate nu are nici drept de vot. Stiut fiind că acesta este un drept care definește cetățenia în orice stat, pe bună dreptate mă întreb de ce ne mai numim cetățeni? In aceste condiții, între cetățeanul român cu domiciliul în străinătate și un eschimos, nu este nici o deosebire, noi fiind în continuare "ROMANII NIMANUI".

Ma întreb cine ar avea vreun inters în aceasta? Este cineva interesat în repetarea tragediei românești de după război? Vechile năravuri nu pot fi aruncate la gunoi de către cei ce din nefericire stau în continuare lipiți de scaunele din piele cu care au fost răsplătiți de către Ceaușescu. Menținerea unui Jean Moldoveanu la comanda poliției (al cărui stil dictatorial l-am cunoscut pe propria-mi piele) nu înseamnă în realitate decât păstrarea vechii "miliții" ca organ de represiune în slujba guvernului, care administra "dreptatea" cu pumnul în gura nevoiașului.

Nedesființarea reală a securității, neînlăturarea cadrelor compromise din armată, precum și "promovarea" în posturi de conducere a "oamenilor vechi", nu reprezintă garanția trecerii spre un viitor nou, liber și democratic. Acești "oameni vechi" vor aduce înapoi vremurile vechi, ca să răstălmăcesc ce a spus Kogălniceanu. Există în țară oameni ce posedă incontestabile calități profesionalo-morale, oameni capabili să înlocuiască vechile rotițe ale angrenajului comunisto-ceaușist care ne-a adus atâtea nenorociri. Tendința "la modă" de a critica fosta dictatură nu trebue să ignore inseparabilitatea ei de mult folosita lozincă Ceaușescu-PCR. Cățeii care acum își reneagă cu neobrăzare stăpânul, încercând astfel să se spele pe mâini de sângele nevinovat al națiunii române, aparatul de represiune ceaușist, ca și zecile de mii de lătrători, nu sunt altceva decât larvele COMUNISMULUI.

Rănile adânci provocate de aceasta în ființa poporului român nu trec la tamponarea cu apă rece. Ele trebuesc curățate cu bisturiul.

Revenind la presa din țară, nu am putut face nici o diferență între o veche "Scînteia" și noua publicație "Pravda"... pardon, "Adevărul", în care descoperi aceeași frazeologie care ne-a îngrețoșat pe vremea lingușirii lui Ceaușescu, aceleași "opinii" ale unor pretinși "oameni ai muncii", etc. De data aceasta s'au schimbat stăpânii, și citind această foaie mi-am amintit de proverbul cu "gardul și leopardul".

In contrast cu aceasta, "România Liberă" este o publicație cu ținută sobră, cu adevărat liberă și imparțială, aici neexistând tendința de a susține și promova interesele nimănui, cu excepția cititorului doritor de adevăr.

Prezența la acest ziar a unui colectiv de oameni competenți, a făcut ca "lecția de democrație" să fie repede învățată. Si cu această ocazie, ne permitem, cu scuzele de rigoare, să vă rugăm d-le Octavian Paler să nu vă întoarceți la cărțile dvs., ci mai degrabă să urmați calea colegului dvs. de breaslă din Cehoslovacia.

Acum, când noi, Românii Nimănui nu avem dreptul de a ne exprima, acum când din culise este ațâțat frate contra frate, dezertarea puținilor patrioți de talia dvs. ar fi o catastrofă. Iar la noi catastrofele țin mai mult de 40 de ani.

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

PENTRU REABILITAREA P.C.R.-ULUI

Tovarășul Președinte Ion Iliescu a declarat că "Nu trebue identificat Ceaușescu cu fostul partid comunist român. Tiranul a distrus și țara și partidul. L-a compromis în ochii poporului..." (Declarație publicată în Figaro-Magazin, 5.1.90).

Dacă Ceaușescu nu poate fi "identificat" cu partidul comunist, atunci foștii delegați ai Măreții Adunări Naționale, care l-au votat din picioare și cu unanimitate ca șeful lor suprem, nu pot fi nici ei "identificați" că ar fi fost comuniști ci, mai degrabă, o bandă de huligani neofasciști infiltrați în vârful partidului cu scopul ca să-l compromită "în ochii poporului".

Pentru realizarea idealurilor lui Karl Marx, care cam șchioapătă de trei sferturi de veac, rugăm pe Dl. președinte Ion Iliescu să dizolve partidul comunist-român care s'a dovedit că-i umplut cu lichelele ce l-au votat, din picioare și cu unanimitate, pe tiranul care "a distrus și țara și partidul."

"B.I.R.E." S'A TRANSPLANTAT

După 43 de ani "Buletinul de Informații pentru Românii din Exil" (B.I.R.E.) a anunțat, cu bucuria pe care o împărtășim, că: "nu mai apare în exil, ca să reapară, sub o formă nouă, în țară."

Inainte de a se înjgheba presa exilului, B.I.R.E. (fondat de ziaristul Rene Theo) a fost publicația unde citeam, câteodată chiar în calitate de abonat, întâmplările, mai bine zis nenorocirile, din țară.

După retragerea d-lui Rene Theo în 1983 conducerea Buletinului e reluată de Dl. Radu Câmpeanu care, la 12 Februarie a.c., a fost ales reprezentantul Partidului Liberal, în "Consiliul Provizoriu de Unitate Națională".

Urăm confratelui să-și întindă rădăcinile și să prindă sucul vieții în propria lui glie.

SIMPLE COINCIDENȚE?

La câteva zile după "Proclamația dela Timișoara" (11 Martie) a avut loc încăierarea dela Târgul Mureș dintre Unguri și Români.

In Proclamație se preciza că revoluția n'a avut un caracter "...doar anticeaușist, ci și categoric anticomunist." Acest "categoric anticomunist" a înnodat interesele tovărășești dintre București și Budapesta.

In loc ca minoritățile împreună cu Românii să-și concentreze lupta contra regimului, e mai profitabil pentru regim ca Ungurii, Germanii, Românii să se bată între ei, guvernul oferindu-le gratuit bâte și alte ustensile pentru promovarea frăției proletare.

Timișorenii au prevăzut și acest lucru: "Suntem categoric împotriva tehnicii, tipic comuniste, de dominație prin învrăjbirea claselor și categoriilor sociale."

Cităm din aceeași proclamație: "Pentru victoria Revoluției din Timișoara s'au jertfit alături de Români și Maghiari și Germani, și Sârbi și membri ai altor grupări etnice care de secole, trăiesc în orașul nostru, pașnic, în bună înțelegere.

"Invităm pe toți șovinii din țară, indiferent că sunt Români, Maghiari sau Germani, să vină la Timișoara la un curs de reeducare în spiritul toleranței și al respectului reciproc, singurele principii care vor domni în viitoarea Casă a Europei".

N'ar fi fost mai bine ca în loc de bâte guvernul să fi oferit burse celor dela Târgu Mureș, ca să meargă la Timișoara și să învețe despre binefacerile "toleranței și ale respectului reciproc"?

DOUĂ SPOVEDANII

Germania de Răsărit a recunoscut crimele comise de Hitler iar Gorbaciov a recunoscut că 15.000 de ofițeri polonezi au fost omorîți în pădurea Katyn din ordinul lui Stalin.

Wallesa a spus că Stalin a fost un criminal mai odios decât Hitler, iar președindele Bush a spus să iertăm dar să nu uităm.

Adevărul era știut, dar o anumită presă șantaja pe cei care voiau să-l mărturisească:

Ești contra lui Stalin, ești contra Aliaților; ești contra Aliaților, ești contra democrației; esti contra democrației, ești cu Hitler; și dacă ești cu Hitler, ești de toate: nazist, fascist, rasist, antisemit și cel puțin criminal de război.

Toate aceste belele pentru că voiai să spui adevărul!

UN POM ÎNTRE "POAME"

Președintele Franței, Francois Mitterand, a vizitat Pakistanul unde, ca simbol al păcii, a plantat într'un parc național un măslin. Locul oferit pentru plantarea măslinului se află între un brad, plantat de Ceaușescu și o tufă plantată de Le Peng, Primul ministru al Chinei. ("Liberation", 22.2.90)

ÎNFIINȚAREA ORGANIZAȚIEI INTERNAȚIONALE DE LUPTĂ A ROMÂNILOR ÎMPOTRIVA CENZURII (O.I.L.R.I.C.)

Aducem la cunoștința întregului popor român că, la data de 1 Martie 1990, a luat ființă Organizația Internațională de Luptă a Românilor împotriva Cenzurii, având ca membri cetățeni români care trăiesc în țară sau peste hotare, precum și cetățeni străini interesați în mod deosebit de România. Motivul pentru care s'a simțit nevoia înființării unei asemenea organizații importante l-a constituit faptul că, după Revoluția anticomunistă și anticeaușistă din Decembrie 1989, au mai fost semnalate extrem de multe cazuri de violare flagrantă a corespondenței și de ascultare a convorbirilor telefonice locale și internaționale, în ciuda tuturor declarațiilor și asigurărilor solemne menite să calmeze spiritele. Ele însă nu au fost sincere. S'A UITAT PROBABIL CA ACEASTA MAREATA REVOLUTIE A FOST SI O REVOLUTIE IMPOTRIVA CENZURII DE ORICE FEL, cenzura făcând parte din odiosul arsenal de luptă al criminalului Ceaușescu contra întregii noastre națiuni. Prin cenzură, practic, el controla pe fiecare cetățean român în parte DACA DICTATORUL A FOST LICHIDAT, INFERNALA LUI METODA DE TERORIZARE A MASELOR MAI ESTE PASTRATA ILEGAL IN FUNCTIE iar populația țării este mințită și dezinformată și la fel de sever controlată, ca mai înainte. Firește, avem dreptul să întrebăm "de ce?" și "de cine?" - dacă țara noastră a devenit într'adevăr liberă și suverană... Iată pentru ce poporul român spune un NU hotărît acestor practici ceaușiste dictatoriale, murdare și antidemocratice!

Noua organizație internațională are ca prim scop eradicarea totală a oricăror urme de cenzură politică în România, aplicată prin intermediul organelor securității, conform cărora, practic, toate convorbirile telefonice erau interceptate și înregistrate, iar corespondența și pachetele erau oprite cu săptămânile și lunile, desfăcute, controlate sever și deseori confiscate definitiv, neajungând niciodată la destinatar, ci în mâinile potentaților. Din păcate, asemenea grave încălcări continuă să se manifeste din ce în ce mai des chiar și în momentul de față, la mai multe luni după Revoluție. POPORUL ROMAN ESTE INSA FERM HOTARIT SA NU LASE CA LUCRURILE SA EVOLUEZE IN FELUL ACESTA, REVENINDU-SE LA JALNICA STARE DE MAI INAINTE. Nu suntem un popor de "proști", cum un politician neavenit ne-a caracterizat, și îi vom dovedi acest lucru într'un mod concret. Este motivul pentru care O.I.L.R.I.C. a început să culeagă cu atenție toate datele ce se referă la violarea corespondenței, a pachetelor și a convorbirilor telefonice; verifică aceste date și le computerizează, protestând și informând periodic următoarele foruri:

1. Comitetul Internațional Helsinki pentru Drepturile Omului;
2. Guvernul dela București, personal pe președintele provizoriu Ion Iliescu;
3. Secretarul general al O.N.U., dl. Perez de Quellar;
4. Organizația "Amnesty International";
5. Uniunea Mondială a Poștelor;
6. Principalele agenții internaționale de presă, inclusiv agenția "Rompres" dela București;
7. Guvernele american, britanic, german, francez și sovietic;
8. Marile corporații de radio și televiziune internaționale. inclusiv postul de radio București, alături de Televiziunea Română Liberă, noile posturi de radioteleviziune ce se vor înființa curând în țară, posturile de radio Europa Liberă, VOA (Vocea Americii), BBC Londra, Radio Paris, Deutsche Welle, Kossuth Radio Budapesta, Radio Varșovia, Radio Praga, RAI Radio Roma-Italia, Radio Chișinău și Radio Moscova;
9. Principalele ziare americane, italiene, germane și franceze;
10. Principalele organe de presă dela Bucuresti: Adevărul, România liberă, Dreptatea, revista "22" Baricada, "Tribuna" din Cluj, ziarul "Timișoara" și ziarul "24 de ore" din Iași.

Toate reclamațiile și cazurile concrete pe care le cunoașteți pot fi înaintate fie pe adresa: prof. CALIN TURCU, Str. Progres nr. 56, 2100. Vălenii de Munte, jud. Prahova (pentru Românii din țară), fie pe adresa: prof. CHRISTIAN PETRU BALAN, Romania Missionary Society, POB 527, Wheaton, Illinois 60189-0527, U.S.A., (pentru cei din străinătate). Toate adresele și descrierea abuzurilor vor trebui scrise clar și concis, în românește sau în orice limbă de circulație internațională, specificând în ce constă nemulțumirea Dv., data când s'a comis, în ce localitate și, eventual, cine considerați că a comis abuzul respectiv.

Menționăm că și Dv. vă puteți înscrie ca membri ai acestei organizații, informându-ne și despre alte cazuri întâmplate cunoscuților Dv. Inscrierea nu implică obligații de taxe, cotizații etc., ci un simplu anunț de solicitare a înregistrării. OILRIC nu se obligă să recupereze corespondența, pachetele ori documentele expediate și dispărute, nici să obțină despăgubirile în drept, ci doar să consemneze toate aceste încălcări și să le comunice forurilor citate mai sus, însoțindu-le de protestele oficiale.

La sfârșitul anului în curs, se va publica o dare de seamă în mai multe limbi, prin care se vor face cunoscute lumii întregi activitatea și concluziile Organizației Internaționale de Luptă a Românilor Impotriva Cenzurii din țara noastră.

POPORUL VA INVINGE! CENZURA VA FI INFRANTA! IN FINAL LIBERTATEA DE EXPRESIE VA TRIUMFA, IAR URMELE RUSINOASEI CENZURI COMUNISTE VOR FI STERSE PENTRU TOTDEAUNA!

REPREZENTANT PENTRU ROMANIA
Ing. aviație Justin Capră,
București, România

REPREZENTANT PENTRU STRAINATATE
Prof. Cristian Petru Bălan,
Editor la R.M.S., Wheaton, IL., U.S.A.

SECRETARI
Vasile Paraschiv, muncitor
Călin Turcu, profesor

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

BEVERLY ART CENTER DIN CHICAGO

- COMPETIŢIA DE ARTĂ ALICE ŞI ARTHUR BAER -

Dela 1 Noembrie la 7 Decembrie 1989, s'a organizat la Beverly Art Center o expoziţie competiţională de pictură, competiţie unde au fost selecţionaţi 142 de artişti plastici dintr'un număr foarte mare cu câte o singură lucrare reprezentativă, după o competentă şi riguroasă verificare profesională, din trei lucrări prezentate juriului.

Printre artiştii selecţionaţi şi admişi să participe la competiţie cu tablouri de valoare s'a aflat şi pictorul român - Semproniu Iclozan. De fapt nu este pentru prima dată când pictura şi numele lui Semproniu Iclozan s'au făcut cunoscute, atât la competiţiile şi expoziţiile naţionale şi internaţionale de pictură, din Europa şi America, sau prin expunerea de tablouri, singur, în prestigioase săli de artă din Chicago, unde publicul cunoscător şi doritor de artă a putut să admire arta compatriotului nostru român. De altfel şi soţia sa Cornelia Iclozan apare în diferite publicaţii de specialitate ca un talentat restaurator de artă la diferite muzee şi expoziţii din Chicago.

Bine organizată, expoziţia dela Beverly Art Center a pus la dispoziţia participanţilor, în aceeaşi clădire cu expoziţia permanentă de artă plastică, a treisprezecea competiţie anuală de pictură care a încântat un public numeros, venit să asiste şi să viziteze sălile expoziţiei, ce cuprindeau lucrări variate moderne şi mai puţin moderne de pictură. Din comitetul competiţiei de artă Alice şi Arthur A. Baer, au făcut parte: William Anderson (Judi), David A. Jones, Richard Love, Abbot Pattison, Carl Schwartz, Wendell F. Barclay (Jean) Chairman.

In continuare ne vom referi la Semproniu Iclozan, deoarece pictura sa pătrunde oriunde este expusă, arta adevărată nu are frontiere, ea circulă peste tot fiind un bun de preţ al umanităţii. Cu atât mai mult cu cât pictura lui Semproniu Iclozan este modernă, ea solicită o execuţie exemplară, fiind o creaţie dificilă şi plină de riscuri, având o mare concurenţă şi o bogată şi valoroasă istorie a artelor plastice în urma sa, de altfel acelaşi lucru pe care îl întâlnim şi la celelalte arte, ca: sculptura, grafica, poezia, muzica.

Tabloul lui Semproniu Iclozan întitulat "The Twilight of the Kachina Spirits" (Crepusculul Spiritelor Kachina) se evidenţiază imediat atât prin compoziţie, sobrietate, culoare şi echilibru, cât şi prin semnificaţia profundă, metafizică.

Despre Semproniu Iclozan am mai scris şi cu altă ocazie şi aceeaşi forţă creatoare nestăpânită ţâşneşte din fiecare fibră şi mişcare a compoziţiei sale, dezvăluind o viziune artistică şi o optică atotcuprinzătoare, o desprindere din cuprinsul terestru mărginit, spre un univers transcendental, cosmic, îmbrăcându-şi ideea într'o formă modernă cu totul deosebită de a multor artişti plastici de talent.

Un singur tablou din această reuşită, originală şi interesantă expoziţie se apropie într'o oarecare măsură de pictura lui Iclozan, acesta este - "Untitled" (Fără titlu sau neintitulat) de Ellen M. Petraits. Aşa cum am mai relatat şi altădată este foarte dificil să-i situăm pictura lui Semproniu Iclozan într'o anumită şcoală, într'un anumit curent.

Incercând, îi vom găsi unele elemente din "Pictura metafizică" a lui Chirico - "Muzele neliniştitoare", sau din "Dadaismul" lui Marcel Duchamp - "Schimbarea fecioarei în mireasă", sau din "Pictura abstractă" a lui Vassily Kandinsky - "Compoziţie abstractă" ori - "Pe alb", sau "Compoziţie roz", dar poate şi mai puţin cu "Expresionismul" - "Grupării Blaue Reiter" a lui Paul Klee - "Spre stele".

Semproniu Iclozan rămâne totuşi solitar în universul său, spiritual, cu tendinţe şi chemări de înălţimi cosmice, un deziderat ce se cere astăzi imperios după atâtea căutări, eşuări, pendulări şi reuşite în pictura şi în arta modernă în general. In această privinţă, pictura lui Semproniu Iclozan susţine pârghia echilibrului între ce este terestru şi celest, între concretul ce ne înconjoară şi abstractul metafizic, transcendent.

Gheorghe RĂDULESCU

DESPRE ROMÂNIA, LA RADIO

Miercuri 28 Martie, între orele 8:00 şi 8:30 a.m. Dl. Irv Lewin a avut la postul de radio WJOB din Hammond, Indiana, U.S.A. drept oaspeţi pe Păr. George Treff, Parohul Bisericii Pogorirea Duhului Sfânt din Merrillville, D-na Pearl Mailath, Preşedinta auxiliarei femeilor şi Dl. Constantin Ardeleanu care se reîntorsese recent din România unde fusese trimis delegat al Episcopiei Orotodoxe Române cu sediul la Vatra Românească împreună cu Păr. Richard Grabowski şi Dl. Iulian Lapadat ca să asiste la distribuirea ajutoarelor trimise prin intermediul Episcopiei, ajutoare ce se ridicau la mai multe milioane de dolari.

Păr. Treff şi D-na Mailath au dat amănunte în legătură cu noul plan de ajutorare iniţiat de Episcopie şi destinat în special bătrânilor, prin colectarea de pachete cu conţinut de primă necesitate. Ambii au afirmat că aceste pachete destinate bătrânilor nu vor întrece suma de $10.00 vor fi colectate de Biserica Pogorirea Duhului Sfânt, iar doamnele din auxiliară se vor îngriji cu ambalarea şi expedierea lor la locul de colectare destinat de către Episcopie. Planul iniţial al parohiei este să colecteze 100 pachete pentru bărbaţi şi 100 pentru femei. Cum asemenea obiecte sunt aproape inexistente în România, s'a făcut apel la ascultători să vină în ajutorul celor lipsiţi, trimiţându-şi obolul.

Domnul Constantin Ardeleanu a făcut o dare de seamă amănunţită asupra ajutoarelor trimise deja sau în curs de expediere, enumerând firmele donatoare şi specificând că în afară de medicamente şi obiecte cu caracter strict medical ce vor fi distribuite spitalelor din Bucureşti şi provincie, au fost trimise unelte agricole şi diferite seminţe necesare la însămânţarea pământului în această primăvară, precum şi cărţi de specialitate în diferite domenii pentru studenţii şi inginerii agronomi şi tratate de medicină pentru cei din domeniul medical.

Pentru această iniţiativă frumoasă, se cuvin felicitări atât participanţilor cât şi interlocutorului, Dl. Irv Lewin, care a coordonat programul.

Corespondent

INAUGURAREA LA PARIS A UNEI PLĂCI COMEMORATIVE PENTRU MARTIRII ROMÂNI

Duminică 25 Februarie 1990, în cimitirul Montmartre din Paris, a avut loc inaugurarea unei plăci comemorative, pusă pe un mormânt simbolic, perpetuu, cu următoarea inscripţie:

"1944-1989 ROMANILOR CAZUTI PENTRU DUMNEZEU SI DEMOCRATIE. Exilaţii români."

La solemnitate au participat: Francezi, Români din Franţa, Belgia, Elveţia, Germania şi Luxemburg, Cambodgieni, Chinezi, Polonezi, Ruşi, Ucrainieni, Vietnamezi.

A luat cuvântul un fost deţinut politic român, care a spus următoarele:

"Din iniţiativa lui Cicerone Ioniţoiu, fost deţinut politic român, Românii din exil au colectat o sumă de bani cu care s'a cumpărat un teren perpetuu în acest cimitir. Montmartre, la origine, a însemnat "Muntele Martirilor". Gravura de pe placa de granit se referă la Românii căzuţi pentru Dumnezeu şi democraţie, între anii 1944-1989.

Ca fost deţinut politic român, eu ştiu că atunci când noi am intrat în închisorile comuniste, în jurul anului 1948, eram creştini şi democraţi. In închisoare, noi am devenit mai credincioşi şi mai democraţi.

După cum spunea recent studentul român Ion Rădoi, tinerii căzuţi în Decembrie 1989 erau creştini şi democraţi. Ei au mers cu mâinile goale contra tancurilor, aşa cum Iisus a mers pe drumul crucii.

Marele scriitor francez André Malraux afirma că "Secolul al 21-lea va fi religios sau nu va fi deloc". Românii merg în sensul religiei."

Luând cuvântul, Cicerone Ioniţoiu, iniţiatorul colectei pentru achiziţionarea acestui teren şi a plăcii de granit, a spus, printre altele:

Sute de mii de Români au fost exterminaţi în închisorile comuniste, ca şi în revoluţia din 1989.

Avem printre noi pe Doamna Monica Lovinescu, a cărei mamă a fost exterminată în închisoare. Pe Doamna Ioana Brătianu, care şi-a pierdut tatăl, istoricul Gheorghe Brătianu, în închisoarea Sighet. Pe Doamna Sandra Hillerin, care şi-a pierdut tatăl, filosoful Mircea Vulcănescu, tot în închisoare. Pe Liliana Vasilescu, care şi-a pierdut tatăl, generalul Vasilescu, tot într'o închisoare comunistă.

In închisorile comuniste au murit şi Români de origine franceză.

Tinerii din Decembrie 1989 au căzut pentru credinţa lor batjocorită de tiran şi pentru democraţie."

A urmat apoi dezvelirea plăcii comemorative de către Domnul Corneliu Coposu, Preşedinte al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat.

S'a depus apoi o coroană de flori tricoloră, de către Cicerone Ioniţoiu şi Dumitru Ionescu. Au depus coroane de flori refugiaţii polonezi, chinezi şi alţi refugiaţi.

Un impresionant serviciu religios a fost oficiat de preoţii Bisericii Ortodoxe Române din Paris, Mihai Constandache şi Valentin Brătan, şi de preotul Bisericii Greco-Catolice Române din Paris, Monseniorul Gheorghe Cosma.

A luat apoi cuvântul Domnul Pierre-Andre Périssol, adjunct al primarului Parisului, care ne-a ajutat să obţinem autorizaţia pentru inscripţia de pe placa de granit. El a spus că reprezintă pe Jacques Chirac, primar al Parisului, şi că urează Românilor împlinirea idealului lor de credinţă şi libertate.

Generalul cambodgian Sostène Fernandez, luptător anticomunist, a spus că se roagă pentru martirii români căzuţi pentru libertate şi că speră şi în eliberarea poporului cambodgian.

Reprezentantul "Federaţiei pentru Democraţie în China", Domnul Xia Yun, a adus un omagiu eroilor români şi a cerut libertate pentru poporul său.

Reprezentantul polonez, Domnul Edmond, şi-a exprimat admiraţia pentru poporul român. A condamnat încercările comuniştilor de a domina prin aceleaşi metode diabolice. Si-a exprimat credinţa în Dumnezeu şi în libertate.

Reprezentanţii asociaţiei "Solidaritate rusă", Doamna Macov şi Domnul Miller, au adus un cald omagiu martirilor români. Ei au declarat că Ruşii au fost primele victime ale comunismului ateu şi că ziua eliberării se apropie.

Domnul Mitrovici, reprezentantul Ucrainei, a vorbit plin de emoţie de jertfa poporului român, care se înfrăţeşte cu jertfa poporului ucrainian. Creştinii ucrainieni din Paris se înclină la mormântul simbolic al martirilor români din cimitirul Montmartre. El cere ca popoarele eliberate de comunism să se ferească de încercările de dezbinare ale nostalgicilor nomenklaturii comuniste.

Doamna Thabuis, reprezentanta Vietnamului şi preşedinta asociaţiei "Solidaritate creştină", rugându-se pentru eroii români, a evocat persecutarea bisericii catolice în Vietnamul subjugat de comunişti. Ea a afirmat că Franţa a fost cea mai umană putere colonială şi roagă poporul francez să salveze poporul vietnamez.

A luat apoi cuvântul tânărul Radu Chesaru, student eliberat din închisoare de către revoluţie şi rănit în luptele de eliberare. El spune că sângele martirilor a eliberat România.

Domnul Ionescu Dumitru, fost deţinut politic român şi membru al Partidului Naţional Ţărănesc, a amintit genocidul din închisorile române şi jertfele permanente ale neamului românesc. El a adus un cald omagiu Domnului Corneliu Coposu, preşedintele Partidului National Ţărănesc Creştin şi Democrat, care a executat 17 ani de închisoare politică.

Domnul Corneliu Coposu s'a închinat în faţa martirilor români şi a mulţumit Românilor din exil ce au pus această placă veşnică în cimitirul Montmartre.

Domnia sa a declarat că lupta pentru o adevărată democraţie va continua cu acelaşi spirit de sacrificiu.

In încheiere, subsemnatul am amintit asistenţei că, la propunerea pe care am făcut-o în anul 1980, în fiecare an s'a comemorat Ziua Eroilor, la înălţarea Domnului, în Cimitirul Eroilor Români dela Soultzmatt(Franţa).

Am rugat pe Domnul Coposu să propună celor în drept ca începând cu acest an, la 24 Mai, să se comemoreze Ziua Eroilor, în ziua înălţării Domnului nostru Iisus Hristos.

Ceremonia s'a încheiat într'o emoţionantă atmosferă de trăire creştină şi românească.

Remus RADINA

FALSITATEA ŞI MINCIUNA RUSEASCĂ

—— Gheorghe ARDELEANU ——

In Ruşi nu s'a putut şi nu se poate avea niciodată încredere fiindcă mint şi păcălesc cu neruşinare toate ţările cu care au încheiat convenţii încă de sute de ani.

In 1812, în urma războiului franco-rus, Ruşii răpesc Basarabia.

La 4 Aprilie 1877 Rusia încheie o convenţie cu România prin care guvernul imperial se leagă să respecte şi să apere integritatea teritorială a României. Ca la scurt timp după aceea, şi anume la 27 Mai 1877, după ce Turcii au fost învinşi cu ajutorul decisiv al armatei române, Ruşii să vină şi să pretindă să li se înapoieze Basarabia. Generalul Ignatieff prezintă, la 23 Ianuarie 1878, guvernului român cererea de restituire a judeţelor Cahul, Bolgrad şi Ismail, care alcătuiesc partea de Sud a Basarabiei.

Prin războiul de întregire (primul război mondial) Basarabia devine parte integrală din România Mare.

Dar acest lucru nu pune capăt falsităţii şi minciunii ruseşti.

La 9 Iunie 1934, în vederea încheierii unei convenţii cu România, Rusia face o declaraţie formală că renunţă la Basarabia. Când vine însă momentul, retractează ce declară.

La 23 August 1939, orele 10.59 aterizează la Moscova avionul care-l aducea pe ministrul de externe german Ribbentrop pentru încheierea unui pact de neagresiune germano-rus şi împărţire de teritorii, după pretenţiile fiecărei părţi. Tratativele şi împărţeala au fost operaţii rapide, rezolvate de Ribbentrop şi Molotov în prezenţa lui Stalin. Se încheie şi semnează pactul de neagresiune iar pe lângă el şi un protocol secret special care prevede teritoriile pe care fiecare parte şi le însuşeşte. In virtutea acestui protocol Rusiei i se dau Tările Baltice, Basarabia, Nordul Bucovinei, Tinutul Herţa şi Polonia răsăriteană.

Drept urmare, ea imediat anexează Tările Baltice,iar în vara anului 1940, dă un ultimatum României ca în termen de 4 zile să-i predea Basarabia, Bucovina de Nord şi Tinutul Herţa.

La rândul ei Germania a ocupat teritoriile pretinse de ea.

Un lucru interesant cu privire la acest protocol secret legat de pactul Hitler-Stalin, stă în faptul că, la sfârşitul celui de al doilea război mondial atât Rusia cât şi Germania au declarat ca pierdut acest document.

Din punct de vedere formal-istoric, norocul este că în Republica Federală Germană există o fotocopie după acest document, care are ca anexă şi o hartă cu împărţirea de teritorii pe care e semnătura lui Stalin.

Pentru câtva timp, Ruşii au pus în discuţie veracitatea acestui document. De abia după ce istoricul rus Atanasiev a venit să confirme autenticitatea documentelor semnate de Ribbentrop şi Molotov, ca reprezentanţi ai lui Hitler şi Stalin, a acceptat şi Kremlinul că e posibil ca ele să fie autentice. Si în legătură cu această recunoaştere, se pune marea întrebare:

De ce Ruşii nu acordă imediată independenţă, ţărilor şi teritoriilor pe care le-au anexat în chip samavolnic, doar pentrucă aşa au vrut Hitler şi Stalin.

Se poate avea încredere în diplomaţia şi semnăturile Ruşilor? Nu.

Iar dacă aceasta-i situaţia, de ce ţările occidentale tratează cu Ruşii în chip şi fel, când e bine cunoscut că odată ce Ruşii au pus stăpânire pe un teritoriu nu vor să mai renunţe la el.

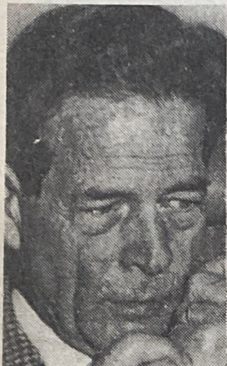
In fapt Ruşii nu fură numai teritorii. Fură zi de zi secrete militare, patente şi produse industriale de înaltă tehnologie, după cum de pildă au furat şi secretul bombei atomice. Toate acestea în folosul întăririi imperiului şi a politicii de dominaţie comunistă a lumii.

De întărire a unui imperiu care începe să se clatine. Pe chestiunea mizeriei economice prin care trece şi mai mult decât atâta pe chestiunea mişcărilor de eliberare a popoarelor din URSS care-şi cer dreptul la autonomia şi viaţa lor naţională.

Rusia trebue văzută şi tratată potrivit a ceea ce este în realitate - ca falsitate şi minciună - şi nu după faţa zâmbitoare cu care încearcă să seducă.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

FSN ANULEAZĂ VIZA REGELUI MIHAI AL ROMÂNIEI

Regele Mihai al României a anunţat că va vizita România în luna Aprilie, intenţionând să participe la slujba de Paşti la Mitropolie, conform tradiţiei.

In ziua de 11 Aprilie guvernul provizoriu român a cerut Regelui Mihai să-şi amâne vizita în România până după alegeri, motivând posibilitatea unor demonstraţii antimonarhice, precum şi probleme de securitate.

Regele Mihai, în vârstă de 68 de ani acum, nu a renunţat la vizita sa în ţara pe care nu a văzut-o de 43 de ani, declarând că nu se sperie de nişte proteste, şi mulţumind guvernului român actual, pentru grija arătată.

Temându-se de fapt pentru demonstraţiile de simpatie la care ar da naştere vizita Regelui Mihai în România, şi posibilitatea ca acestea să se transforme în manifestaţii de masă anticomuniste, iar nicidecum din grijă pentru viaţa Regelui, FSN a făcut încă o greşeală prin anularea vizei de intrare în ţară a Regelui. Aceasta pentru a completa lista celor "nedoriţi" în România în preajma alegerilor, la numai câteva săptămâni după expulzarea altor patru Români.

SECURIŞTII CER AZIL POLITIC

In ziua de 17 Aprilie, Radio Paris anunţă că 20 de securişti ajunşi la Stockholm au cerut azil politic în Suedia. Motivul acestei cereri este frica de a se întoarce în România, unde vor fi arestaţi. Serviciul de Emigraţie al Suediei a anunţat că persoanelor ce se fac vinovate de încălcarea dreptului omului li se poate refuza azilul politic.

MORMÂNTUL FILOSOFULUI MIRCEA VULCĂNESCU

La Aiud, nu departe de închisoare, s'a descoperit un mormânt sărac, atribuit filosofului Mircea Vulcănescu, păstrat prin grija unui profesor de geografie aiudean. Este necesară acum clarificarea autenticităţii mormântului cu familia acestuia.

DEMONSTRAŢII LA BUCUREŞTI
-13, 14 ŞI 16 APRILIE-

In zilele de 13 şi 14 Aprilie au avut loc proteste la Bucureşti, la Teatrul Naţional, pentru drepturile omului.

Au participat la demonstraţii reprezentanţi ai "Asociaţiei 16-22 Decembrie", "Alianţei Poporului" "Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici", "Forumului Antitotalitar Român", "Uniunii Democratice de Centru", "Mişcării anti-comuniste Mihai Viteazu", "Partidului Liberal al Libertăţii".

In ziua de 14 Aprilie, au participat la demonstraţie o serie de măicuţe din Timişoara, Iaşi şi alte mănăstiri din jurul Bucureştiului, care au protestat blând, dar ferm împotriva reînscăunării "Prea Fericitului" Teoctist.

In ziua de 16 Aprilie, la aniversarea a patru luni de la începerea revoluţiei, au avut loc trei demonstraţii, două organizate şi una spontană.

"Liga antimonarhică română", înfiinţată ad-hoc a organizat o întrunire în Piaţa Unirii, la care au participat aproximativ 250 de persoane. Acestia s'au îndreptat spre hotelul Intercontinental, scandând lozinci, ca: "Mihai nu uita, România nu te vrea". Trecătorii, indignaţi, au format o coloană spontană, care a crescut la 1.000 de persoane, şi a flancat "Liga" respectivă cu proteste ca: "Trădători de ţară, ne vindeţi a doua oară", "Activişti şi securişti", "Jos comuniştii", etc.

Aproape de Bd. Dacia, aceştia s'au întâlnit cu o coloană formată din reprezentanţii "Alianţei Poporului", "16-22 Decembrie", şi independenţi, după care s'au întors în Piaţa Victoriei, unde a început o demonstraţie anticomunistă, care a durat 30 de minute.

S'a scandat "Timişoara", "Teoctist, anticrist", "Jos comunismul", "Jos Iliescu", "FSN, du-te în URSS", "Iliescu nu uita, Mureşu-i opera ta", "10 Mai, Regele Mihai", "Ceauşescu scoală-te, să vezi noul PCR", "Tineretul a murit, javrele s'au pricopsit", "Păcat, păcat, de sângele vărsat", "Apel din Timişoara, trezeşte toată ţara".

"Liga antimonarhică română a înmânat foi volante, cu text tip: "Ex-rege nu te vrem/Preşedinte nu avem!/ Noi avem un preşedinte / Care merge înainte! / Tara vrea ca înainte / Un Român ca preşedinte!"/Probabil că se refereau la Ceauşescu.

MARŞUL TINERILOR TIMIŞORENI

La patru luni dela începerea revoluţiei, din Timişoara, din Piaţa Catedralei, au pornit spre Bucureşti, pe jos, tineri români, maghiari şi germani.

Marşul are ca scop de a duce prin toate localităţile prin care trec, "Proclamaţia dela Timişoara" şi Memoriul-protest către CPUN şi guvern, citit la Timişoara în ziua de 11 Aprilie.

Grupul este condus de pictorul Mihai Olteanu, autorul Altarului morţilor din faţa Catedralei din Timişoara.

Următoarea etapă a marşului este Lugoj-Caransebeş. In fiecare localitate, acest grup va planta un pom.

ŢAPA ISPĂŞITOARE

O altă încercare, pe durată lungă, e ca vinovat de toate crimele să nu fi fost Ceauşescu--şi nici prietenii lui intimi care's acum la putere--ci savanta care-şi condusese soţul de nas.

Clanul Scorniceştilor în război cu clanul Petreştilor.

NEÎMPĂRŢEALA PĂMÂNTULUI

Până în prezent s'au împărţit ţăranilor cooperatori doar 3 milioane de hectare de pământ arabil. Sunt 9.500.000 de hectare şi 5.300.000 de ţărani care lucrează la cooperativă.

MICROPARTID SAU MACROCACIALMA?

Ziarul "Libertatea", 14.3 publică următorul comunicat:

"Comitetul de restructurare morală al Partidului Republican Creştin aduce la cunoştinţă opiniei publice apariţia pe întâia scenă politică a ţării a 'profesorului' Popilean Gh., de profesie escroc".

Dl. P.G. a strâns 251 de iscălituri ca să-şi înfiinţeze propriul partid, unul din partidele răsărite după potopul revoluţiei.

In realitate dl. Popilean--scrie ziarul Libertatea--este un "delicvent" de drept comun, condamnat la 4 ani închisoare.

P.F. TEOCTIST REVINE ASUPRA DEMISIEI

"Marea Adunare Naţională" şi "Sfântul Sinod" au aprobat toate blagosloveniile aduse de Prea Fericitul Teoctist vechiului regim "de înţeleaptă şi clar văzătoare călăuzire a excelenţei... Nicolae Ceauşescu", şi l-a implorat pe adulatorul fostului criminal-ateu să revină asupra demisiei.

Iar Prea Fericitul, văzând că mai sunt încă sate, biserici şi cimitire nedistruse, a revenit asupra demisiei, promiţând că îşi va continua păstorirea cu acelaşi zel şi devotament ca şi mai înainte.

Ghinionul e că cel ales de "Marea Adunare Naţională" ca şi cel ales de "Sfântul Sinod" nu-s nici "Fii" şi nici "Părinţi" iubiţi.

Publicăm din nemulţumirile credincioşilor din ţară, sperând ca Prea Fericitul să ne facă fericiţi luând drumul mănăstirii; iar "Sfântul Sinod" prin rugăciuni şi purificare, să revină la prestigiul neîntinat, aşa cum l-au cunoscut moşii şi strămoşii.

Reproducem alăturat din "România Liberă" 5.4.90:

„România liberă"

PROTEST

Ne exprimăm stupoarea şi marea îngrijorare în faţa refuzului Sinodului de a accepta ideea primenirii morale şi duhovniceşti a Bisericii Ortodoxe Române. Este singurul mod în care poate fi interpretată hotărirea de a-l readuce pe P.F. Teoctist în scaunul patriarhal, sfidînd votul de neîncredere al credincioşilor, care i-a provocat retragerea. Astfel, ca în multe alte domenii ale vieţii noastre publice, totul se petrece ca şi cum nu ar fi avut loc o minunată revoluţie, ca şi cum tributul de sînge pentru o viaţă curată nu ar fi fost plătit.

Urmează 136 de iscălituri, oameni căliţi în lupta pentru salvarea neamului şi a credinţei: Valeriu Pantazi, Sorin Dumitrescu, Petre Mihail Băcanu, Dan Deşliu, Valeriu Anania, Rodica Palade, Radu Filipescu, Vera Câmpeanu, Constantin Flondor, Alex. Paleologul, Octavian Paler, Ana Blandiana (fată de preot), etc.

▪

Studenţii dela Institutul Teologic Universitar din Bucureşti, prin votul lor (264 pentru şi 10 contra) precum şi consiliul profesoral (10 pentru, 8 contra şi 3 abţineri) şi-au exprimat nemulţumirea izvorîtă din reînstalarea P.F. Teoctist.

"Socotim că revenirea în scaun a P.F. Teoctist ar declanşa reacţii ostile în rândurile credincioşilor..."

▪

Dintr'o scrisoare de protest trimisă de "Un grup de preoţi din protopopiatul Iaşi":

"....profundă îngrijorare pentru consecinţele uşor previzibile unui asemenea act..." (Revenirea asupra demisiei P.F. Teoctist.)

▪

Un grup de credincioşi din oraşul Paşcani: "...Patriarhul s'a compromis în faţa Bisericii şi a credincioşilor".

Ne oprim aci cu indignările ce mocnesc în ţară.

Cine are urechi de auzit să audă!

ŢARA CERE DEMISIA LUI ILIESCU

In ziua de 22 Aprilie a început cea mai mare manifestaţie anticomunistă dela Revoluţia din Decembrie care ţine 24 de ore şi a intrat în a zecea zi, consecutiv, la Bucureşti, în Piaţa Universităţii. Din balconul universităţii au vorbit în aceste zile, Octavian Paler, Stelian Tănase, Doina Cornea, Victor Rebengiuc, zecilor de mii de manifestanţi.

In cadrul acestor demonstraţii s'a dat citire unor declaraţii care cer convocarea CPUN pentru a se discuta includerea punctului 8 din Proclamaţia dela Timişoara, în legea electorală.

Punctul 8 al proclamaţiei prevede interzicerea participării la alegeri pe perioada a cel puţin 3 legislaturi pentru membrii fostei nomenklaturi comuniste şi pentru membrii aparatului securităţii. Potrivit aceluiaşi punct nici un fost demnitar comunist nu ar putea să candideze la preşedinţia ţării.

In declaraţie se cere de asemenea ca Ion Iliescu să demisioneze şi să-şi retragă aprecierile jignitoare la adresa demonstranţilor dela universitate. In plus, se cere demisia unor miniştri şi clarificarea evenimentelor dela Timişoara, Bucureşti şi Târgu Mureş. Manifestanţii sunt hotărîţi să continue acţiunea de protest şi să rămână în Piaţa Universităţii până li se vor satisface revendicările.

5 partide din România au ameninţat că vor boicota alegerile dela 20 Mai dacă guvernul interimar nu amână scrutinul. Documentul este semnat de reprezentanţii celor trei mari partide antebelice: Partidul Naţional Ţărănesc, Partidul Naţional Liberal, Partidul Social Democrat, precum şi de partidele mai mici Liberal Democrat şi Liberal Socialist.

In mesajul adresat guvernului interimar se protestează împotriva faptului că în actuala campanie electorală, FSN se foloseşte în mod nelimitat de fondurile publice.

Demonstraţii au loc şi la Timişoara, unde Duminică au fost peste 40.000 de persoane în Piaţa Operei, la Constanţa, Cluj. S'au strâns peste 3 milioane de semnături pentru includerea punctului 8 din Proclamaţia dela Timişoara în legea electorală.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

MUZEUL CEAUȘESCU-DEJ ET CO.

Cele patru decenii "de ani lumină" nu trebuesc scufundate în beznă; trebue să le închinăm un muzeu, trebue să lăsăm copiilor amintirea suferințelor celor care au luptat să-și apere libertatea, credința și neamul, începând dela luptele din munți și până la revoluția din Timișoara.

Trebue să adăugăm o imagine vizuală, o comparație dintre ce-a fost afară zugrăvit și realitatea.

Cât ar fi de amuzant să citești poeziile și articolele închinate "Savantei cu renume mondial" alături de certificatul c'a rămas repetentă în clasa a 5-a primară!

Iar ca extra să apeși pe un buton și să-i auzi vocea pițigăiată întrebând pe Generalul Gică Popa:

"Păi ce-i aia genocid?!!

Ori să-l auzi pe "Fiul Iubit" mustrându-și "părinții" că mănâncă prea mult, alături de fotografiile cu femei și copii zdrențuiți, tremurând de frig și supți de foame, așteptând în fața "Alimentarelor"...

O odaie din muzeu, luminată cu un bec de 25 wați, să fie dedicată științei și culturii: volumele cu paginile netăiate ale operelor Marelui gânditor, alături de ultimele reviste de știință. Arta, literatură, etc.... dinaintea Războiului nr. 2.

Ar trebui reconstruite celulele din beciurile poliției, securității, unde dușmanii umanismului comunist erau bătuți, schingiuiți ori radiați.

Vizitatorilor să li se arăte bijuteriile, inclusiv pantofii savantei incrustați cu diamante, vesela de aur, tablourile, blănurile familiei, etc, alături de fotografiile cu copiii cerșetori, spitalele cu doi bolnavi într'un pat și seringile cu acele tocite care împrumutau bolile dela unul la altul.

Nu trebuesc uitate vederile din Copșa Mică, care și-a câștigat titlul de "Cel mai poluat oraș din lume" ori vederi dela Canalul, "RSR-Katyn", unde a fost omorâtă floarea vieții românești.

Iată de ce ne trebue un muzeu: un holocaust al neamului.

PRIN RÂS ÎNDREPTĂM MORAVURILE

Privind numărul mare de partide înființate: reproducem un paragraf publicat în ziarul "Libertatea" 17.3:

"Un amic își acostează prietenul necunoscut:

--Gata! Te-am înscris din oficiu! Ești membru fondator al Partidului Național Liber Democrat Modern Conservator Creștin Republican și Monarhist al Românilor de Pretutindeni! Singurul partid al trecutului, prezentului și viitorului! Al tuturor forțelor sănătoase și maladive, al tuturor straturilor sociale supuse, interpuse și suprapuse, al tuturor categoriilor profesionale incluse, excluse și compuse!

Iar dacă prietenul necunoscut semnează, atunci: "Săvârșeste, precum Mesia, minunea de a se purifica prin jertfa de sine pentru al neamului românesc bine!"

LIBER DAR CU APROBARE

Vaticanul a declarat că nu se grăbește de a lua legăturile diplomatice cu România, deoarece guvernul din București a protestat că Roma și-a numit Episcopii de rit roman și bizantin, fără aprobarea d-lui Nicolae Stoicescu, Ministrul Cultelor.

Numirea Arhiepiscopului Todea și a Episcopului Ploscaru supără vechile cadre. Ambii au făcut pușcărie sub regimul trecut care dă semne de multă asemănare cu regimul "nou".

Dl. Nicolae Stoicescu, din obișnuință, dorea să ofere Vaticanului o listă cu "Episcopi" aprobați de Securitate.

CU SAU FĂRĂ CENZURĂ?

"Nici o scrisoare primită sau expediată din și în străinătate nu mai este supusă cenzurii" a declarat generalul maior de transmisiune Nicolae Cerbu, dar a adăugat că.. "poate și în viitor o parte a corespondenței va fi supusă cenzurii, în interesul securității de stat al României. In consecință se recomandă: fiți prudenți cu corespondenta.

INIȚIATIVE PARTICULARE

Virgil Pascu, președintele "Comisiei Naționale pentru industrie mică și serviciu" a declarat că au fost depuse din partea unor persoane care vor să desfășoare activitate independentă sau din partea unor asociații familiale, peste 8 mii de cereri în capitală și 25 de mii în provincie.

Inainte de a începe orice comerț e nevoie de un "pașaport", care este autorizația de funcționare.

Sunt patru categorii de inițiative particulare: a) întreprinderi mici; b) asociații cu scop lucrativ; c) asociații familiale; d) persoane fizice ce prestează activități în mod independent.

Greutățile începutului: A) Lipsa de spațiu; temporar se aprobă cererea, urmând ca ulterior omul să-și poată găsi spațiul necesar. B) Nu poți să ai o întreprindere particulară și în același timp să deții și un serviciu la stat. C) Nu ești obligat ca imediat după ce ai primit autorizația,să-ți începi comerțul.

Alte greutăți: trebue să-ți procuri marfa dela stat și statul n'are destulă marfă nici pentru el.

SECURITATEA-I MOARTĂ TRĂIASCĂ SECURITATEA

Pe lista celor expulzați se adaugă Dl. Doru Braia, președintele secției muncheneze a Uniunii Mondiale a Românilor Liberi. Dl. Braia, este unul din cei mai buni organizatori de demonstrații din sânul grupului românesc din Munchen: el a fost acuzat de autorități că vrea să formeze grupuri para-militare și aparține unei organizații neo-fasciste muncheneze.

Dl. Braia dorea să candideze la postul de președinte al țării. El a refuzat să plece din țară, în consecință s'a aplicat vechea metodă: a fost prins de foștii securiști și bătut până la sânge.

VIZITATORI DA! IMIGRANȚI NU!

Consulatul American din București aprobă viza de turist dacă turistul prezintă garanția că se va reîntoarce în țară.

Se cer amănunte despre cei care iscălesc "affidavit of support": situația lor financiară și dacă pot acorda suportul oferit. In același timp "fiecare solicitant de viză turistică trebue să demonstreze că are motive temeinice să se reîntoarcă în România, de îndată ce vizita a luat sfârșit."

Legăturile cu România pot fi "familiale, religioase, sociale, sau economice". Condiția cea mai importantă--precizează d-na Virginia C. Young, consulul U.S.A. din București--și cea mai ușor de demonstrat este cea economică a solicitantului, care este un factor determinant în aprobarea sau refuzul vizei. De asemenea cel care cere viza trebue să dovedească slujba pe care o are, salariul, precum și permisiunea della serviciu pentru o vacanță prelungită.

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

La întrebarea dacă Regele Mihai prezintă pericol pentru actualul regim ce se scaldă cu democrația în apă roșie, răspunsul afirmativ ni l-a dat guvernul din București care i-a retras viza de intrare obținută în calitate de simplu vizitator.

Incă un nume pe lista "periculoșilor" întocmită de Dl. Iliescu.

EROI DE DUPĂ PLOAIE

Se "divulgă" comploturi contra fostei dictaturi ce ar fi trebuit să aibă loc în Mai, Iunie, etc... Toate după 16 Decembrie! De aci ar rezulta că nu actualul guvern a furat revoluția ci că tineretul a încercat să fure revoluția dela complotiști...

Tot la acest capitol al dezinformării, numărul celor care au murit pentru libertatea țării scade, iar lupta s'a dat cu "teroriștii" care n'au nimic comun cu Securitatea.

In ce privește înlocuirea din posturi a vechilor cadre, guvernul spune că nu au oameni cu experiență ca să-i înlocuiască.

De câtă experiență au dat dovadă, ne-o dovedește situația economică care a dus la revoluție.

ELENA NU ERA ANTINAZISTĂ

Nicolae Andruță Ceaușescu, fratele cel mic al fratelui cel puternic a declarat--"Adevărul", 30 Martie--"Sunt mai fericit acum în închisoare decât eram în timpul conducerii fratelui meu"... unde era doar "Sef al Scolii de Securitate".

Andruță e acuzat c'a ucis șapte persoane, între care și o tânără pe care a împușcat-o în cap în timpul revoluției.

Dar nu crimele lui Andruță au făcut senzație, ci mărturisirile despre cumnata lui: Lenuța, un suflet iubitor n'a fost deloc antinazistă, deoarece, făcându-i o vizită inopinată în timp ce Nicolae era la Jilava, a surprins-o pe viitoarea savantă fraternizând corp la corp și fără izmenuțe, cu un soldat german.

Fraternizarea s'a repetat mai târziu în duplicat când Andruță, venind "Intr'o zi (iarăși pe neașteptate, N.R.) le-am găsit pe ea și pe cumnata ei Adela dezbrăcate, împreună cu doi soldați germani. Ei nu i-a plăcut acest lucru și m'a întrebat: de ce ai venit Nicule, uite noi suntem, cu doi prieteni".

Diplomația ceaușistă de înfrățire multilaterală cu toate popoarele, indiferent de crezul lor politic se pare că se datorește experienței de "laborator" a marei savante.

ROMÂNIA INVITĂ $$$

Un decret-lege de 18 articole, dat de "Consiliul Provizoriu de Uniune Națională", precizează aprobarea investițiilor de capital străin în România. Dăm câteva amănunte:

Poți produce orice afară de muniții, stupefiante, etc. (Art. 1)

Mașinile aduse pentru înființarea noilor industrii sunt scutite de taxe. (Art. 4). De asemenea "Societatea comercială este scutită de impozitul pe beneficiu pe o perioadă de 2 ani dela realizarea de venituri impozabile". (Art. 13)

Numai 8% din beneficiul în lei obținut de aceste industrii se poate transforma "în valută convertibilă" de Banca Română de Comerț Exterior. (Art. 12)

"Inființarea în România de societăți comerciale cu capital integral străin se aprobă de guvern". (Art. 14).

Taxa de înregistrare ca personalitate juridică "se plătește în lei reprezentând echivalentul valutar al sumei de 500 dolari S.U.A." (Art. 15). Articolul 18 (ultimul) prevede:

Prin acest decret "orice alte dispoziții contrare se abrogă."

Cei care posedă valută forte pot s'o depună la bancă, "fără a fi solicitată de bancă justificarea provenienței sumelor" declară Vasile Voloseniuc, președintele Bancii Române de Comerț Exterior.

Sumele mai mari de $100 primesc o dobândă de 4% dar, când se retrag din bancă, li se impune taxă de 1% (minimum $ 1).

Cetățenii sunt sfătuiți să-și depună valuta la bancă spre a evita circulația bancnotelor false.

••

"BANANE PE VALUTA!" Ziarul "România Liberă" 4.3 publică sub acest titlu: "La Shopuri au apărut banane. Prețul: 2.4 dolari kg. (De trei ori mai scumpe ca'n America, N.R.). De unde provin ele? Am aflat că din ajutoare! Dacă e așa, de ce procedăm ca în timpurile ceaușiste când la inundații și cutremur ajutoarele s'au vândut pe valută? (C.Vr.)".

••

Prețul cafelei a scăzut dela $13 la $8 kg. Tigările se găsesc mult mai ieftin.

••

Sfaturi: la restaurant, nu vă pierdeți timpul citind meniul. Intrebați chelnerul ce vă poate oferi. Alegerea e foarte ușoară:

Una, două, maximum trei feluri de bucate. Cereți apă minerală.

••

Fostul comandant al Serviciului de ascultare, Generalul de Securitate Tencu, a fost arestat. De asemenea s'a dezvăluit și modul cum era triată și citită corespondența. Mașini speciale de aburi dezlipeau plicurile, se făceau foto-copii asupra unor paragrafe incriminate, după care destinatarul primea scrisoarea. Securitatea avea o listă cu persoanele ce trebuiau urmărite. Poșta n'a fost implicată.

••

Se mai ascultă convorbirile telefonice? Unei persoane din Sibiu, vorbind la sfârșitul lunii Martie cu o rudă din Tampa, Florida, când a încercat să spună despre omorurile din timpul revoluției, i s'a tăiat linia.

••

O revistă din Focșani (de ce nu una din capitală?) "Viitorul" a început să publice în foileton: "Momentul adevărului: Pactul Ribbentrop-Molotov."

••

R.S.R. împrumutase țărilor din lumea a treia circa trei miliarde dolari. Acum România a cerut achitarea datoriilor.

••

După aproape o jumătate de veac de citit și de văzut doar ce ți se permite să citești și să vezi; azi, cu televizorul deschis 24 de ore și mulțimea de ziare (cca. 40 în București) oamenii au uitat de teatru și cinematograf.

••

Noul ziar bucureștean "Dimineața" este organul neoficial al "Frontului Salvării Naționale", și se pare că întrebuințează aceleași clișee ceaușiste "...un centru de zvonuri calomnioase", etc. Care acuză pe nedrept pe tovarășul Iliescu.

••

In județele Constanța și Tulcea sunt 39 de geamii, iar la Mangalia se găsește geamia Esmahan Sultan, construită la sfârșitul secolului al XVI-lea și care este un punct de atracție turistic.

••

România, conform raportului publicat de O.E.C.D., mai are o datorie externă de $1 miliard.

••

Ambasadorul sovietic dela București, Dl. Evgheni Tiajelnickov, a declarat că nu se poate pune în discuție realipirea Basarabiei la trupul României, dar Republica Moldovenească se va bucura, în viitor, de mai multă autonomie.

••

Rusia a oprit o delegație a studenților români care doreau să ofere elevilor din Republica Moldovenească 10.000 de cărți.

••

Statuia lui Dobrogeanu Gherea, de pe strada C. A Rosetti, a fost dărâmată. D.G. s'a născut în Rusia. Numele lui adevărat era Katz Mihail Nikitici. Partidul Socialist-Democrat Român a protestat dărâmarea statuii celui considerat că a fost "Patriarhul Socialismului în România".

••

După statuia lui Lenin, a fost dărâmată cea a lui Petru Groza și apoi a lui Ilie Pintilie, comunist din ilegalitate.

••

Ultimile statistici: România are 22.152.000 de locuitori. Mai mult de jumătate (12.312.000) locuesc la oraș. Numărul celor cu serviciu: 10.805.400.

A apărut la Timișoara primul ziar al Romilor din România: "O glaso el Romengo".

••

Dacă Generalul Gică Popa nu s'ar fi sinucis el ar fi primit o pensie de 6000 lei lunar. Un ofițer de Securitate cu un grad similar primește o pensie de 8.000 lei, iar familia lui Ceaușescu de cinci persoane, primea 20.000.000 lei anual.

O mică socoteală: 20 milioane împărțite la 5 înseamnă 4 milioane de căciulă ceaușistă pe an, sau 11.110 lei pe zi, plus alte avantaje.

Cu ce cheltuia Zoițica în două zile, un om trebuia să se hrănească un an întreg!

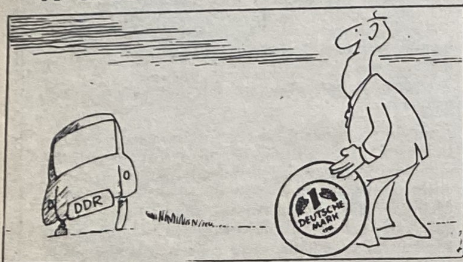
••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

UNIFICAREA ECONOMICO-MONETARĂ A GERMANIEI ÎNCEPE SĂ SE CONTUREZE

După o întâlnire care a durat 3 ore și s'a ținut la Bonn pe data de 23 Aprilie, cancelarul vest-german Helmut Kohl și primul ministru est-german Lothar de Maiziere, au hotărît ca unificarea monetară și economică să aibă loc pe data de 2 Iulie.

Concomitent, miniștrii de externe ale celor două țări au fost de acord să acționeze la unison în afacerile externe, pentru a ajunge la o unitate politică.

Cancelarul Kohl a făcut concesii majore șefului partidului democrat creștin din Est, în ceea ce privește rata de schimb. Astfel deși băncile centrale sunt de acord pentru un schimb Vest-Est de 1 la 2. Kohl a consimțit ca salariile și pensiile din Est în valoare de până la 4.000 de mărci, să se facă la paritate, ceea ce îngrijorează pe majoritatea bancherilor din Vest.

De Maiziere a spus că va duce în Berlinul de Est propunerile cancelarului, pentru a fi discutate și apoi negociate în mai multe runde de convorbiri.

Problema unificării va fi discutată pe data de 5 Mai la Bonn și de Miniștrii de externe ai Statelor Unite, URSS, Marii Britanii, Franței și ale celor două Germanii.

VIZITA PAPEI ÎN CEHOSLOVACIA

Papa Ioan-Paul al II-lea a fost întâmpinat de data asta de sute de mii de credincioși în altă țară care și-a înlăturat treptat jugul comunist suportat de mai bine de patruzeci de ani, Cehoslovacia.

Intâmpinat de președintele necomunist al țării, Vaclav Havel, Sfântul Părinte, adresându-se pe o vreme ploioasă unei mulțimi de 500.000 de oameni adunați să-l asculte în capitala țării, a spus: "Comunismul a dovedit că este o utopie tragică". El a criticat "aplicarea violentă a ideologiei materialiste", care a paralizat Estul Europei.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost invitat de președintele Vaclav Havel pentru o vizită de două zile, cu speranța de a obține suportul în schimbările democratice din Cehoslovacia.

PAȘII TIMIZI AI ALBANIEI

Marile schimbări survenite în țările comuniste din Estul Europei au început să aibă ușoare repercursiuni și asupra Albaniei, rămasă de mulți ani ca o fortăreață izolată a comunismului arhaic.

Ea nu va urma exemplul celorlalte regimuri comuniste de abandonare a sistemului unipartinic, deoarece după cum a declarat liderul partidului, Ramiz Alia, poporul albanez este legat de partid cum este legată "carnea de os". Totuși sunt în perspectivă schimbări în politica externă, în urma declarațiilor făcute de Alia, cum ar fi reluarea relațiilor diplomatice cu Statele Unite și Uniunea Sovietică.

El a mai spus că Albania este gata să coopereze cu orice stat care nu-și va "băga nasul" în treburile interne ale Tiranei.

Fără a da detalii, liderul albanez a mai anunțat la închiderea ședinței de două zile a comitetului central, că vor fi introduse unele reforme economice care vor permite auto-finanțarea și mai multă autonomie întreprinderilor locale.

Sub succesorul lui Hodja, Ramiz Alia, au început totuși timide schimbări în legăturile externe. Astfel Albania a semnat cu Germania de Vest un tratat de asistență tehnică, compania elvețiană Swissair are permisiunea a două zboruri pe săptămână, iar în Septembrie 1987 s'au stabilit relații diplomatice cu Canada.

ÎNTÂLNIREA LA VÂRF SOVIETO-CHINEZĂ

După 30 de ani a avut loc și la Moscova, o întâlnire la vârf sovieto-chineză, după vizita făcută de Mihail Gorbaciov anul trecut la Beijing în Iunie.

Convorbirile dintre Gorbaciov și primul ministru chinez Li Peng, desfășurate la Kremlin, au durat trei zile.

Agenția Tass a anunțat că cei doi lideri s'au declarat de acord că nu există formule universale în ceea ce privește aplicarea ideilor și principiilor socialiste, iar cooperarea dintre cele două țări este un important factor pentru stabilitatea politică mondială.

Se subliniază de asemenea faptul că schimbările economice și sociale nu pot fi înfăptuite fără menținerea unei păci domestice: "încercăm să modernizăm și să înobilăm societatea sovietică. Scopul nostru principal este să menținem revoluția noastră în curentul central al reformelor și legalității, și totodată să evităm confruntările violente", a declarat Mihail Gorbaciov.

Cele două țări au semnat un tratat de cooperare economică și tehnică incluzând și un schimb de tehnologie nucleară, acord pe termen de zece ani.

S'au stabilit de asemenea principiile de bază ale reducerii forțelor militare dela frontiera dintre cele două state, frontieră care măsoară 7.500 km.

Anul trecut, după vizita făcută în capitala chineză, și la scurt timp urmată de masacrul demonstranților pașnici din Piața Tiananmen, liderul sovietic și-a exprimat "regretul"...

Tragicele evenimente de anul trecut din Beijing, n'au fost uitate de moscoviți. Sute de studenți purtând pancarte cu "Li măcelarul", au demonstrat în fața ministerului de externe din capitala Uniunii Sovietice.

China este nerăbdătoare să-și recapete prestigiul internațional foarte șifonat după riposta sângeroasă a guvernului ei împotriva demonstrațiilor pașnice pentru democrație. Intâlnirea dela Moscova reprezintă un aspect al încercărilor în acest sens al actualei conduceri dela Beijing.

CURAJOASA LITUANIE SUB BLOCADĂ ECONOMICĂ

După încercarea de intimidare cu ajutorul desfășurării de forțe armate, Kremlinul a instaurat o blocadă economică, încercând cu orice preț ca să determine pe președintele Lituaniei Vytautas Landsbergis și guvernul său să revoce declarația de independență din 11 Martie.

Uniunea Sovietică a întrerupt aprovizionarea cu gaz natural și petrol, ca și a altor bunuri economice, ca materii prime, utilaje, chimicale, și mașini auto.

Rezervele Lituaniei de gaz și petrol pot dura numai câteva săptămâni, implicând însă și drastice restricții. Aceste surse de energie sunt livrate de Uniunea Sovietică la prețuri mult mai scăzute decât cele de pe piața mondială.

Incercările Lituanienilor de a putea procura petrol dela unele țări occidentale, n'au fost încununate de succes până acum. Astfel guvernul norvegian a declarat că nu poate ajuta pe Lituanieni în această problemă, iar companiile particulare cer valută forte și la prețurile de pe piața mondială.

O comisie specială a parlamentului în frunte cu primul ministru doamna Kazimiera Prunskiene, încearcă să contacteze diverse guverne occidentale pentru a cere sprijin economic.

Blocada economică instaurată asupra Lituaniei, are însă un efect de bumerang și asupra Uniunii Sovietice. In primul rând vor fi afectate fabricile (97) și bazele militare sovietice de pe teritoriul Lituaniei.

URSS va pierde 100.000 de dolari, zilnic, din exportul produselor de petrol rafinat. De amintit de asemenea este că Lituania aprovizionează cu alimente 14 republici sovietice, livrând numai Moscovei 8.000 tone pe lună de astfel de produse.

Intre timp, în urma eșecului până în prezent cu țările occidentale, Kazimiera Prunskiene a anunțat începuturi de negocieri cu municipiile radicale din URSS, cum ar fi Moscova, Leningrad și Lvov, ca și cu puternica uniune petroliferă din orașul siberian Tiumen care a promis ajutor.

Lituania care are surplusuri de carne și lapte poate negocia schimburi cu alte produse de care ea are nevoie.

Din cauza scăderii drastice a gazului natural și a petrolului, se așteaptă ca până la începutul lunii Mai să rămână fără lucru 35.000 de lucrători. Este de amintit că o fabrică de textile din Lituania, aprovizionează o întreprindere cu 18.000 de lucrători din Leningrad.

Washingtonul a refuzat să riposteze cu sancțiuni economice asupra Uniunii Sovietice, pentru a nu se ajunge din nou la o atmosferă de război rece, și a nu periclita reformele democratice începute în celelalte țări din Estul Europei, mai ales acum în ajunul întâlnirii la vârf Bush-Gorbaciov din 30 Mai.

Aceeași atitudine s'a putut observa și la ceilalți aliați occidentali.

PRESEDINTELE LITUANIEI

Președintele Franței Francois Mitterrand și cancelarul Helmut Kohl, au adresat o scrisoare președintelui lituanian Vytautus Landsbergis, propunând suspendarea temporară a declarației de independență și începerea cât mai grabnică a convorbirilor cu autoritățile sovietice.

După cum se știe, Kremlinul refuză să discute cu liderii lituanieni, dacă nu se renunță la declarația de independență din 11Martie.

Președintele lituanian a răspuns că va studia cu atenție propunerea.

UN ALT "KATYN" DESCOPERIT ÎN GERMANIA DE EST

Oficialitățile est-germane au anunțat descoperirea lângă orașul Bautzen, a unei imense gropi comune unde s'au găsit scheletele a peste 9000 de victime.

In acest loc a existat după cel de al doilea război mondial, un lagăr de concentrare unde au fost închiși cetățeni germani. Si acest lagăr a fost condus de celebrul NKVD al lui Stalin care a exterminat și pe ofițerii polonezi dela Katyn.

Cronica internațională

DILEMELE KREMLINULUI

Lucrețiu CRISTESCU

Lupta de eliberare de comunism nu este nici ușoară și nici încununată de o victorie obținută în timp scurt. După explozia de revoltă a maselor din iarna lui 1989, care a zguduit din temelii eșafodajul de opresiune comunistă din țările est-europene și din periferia URSS, asistăm acum la o repliere a fostelor forțe de represiune, mai unite ca niciodată în jurul nomenklaturilor, în fața spectrului pierderii definitive a puterii urmată de o înfricoșătoare judecată a poporului. Inăsprirea nuanței nu scapă nici unui observator atent al evoluției situației din Lituania, și nu numai din zona baltică a Imperiului Sovietic.

Starea de tensiune și dezorientare ce a domnit în rândul ierarhiei comuniste în timpurile de dezlănțuire a furiei populare face loc acum unei disperate lupte pentru păstrarea controlului puterii, care utilizează tot arsenalul de metode tipic comuniste, dela intimidare, uciderea și dispariția conducătorilor, localizarea focarelor, tăierea legăturilor și a informațiilor, dezbinarea revoluționarilor, până la recurgerea la intervenție militară directă.

Revirimentul forțelor comuniste reacționare amenințate cu o iminentă răsturnare în fața torentului vulcanic de eliberare a celor mulți și înrobiți nu este însă decât o fază în marele proces istoric ce va culmina în final cu impunerea voinței asupriților, indiferent câte obstacole le vor sta în cale. Să ne amintim că toate marile revoluții au avut perioade de recesiune și recul în fața ordinii existente, că durata procesului revoluționar de înfrângere a potentaților respectivi a fost de ordinul anilor.

Procesul ireversibil de răsturnare a utopiei comuniste ce a culminat cu explozia violentă a Revoluției Române din prima sa fază, în Decembrie 1989 (la două sute de ani dela Revoluția Franceză), va duce în final la dezagregarea Imperiului Sovietic, aflat deja într'o perioadă de convulsiuni ce-i anunță sfârșitul.

Puțini politicieni occidentali mai speră că reformele lui Gorbaciov vor fi capabile să stăvilească dezintegrarea sistemului pe care-l prezidează.

Iar cei care au convingerea că nici o reformă nu mai poate salva supraputerea sovietică se întreabă care va fi modalitatea dispariției și ce efecte pe plan mondial va antrena aceasta. Ingrijorarea Occidentalilor, învățați cu ordinea bipolară pe planetă, ca și când ar fi fost o ordine naturală, este simptomatică pentru modul de a gândi al acestui fine de secol, în care virtuțile creștine de ajutorare, compasiune, cavalerism, au dispărut din mentalitatea politică a marilor puteri construite pe aceste fundamente, cu secole în urmă. Va cădea oare monolitul roșu prin implozie, prin dezagregare internă deci, sau prin explozie, adică provocând un conflict care va angrena și state din afara blocului sovietic - aceasta este întrebarea ce și-o pun comentatorii politici.

Implozia ar putea fi provocată de tensiunile interne, de conflictele născute în încercarea de a stăvili drumul spre independență a națiunilor baltice, sau a celor din Caucaz, de crescută nemulțumire a Rușilor înșiși. Toate aceste cauze ar putea duce la o acumulare bruscă a nemulțumirilor într'o formă violentă, similar cu ceea ce s'a petrecut în Europa de Răsărit, în RDG, Cehoslovacia și România. Revolta masselor contra KGB-ului și a forțelor de miliție vor duce și la destabilizarea puterii ocupante sovietice în țările și ținuturile anexate prin rapt și dictat.

Instabilitatea scenei politice interne în URSS și repeziciunea cu care se desfășoară evenimentele crează condiții pentru răsturnarea piramidei puterii, oricâtă abilitate ar demonstra actuala conducere. Sindromul baltic, având Lituania drept protagonistă, dă cele mai multe bătăi de cap Kremlinului. Blândul și surâzătorul Gorbaciov, așa cum reiese din portretizările presei vestice, pare a-și modifica expresia facială când se adresează Lituaniei prin ultimatumul care cere renunțarea la secesiune. Odată încheiat complicatul său joc politic ce l-a propulsat pe scaunul prezidențial, Gorbaciov nu ezită să trimită armata la Vilnius, într'o demonstrație de forță ale cărei efecte scontate sunt intimidarea, izolarea și discreditarea parlamentului și guvernului liber ales al Lituaniei.

Schimbarea abruptă de ton ne amintește că dintre măștile politice la îndemâna Președintelui dela Kremlin face parte și cea a lui Ivan cel Groaznic, atât de des folosită în perioada Stalin și Brejnev, încât debutul lui Gorbaciov nu părea deloc firesc în contextul mentalității sovietice. Si'n fond, n'a folosit același Gorbaciov metodele clasice de teroare în Azerbaidjanul răsculat și acum un an, în Gruzia ce-și afirma independența? Celor care-l văd pe Gorbaciov ca inițiatorul primăverii Europei de Est li se amintește că abilul secretar al PCUS a fost împins către liberalism politic nu dintr'o convingere ideologică (e doar un șef comunist) sau de dragul de a vedea democrația triumfând și imperiul său sfărâmându-se, ci de evenimente economice și politice pe care nu le mai putea controla. Figura sa nu e deloc populară acasă, unde condițiile de viață sunt tot mai grele și teama unor revolte deschise ce pot culmina în război civil este exprimată public în Sovietul Suprem: muncitorii sovietici au un nivel de nutriție sub cel din perioada țaristă premergătoare revoluției din Octombrie. O simplă scânteie e suficientă pentru a provoca începutul sfârșitului.

In acest context încărcat de tensiuni interne, Kremlinul are de făcut față și rapidelor schimbări ce survin în blocul sovietic, în special în urma alegerilor încheiate în RDG și Ungaria. Poziția adoptată deocamdată este de expectativă și tergiversare a luării unor decizii de retragere a trupelor din respectivele țări. Resemnarea nu-i caracterizează deloc pe bolșevici, ceea ce poate foarte bine să justifice temerile exprimate de adepții teoriei dezintegrării colosului sovietic prin explozie, adică printr'o surprinzătoare acțiune a forțelor sovietice de a readuce ordinea bolșevică în țările rebele, ale cărei consecințe vor fi însă fatale în final pentru comunism. Avansul net al forțelor politice anticomuniste din RDG și Ungaria rezultat din alegerile recente nu are cum să facă plăcere Moscovei, fericită cu prezența perestroikiștilor de factură gorbaciovіană, așa cum este cazul la București sau la Sofia, ori cu un fel de primăvară pragheză mai îngăduitoare.

Germanii din Est și-au exprimat cu o proverbială disciplină și cu un admirabil simț civic votul, în cadrul unor alegeri corect desfășurate, libere, pentru prima oară dela începutul dictaturii hitleriste, adică după aproape 57 de ani. O masivă participare la vot exclude orice umbră de îndoială că voința exprimată ar fi alta decât a imensei majorități, îndreptată spre partidele de centru dreapta, grupate în Alianța pentru Germania. Rezultatul votului contrazice sondajele preliminare ale opiniei publice, care vedeau o victorie a grupărilor de centru-stânga.

Surpriza a fost ușor explicată de cetățenii est-germani, care, întrebați de preferințele exprimate, aü răspuns hâtru că nu aveau nici o intenție să-și dezvăluie adevăratele sentimente atâta timp cât Stasi (poliția secretă a RDG) e încă prezentă și trupele sovietice sunt bine, merci pe teritoriul țării. Această inteligentă atitudine, efect al artei de supraviețuire prin dedublare mentală a fost poate una din cauzele victoriei anticomuniste în cadrul unor alegeri nefalsificate, dar prezența și vecinătatea Germaniei Federale a constituit cu siguranță principalul factor în afirmarea voinței populare libere. Democrația creștină, aliată cu cea vest-germană, este marele câștigator, și va avea reverberații asupra tuturor celorlalte țări estice. Să ne amintim gesturile de emoționantă solidaritate ale cetățenilor din Berlinul de Est cu cei din România, care înființaseră un comitet pentru ajutorarea poporului român încă înainte de izbucnirea Revoluției la Timișoara, pentru ca mai apoi tinerii berlinezi să deseneze pe pavaj tricolorul nostru și să-l înconjoare cu lumânări chiar lângă Poarta Brandenburg, simbol al divizării și injustiției din Europa.

Solidaritatea celor asupriți a trecut de mult frontierele naționale și determină posibilitatea de a acționa concertat, lucru ce sperie de moarte forțele reacțiunii comuniste, fie că ele se află în Kremlin sau în alte centre.

Recentele alegeri din Ungaria au arătat aceeași preferință pentru forțele anticomuniste, însă cei chemați să conducă afișează vederi în politica externă ce nu coincid cu democrația tradițională.

Oricare ar fi răspunsurile la speculațiile care se fac în legătură cu orientarea politică a noilor formații învingătoare în alegerile din vecini, un lucru este cert: Europa de mâine va avea altă înfățișare decât cea pe care o cunoaștem. Această constatare este utilă factorilor de conducere români ale căror preocupări trebue să includă toate dezideratele majore ale intereselor naționale de refacere a României Mari la momentul oportun, și nu o exclusivă concentrare în consolidarea puterii în interior.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Campania electorală din România a intrat în faza finală și alegătorii sunt mai derutați decât la începutul ei. Dacă aceste alegeri s'ar fi făcut imediat după Revoluția din Decembrie rezultatul ar fi fost mai fidel decât cel de acum. Fesene-ul urmează fidel linia partidului comunist, utilizând toate mijloacele de propagandă, opresiune și violență, din trecut.

Dela promisiuni la amenințări, dela dezinformare la atacuri fizice -duse până la exterminarea adversarului- dela interceptarea convorbirilor telefonice până la expulzare, dela acapararea puterii până la furtul voturilor, nimic din vechiul arsenal al comuniștilor nu este lăsat de o parte. Dacă privim și la atitudinea fesene-ului față de Românii liberi din afara țării, vedem că ea este mai negativă chiar decât cea din timpul comuniștilor, inclusiv perioada ceaușistă. Comuniștii din trecut își justificau toate acțiunile pe "lupta de clasă" și "construirea socialismului", dar frontul salvării naționale nu are nici această scuză.

Troica de tip stalinist Iliescu-Brucan-Roman (ibere) nu are curajul să mărturisească direct că instalarea lor la putere nu are nici o legătură cu schimbările de structură survenite în Europa de Răsărit, că pe ei nu i-a interesat decât înlăturarea lui Ceaușescu, pentru a prelua aceleași forme comuniste, prin înlocuirea unui tiran cu alții. Cu un cinism tipic de cel mai pronunțat stalinism, ei declară "persona non grata" (fără nici o justificare) pe toți cei care nu sunt de acord cu ei. Intre tânărul Doru Popescu și ex-regele Mihai, nu este nici o asemănare nici de origine, nici de vârstă, nici de atitudine. Primul s'a dus în zilele fierbinți de după revoluție cu ajutoare colectate în lumea liberă pentru România pe care le-a distribuit - în special pe la spitale- și pentru care a primit scrisori de mulțumire dela Medicul Director al Spitalului de Urgență. Fostul rege se ducea, împreună cu familia, în vizită particulară, în țara sa natală să petreacă sărbătoarea Sf. Paști, în datinele de veacuri ale neamului românesc.

Pentru "iberiști" (a nu se confunda cu ibericii, locuitori ai Peninsulei Iberice), ei prezentau un "pericol". Acest pericol închipuit care îi obsedează pe "iberiști" l-a obsedat ani de-a rândul și pe Ceaușescu și nu este de mirare, după drumul pe care au apucat să ajungă la același sfârșit la care au ajuns Ceaușeștii.

Totala identificare a fesene-ului cu pecere, nu mai este o noutate pentru nimeni și numai cei orbi sau de rea credință mai pot să vadă altă distincție între "front" și partid.

Dela acest "front" nu se poate aștepta nimic bun, nici o schimbare de esență și nici o îmbunătățire a țării.

Ceea ce ne surprinde însă, este neintrarea, încă, a opoziției. în cadență.

Apărută imediat și complet neorganizată, după Revoluția din Decembrie, opoziția "istorică" compusă din partidul național-țărănesc, național liberal și social democrați, deși folosește vechea schemă din perioada 1944-1948, n'a ajuns la nivelul de înțelegere realizat de Maniu-Brătianu-Titel Petrescu. Este drept însă că n'au avut nici pe departe nici timpul necesar, dar mai ales le-a lipsit total întreaga toleranță pe care Antonescu a lăsat-o opoziției-ilegale- să se desfășoare în timpul războiului.

Dacă am adăuga la aceasta și refulările, ambițiile și oportunismul inerent în politică, imaginea unei opoziții actuale în România, apare destul de confuză. O dovadă în acest sens este și numărul de partide - peste 70 apărut într'un interval de numai 4 luni. Că cele mai multe dintre aceste "partide" nu sunt decât creații ale fesene-ului, este știut de toată lumea. Singurul care se detașează net din totalul noilor apariții, este partidul Uniunea Democrat Creștină, care fiind încă la început și fiind lipsit total de mijloace financiare este încă în plină fază de organizare.

Intrată în curiosul quasi-parlament - Consiliul Provizoriu al Unității Naționale - CPUN, opoziția n'a reușit mare lucru în CPUN, făcând mai mult figurație unde i s'a acceptat și o anumită poziție, când a prezentat unele amendamente la noua lege electorală, care în forma în care a apărut este încă departe de stadiul la care s'a ajuns în Germania Răsăriteană, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia și chiar Bulgaria. Nu este de mirare ca și Albania s'o ia înaintea României.

In campania electorală, opoziția n'a folosit nici pe departe unitatea și forța ei, care putea să-i înlăture definitiv pe comuniști dela putere, deși exemplul din Nicaragua era încă proaspăt în mintea tuturor.

Mai grav este faptul că în campania electorală nici un partid nu s'a manifestat în promovarea ideilor de regenerare spirituală a țării redusă la treapta cea mai de jos a condiției omenești, de către comuniști, și asta va atârna greu în evoluția viitoare a României. Jertfele tinerilor din Decembrie, n'au însemnat oare nimic pentru politicieni?

Alegerile din Mai sunt în ajunul sărbătorii Sf. Constantin, împăratul roman care a înviat doar atunci când pe steagurile armatei sale a pus Crucea Lui Hristos. Păcat că acest fapt a fost dat cu totul uitării.

CRONICA VREMII

LITUANIA ȘI ROMÂNIA

—— Ion BOIERU ——

In peisajul politicii internaționale, aceste două țări au oarecum o situație asemănătoare. Conceptul ce le cuprinde pe amândouă este acela de independență. Ambele țări își caută independența pe care și-au pierdut -o datorită invaziei bolșevice. Si amândouă sunt aproape părăsite de toți cei care au predicat, după cel de al doilea război mondial, ideile de libertate, în cadrul ciudatului concept de drepturi ale omului. Acest concept al drepturilor omului a fost, prin însăși structura lui logică, restrâns în sfera sa de cuprindere. Pe de o parte, era foarte larg, și cuprinzător, dar numai aparent, căci în realitate nu includea și drepturile națiunilor, ca entități suverane și independente, în sensul profund al cuvântului. Această încurcătură logică a provocat haosul de azi, în care nu-și dă nimeni seama despre ce este vorba. Iar predicatorii libertăților se fac că nu pricep semnificațiile ideilor de independență și suveranitate. Sau sunt dominate de propriile lor interese, deci nu pot depăși egoismul lor.

LITUANIA

O țară care are un trecut istoric bogat și de ascendențe imperiale, se găsește la discreția forțelor armate sovietice, și dorința ei de independență este aproape ridiculizată de către marile puteri occidentale. I se cere nici mai mult nici mai puțin decât să amâne aspirațiile sale de independență, până acestea se vor potrivi cu nevoile marilor puteri. Adică se continuă vechea direcție politică de acomodare cu Sovieticii, pentru a nu li se încurca planurile lor de refacere economică. Lituania a suferit enorm, din 1939 încoace, sub călcâiul sovietic. Acum își cere independența, atât pe temeiul juridic, etnic, politic, cât și pe temeiul moral, care se pretinde de către diriguitorii cei mari ai lumii că este criteriul care îndreptățește drepturile omului, după o chartă oarecare, semnată cândva de către cineva cu mai multă autoritate. Dar, pentru Lituania, toate aceste drepturi sunt inexistente, și cererile ei, adică ale poporului lituanian, sunt respinse. Că sunt respinse de Kremlin, nu este de mirare, asta este politica lor, dar cererile de independență ale Lituaniei nu sunt acceptate de către cei presupuși să apere drepturile omului. Insă drepturile națiunilor nu sunt prevăzute în categoria drepturilor omului, după logica occidentală, a marilor puteri occidentale. Aceasta-i aberația cea mai cumplită a politicii internaționale a epocii noastre, diriguită de mentorii ideologici și politici ai Occidentului.

Cine a urmărit procesul de alcătuire al formelor de declarare a independenței lituaniene, și-a putut da seama cât de corect au lucrat Lituanienii, să aducă la suprafață toate argumentele juridice, sociale, politice, spirituale prin care să legitimeze drepturile națiunii lituaniene la independență, Si a fost o hotărîre națională după toate legile și prescripțiile morale ale unei decizii ale întregului național. Lituania, în loc să câștige respectul marilor puteri, a ajuns o biată minge de fotbal, care este bătută în picioare de către marii conducători ai Occidentului. Istoria este însă nemiloasă și va înregistra această incredibilă trădare a Occidentului, care capitulează în fața Rusiei Sovietice, pentru eventuale beneficii economice, pe care le-ar putea aduce Kremlinul, prin consolidarea economiei sale.

ROMÂNIA

Se găsește într'o situație asemănătoare. Mai mult decât oricare din țările satelite, România s'a eliberat de sistemul tiraniei comuniste, prin jertfe și prin ridicare națională, fără nici un sprijin din afară. Pentru aceasta și-a câștigat o simpatie generală, a lumii libere, dar de scurtă durată. Condițiile interne au creat o stare de confuzie, prin apariția neașteptată a clicii comuniste condusă de Ion Iliescu, care influențează nefast procesul de redresare națională. Si nu atât din cauze interne, cât datorită bunăvoinței cu care marile puteri, grijulii la propriile lor interese sau ale altora pe care-i susțin în ambițiile lor, disprețuiesc nevoile unei țări care dorește să-și recâștige independența și suveranitatea și să se refacă după dezastrul adus de regimul comunist.

Cazul în speță îl reprezintă politica americană față de situația în care se găsește România. America ar fi putut ajuta refacerea României, fără să-și deranjeze interesele economice, sub nici un fel, dacă ar fi ajutat partidele de opoziție, nu atât financiar, cât moral, cu o poziție fermă față de clica comunistă a lui Ion Iliescu. America n'a avut această poziție fermă și nu o are nici acum. Ambasadorul american la București, a afirmat încă dela începutul existenței Frontului Salvării Naționale, al lui Iliescu, ca acesta dispune de elemente de înaltă clasă de conducere politică; deci comuniștii care au distrus țara prin incompetență (și rea credință) dispun de conducători de înaltă clasă.

De atunci, și până astăzi, reprezentanții americani la București nu au făcut nici un act de sprijinire a partidelor de opoziție. Ei nu înțeleg situația din România, și, cei dela Departamentul de Stat își au sursele de informare dela vechi cadre de partid, care într'o formă inexplicabilă au fost cooptați în poziția de consultanți. Firește, acești consultanți aveau tot interesul ca să-și promoveze vederile lor asupra stărilor de lucruri din țară, prin prisma ideologiei care i-a format sau prin interesele de a-și apăra propria lor piele și situația, sau prin atitudini care știu că le plac Americanilor, atunci când este vorba să apere anumite categorii de prieteni. In orice caz, acești pretinși consilieri ai Americanilor, provenind din surse comuniste, au alterat complet perspectivele americane asupra realităților din România.

In termeni mai clari, mulți foști membri ai partidului comunist din România s'au infiltrat în America, în oarecari poziții din influență și și-au îndeplinit misiunea, directă sau indirecta, de a transmite informații false despre realitățile din țară. Aceste informații au fost folosite stereotipic, de către naivi și ignoranți, care nu erau în posesia unor cunoștințe mai adânci și substanțiale despre România.

Foștii membri comuniști au avut o educație trunchiată, formată pe măsura principiilor marxiste; ei nu au avut acces la sursele adevărate despre realitățile românești și au fost crescuți în atmosfera comunistă, fără să fi participat la aromele climatului de viață românească care a existat înainte de 1944. Nu au putut să-și dea seama direct de structurile și esențele naționale, erau prea tineri, nu au avut nici interes și nu erau mânați de tendințe speciale în această direcție; de aceea au și devenit membri de partid. Când au sosit în lumea liberă, acești tineri marxiști, au avut nevoie de acomodare; ei au fost luați în primire de ignoranții care aveau interese speciale, și i-au putut întrebuința după calapodul intereselor lor, de multe ori camuflate, prin adversități față de adevărurile românești. Foștii comuniști au devenit izvoarele de cunoaștere a unor interese particulare, chiar din cadrul unor agenții oficiale, sau cu legături cu oficialitățile. Si s'a format o țesătură de interese, obscure sau intenționat obscure, căci amândouă părțile erau preocupate de acoperirea adevărului, ca să-și apere propriile lor interese.

In felul acesta, în special în Statele Unite, s'a profilat o politică oficială, față de România, al cărei obiectiv a fost să păstreze formele stereotipe și prejudiciale de apreciere și evaluare a realităților românești. Când după Revoluția din Decembrie au apărut primele înjghebări de grupuri politice, de opoziție față de comunism, foștii membri ai partidului comunist din România au fost gata să le deprecieze, să le acopere sub mantaua tuturor acuzațiilor incriminatorii, deoarece poziția lor față de comunism era bine stabilită prin prejudecățile educației lor marxiste. Iar ignoranții oficiali, nu puteau face distincția necesară, și, pe de altă parte nu aveau nici un fel de interes; ba mai mult, interesul lor era să opereze tocmai cu vederile marxiste ale surselor lor.

Deci, foștii membri de partid nu sunt vinovați decât că nu au priceput altfel lucrurile; eroarea mare este a acelora care și-au însușit perspectivele marxiste, fără nicio o verificare.

NOTE SI COMENTARII

PROCLAMAȚIA DELA TIMIȘOARA

Timișoara, orașul uriașelor iertfe de sine, orașul care a aprins scânteia revoluției naționale din Decembrie 1989, orașul martir al întregului neam, este iarăși cel dintâi care prin PROCLAMATIA către țară, a dat semnalul luptei pentru libertate și democrație.

In ziua de Duminică 11 Martie, adunați în Piața Operei, peste 15.000 de bărbați, femei și copii, tineri și bătrâni, au ascultat citirea PROCLAMATIEI DELA TIMISOARA, aprobată cu unanimitate de voturi de către toate grupările existente pe întreg teritoriul orașului și județului Timiș. Sătui de minciunile actualului guvern neales de nimeni, guvern ce s'a impus singur la conducerea României în zilele revoluției, timișorenii au ținut să-și spună încă odată răspicat cuvântul, așa ca să fie auzit acolo unde trebue.

Purtând placarde și scandând lozinci ca "CEREM DEMISIA LUI MIHAI CHITAC": "JOS CU COMUNISTII DIN GUVERN": "JOS ILIESCU": "ILIESCU NU UITA, TIMISOARA NU TE VREA" și altele, populația orașului martir a ținut să fie prezentă în această bătălie pe viață sau moarte a mult obiditului și greu încercatului nostru neam.

Iată, printre altele, ce se spune în această PROCLAMATIE: "Revoluția dela Timișoara a fost încă din primele ei ore, nu doar anticeaușistă, ci și categoric anticomunistă... Idealul revoluției noastre a fost și a rămas reîntoarcerea la valorile autentice ale democrației și civilizației europene... La Revoluția din Timișoara au participat toate categoriile sociale. Pe străzile Timișoarei au căzut secerați de gloanțe, unul lângă altul, muncitori, intelectuali, funcționari, studenți, elevi, copii și chiar locuitori ai satelor, veniți în sprijinul revoluției"...

Extragem din PROCLAMATIA DELA TIMISOARA următoarele citate:

"Inițiatorii și aderenții acestei proclamații sunt: Societatea Timișoara a scriitorilor și gazetarilor care au participat nemijlocit la Revoluție, Societatea Europa a studenților publiciști din Timișoara, Confederația "16-22 Decembrie", organizația "Independența Tinerilor din Județul Timiș" "Uniunea Democratică a Maghiarilor din Banat", Asociația de Prietenie Romăno-Maghiară, Organizația Tinerilor Maghiari din Timișoara, Societatea Tinerilor Gazetari, Liga Apărării Drepturilor Omului, Asociația "Tot Banatu-i Fruncea" și, spre cinstea sa, Consiliul Municipal Timișoara care a hotărît cu 45 de voturi pentru, 3 abțineri și nici un vot contra aderarea la proclamație. Toate aceste grupări sunt independente politic și nici una dintre ele nu va candida la alegeri".

Unde se dă un răspuns drastic denigratorilor partidelor istorice nou reînființate, este în paragraful următor din proclamație:

"Identificarea partidelor "istorice" cu partide vânzătoare de țară, este un fel de slogan și constituie o calomnie. Dimpotrivă, comuniștii de acum 45 de ani, dintre care unii au și azi funcții importante în conducerea țării, se fac vinovați de trădarea României URSS-ului. Ei sunt cei care scandau atunci "Stalin și poporul rus/Libertatea ne-au adus" și nu membrii partidelor "istorice"...

Ceea ce se vede că președintele republicii România Iliescu și acoliții domniei sale, Roman și Brucan se fac a fi uitat, timișorenii le împrospătează memoria:

"Timișoara a pornit revoluția împotriva întregului regim comunist și întregii sale nomenklaturi și nicidecum pentru a servi ca prilej de ascensiune politică unui grup de disidenți anticeaușiști din interiorul PCR. Prezența acestora în fruntea țării face moartea eroilor din Timișoara zadarnică"...

Prin această PROCLAMATIE, timișorenii și-au spus cuvântul și și-au exprimat credința. Urmează să vedem dacă acest strigăt disperat va fi auzit de întreaga țară la alegerile din luna aceasta. Lumea întreagă așteaptă rezultatul acestor alegeri și înmormântarea comunismului în România.

Nicolae NOVAC